

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

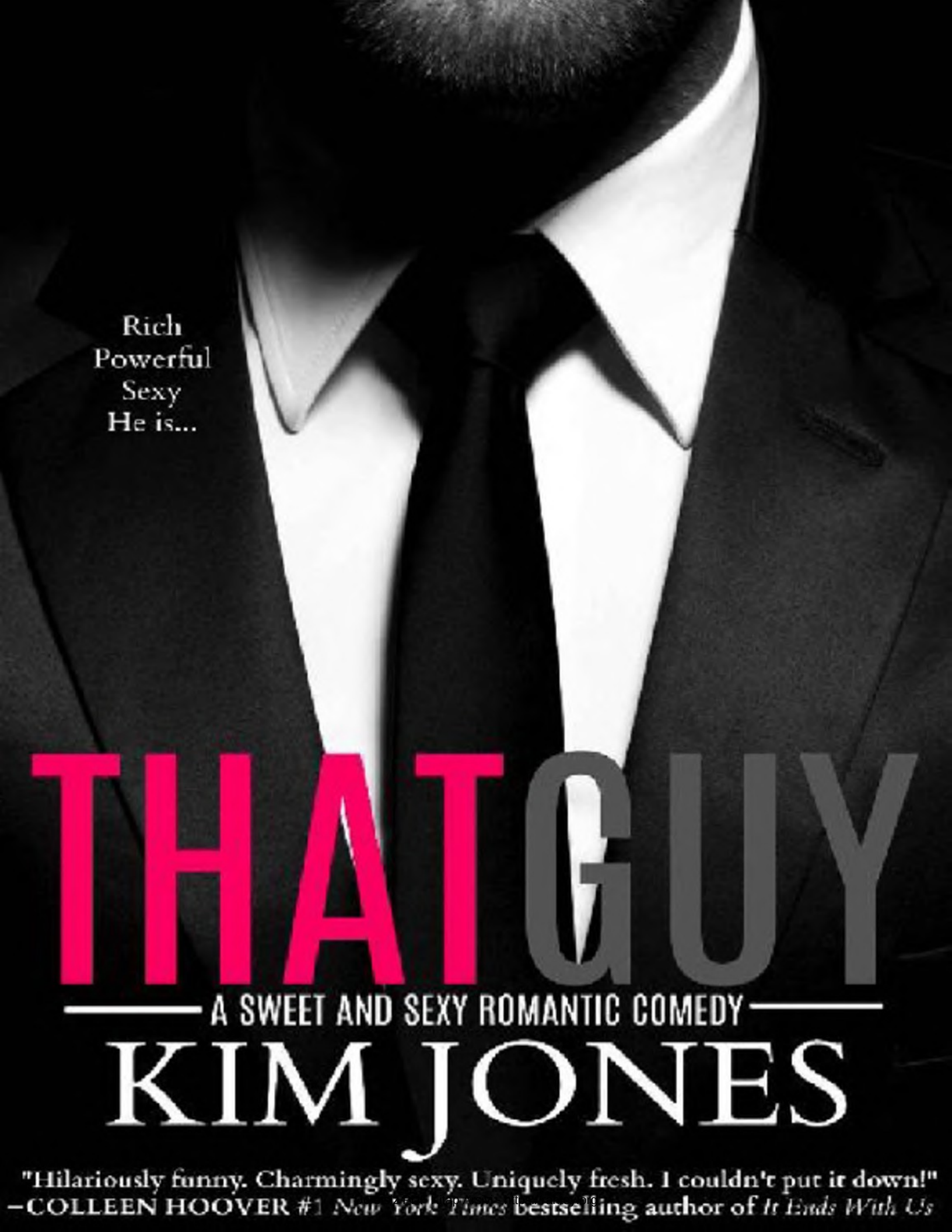
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rich
Powerful
Sexy
He is...

THAT GUY

— A SWEET AND SEXY ROMANTIC COMEDY —

KIM JONES

"Hilariously funny. Charming sexy. Uniquely fresh. I couldn't put it down!"
—COLLEEN HOOVER #1 *New York Times* bestselling author of *It Ends With Us*

0 ADAM

KIM JONES

Copyright © 2018 by Kim Jones
TÜM HAKLARI SAKLIDIR

Bu kitap bana ait. Eğer satın aldıysanız, teşekkürler! Ödünç aldıysan, arkadaşına teşekkür et! Eğer çaldıysan, sen bir pisliksin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar benim hayal gücümün ürünüdür. Yani, gerçekten mi? Sizce gerçek hayatta böyle kahramanlar var mı? Ama yoklar. Olsalardı, insanlar onlar hakkında okumaz, dışarı çıkar ve kendi gerçek hayattaki kitap sevgililerini bulurlardı.

Bu aslında bir yazarın sahte bir kitap sevgilisi bulma yolculuğunu anlatan bir kitap. Yine de gerçek değil.

*Bu kitap kendilerini arayan tüm bayanlara adanmıştır.
Şu adam.
Ve onu çoktan bulmuş olan tüm bayanlara.*

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Sonsöz

Yazar Hakkında

Teşekkür Kim Jones

tarafından da

yazılmıştır

BİRİNCİ BÖLÜM

NMilyon yıl geçse de elimde dumanı tüten bir torba köpek boku, kızgın bir köpek sahibi ve peşimde çok hızlı bir Golden Retriever ile kaldırımdan aşağı koşacağımı düşünmezdim.

Chicago'daki insanlar her şeyi çok ciddiye alıyor.

Ne tür bir insan, herkesin sosisli sandviç pisliği toplamayı alışkanlık haline getirmesinin iyi bir fikir olduğuna karar verdi? Buradaki parkta, üzerinde ağzında kendi bokuyla dolu plastik bir torba tutan bir köpek resmi bulunan bir dağıtıcıda bu küçük ücretsiz poşetler bile veriliyor.

Küçük memleketim Mt. Olive, Mississippi'de kimse köpeğinizin nereye sıçtığını umursamaz. Eğer birazına basarsanız, çoğunu temizleyene kadar ayağınızı çimlere sürtersiniz. Bir mağazaya girdiğinizde insanların "köpek pisliği kokusu alıyorum" diyerek havayı kokladığını görürseniz, herkesin ayakkabılarını kontrol etmesi doğal bir tepkidir. O zaman kurbanın "Benim" demesi nezaket gereğidir. Diğer herkes de başını sallayarak onaylar ve etraftaki en yakın çimenlik alanı işaret eder.

Şu anda evim milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyor.

Bir parkmetreyi atlattım ve neredeyse bebek arabalı bir kadını eziyordum. "Özür dilerim!" Kadından özür dilemeye devam ederken ellerimi havaya kaldırıyor ve geriye doğru koşuyorum. Bebek arabasının yanına çömelip bebeğini kontrol etmek için ekranın fermuarını açarken bana ters ters bakıyor. Kendimi on çeşit berbat hissediyorum. Ta ki küçük Chihuahua atkıyla kundaklanmış minicik boynunu bana doğru uzatana kadar.

Tanrı aşkına...

Aptal Chicago.

Aptal köpek.

Aptal bok.

Aptal Luke Duchanan.

Target'ta aptalca davrandığım ve öfke kontrolü kursuna gitmek zorunda kaldığımdan bu yana yıllar geçti. Ama hala ne zaman sinirlensem kafamın içinde koçumun sesini duyabiliyorum.

"Şimdi Penelope, bu durumda olman senden başka kimsenin suçu değil. Seni bu duruma getiren davranışların üzerine düşünelim."

Evet. Hadi yapalım şunu.

Luke Duchanan, Chicago'da bir yaz staj programına katıldığı sırada en iyi arkadaşımın kalbini çaldı. Altı ay sonra onu aleti başka bir kadının göt deliğinde yakalayınca kalbini kırdı. Mississippi'ye geri taşındı. Benim yanıma. Ve son iki haftadır onun ağlamasını, burnunu çekmesini, hıçkırmasını ve tüm şarabımı içmesini izlemek zorunda kaldım.

Luke'un köpek boku fobisi olduğunu söylediğinde ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kredi kartımın limitini doldurmak zorundaydım. Illinois eyaletinin gördüğü en büyük kar fırtınasının arifesinde Chicago'ya uçacaktım. Bir poşete biraz köpek boku koyup Luke'un verandasında ateşe vermeli ve onu bokun üzerinde tepinirken videoya çekmeliydim.

Videoyu yüklüyorum. Viral olur. Luke'un hayatını mahvettim. En iyi arkadaşım Emily'nin gülümsemesini sağladım. Bir bara gittik. Luke'tan daha seksi bir adama hikayeyi tekrar anlattı. Otoparkta seviştiler. Emily kırık kalbini atlattı. Ve sonra dairemden siktir olup gitti.

Basit, değil mi?

Yanlış.

Neden?

Çünkü Chicago, Illinois'de köpek boku bulmak çok zordur.

Büyük çöp yığınının yaklaştığında, kolum altı ücretsiz plastik poşeti derinlemesine yuvarlıyordu, sahibi bana ne yaptığımı sordu. Ben de ona söyledim.

"Bak dostum, bu köpek bokuna gerçekten ihtiyacım var, tamam mı?" Beni şehir boyunca kovalayacağını düşünmemiştim ama işte buradayız. Ve bunların hiçbirisi benim suçum değil.

Aptal öfke kontrolü.

Köpeğin havlaması daha da yükseliyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve çok yakındalar. Çok yakın. Köşeden hızlıca sola dönüp arabaların sıralandığı daha da işlek bir caddeye giriyorum. Rüzgârın yönü tam tepemden vuruyor ve öyle soğuk bir hava esiyor ki ciğerlerimde zatürreeyi hissettiğime yemin edebilirim.

Nefes nefese, üşüyerek, bacaklarım yanarak, göğsüm ağrarak kötü bir karar verdim. Siyah bir limuzinin arka kapısını çekerek açtım ve arka koltuğa daldım. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, sahibi ve köpeği arabanın yanından geçiyor. Rahat bir nefes alıyorum.

Bu sadece iki saniye sürer.

Birinin arabasındayım.

Tamamen zengin siyah deri ve yumuşak koltuklar. Temiz halı ve karartılmış camlar. Kehribar rengi sıvıyla dolu süslü bir sürahi. Renkli bölme. *Sürücü diğer tarafta mı?* Tabii ki sürücü.

"Bayan Sims?" Ses hoparlörlerden yükseliyor ve donup kalıyorum. "Bay Swagger alışverişinizi bitirdikten sonra sizi dairesine bırakmamı istedi. Şimdi oraya gitmek ister misiniz?"

Swagger? *Bay Swagger?*

Gözlerim dahili telefona gidiyor. Kapıya. Geri. "Evet, lütfen."

Bunu neden söyledim? Bu aksanla mı? Ben İngiliz değilim. Ya da Avustralyalı. Ve hangisiyle cevap verdiğimden emin değilim. Hep karıştırıyorum.

"Pekâlâ, hanımefendi. Yakında orada olacağız."

Araba trafiğe girdi ve ben üç saniyelik bir korku yaşadım.

Ne yaptım ben? Çok

aptalım.

Bu araba çok sıcak.

Bir içki alabilirim.

Siktir et.

Köpek boku torbası yere düşüyor ve çömelerek karşımdaki bank koltuğuna doğru sallanıyorum. Sürahi ağır ve idare etmesi zor. Bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve mantarı sertçe çekiyorum. Emme kuvveti azalınca elim geri fırlıyor ve yüzüme çarpıyor.

"Orospu çocuğu!" Boğazımı temizliyorum. "Orospu çocuğu!" Aksanlı bir şekilde tekrarlıyorum. Viski o kadar sert ki, burnuma çektüğimde burnumun kılları yanıyor.

Bunun iyi bir şey mi kötü bir şey mi olduğundan emin değilim ama yine de bir bardak dolduruyorum. Ya da bir parmak. Artık ne diyorlarsa. Buz eklemeyi düşünüyorum, bunun nasıl servis edilmesi gerektiğinden emin değilim.

Keşke bira da olsaydı.

Likör dedikleri bu benzin ayak parmaklarıma kadar yakıyor. Ama dilimde kalan hoş, dumanlı bir tadı var. Bir sonraki yudum için endişelenerek bardağı bitiriyorum ve boşaldığında her tarafımın ısındığını hissediyorum. Ve beni buraya getiren kötü kararlar konusunda kendime

biraz daha güveniyorum.

Yani, en kötü ne olabilir ki? Bir arabaya bindim. Kavurucu soğuktan kaçmak için arabaya binmeye karşı bir yasa yok. Yakalanırsam, sadece kaşlarımı çatar ve fakir olduğumu söylerim.

Bu yalan değil.

Ben fakirim.

Bu da bu geziyi yapmamın bir başka nedeni - her ne kadar bunu Emily'ye asla itiraf etmeyecek olsam da.

Ara ve yok et planıma ek olarak, mükemmel ilham perimi bulmayı umuyorum, böylece aylardır denediğim o seksi, klişe romantizmi sonunda yazabilirim. "*O Adam*" dediğim kahramanın olduğu türden bir romantizm.

Bilirsiniz, süper zengin, güçlü, seksi ötesi bir CEO. Çatı katında yaşıyor. Yatakta harikadır. Şoförü var. Büyük bir siki. Biraz pisliktir ama aslında değildir çünkü yüzde altmış beşte öğrendiğiniz büyük bir sırrı vardır, bu da onun neden böyle olduğunu ortaya çıkaran tüm geçmiş şeytanlarını açıklar - böylece kendini tamamen kurtarır ve onu sevmekten nefret eden tüm okuyucuları bayıltır.

Araba durdu.

"Bayan Sims?" Yine dahili telefon sesi. "Sizi yukarı çıkarmamı ister misiniz?"

"Hayır. Buna gerek yok."

Neden bu aksanı kullanıp duruyorum?

"Eğer konsiyerj konusunda kendinizi rahat hissetmiyorsanız-" "Konsiyerj iyi. Teşekkür ederim."

Tam o sırada kapı açıldı ve eldivenli bir el içeri uzandı. Uzatılan eli tutuyorum, çantamı alıyorum ve arabadan çıkıyorum.

Aniden esen sert rüzgâr gözlerimin sulanmasına neden oluyor.

Parmaklarım sıkışıyor ve yanımdaki adama yandan bir bakış atıyorum.

Bana kibarca gülümseyip başını sallıyor. Yukarı, yukarı, yukarı devasa binaya bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Ne tür bir dairede kapıcı vardır?" Sesim uzaklara taşıyor

Beni lobiye doğru çekerken rüzgâr. Kapının hemen içinde durup bakıyorum. Yıkık Uggs ayakkabılarımın üzerindeki kar ve buz, ben her şeyi incelerken karanlık halının içinde eriyor. Ağzım bir aptal gibi açık, girişi ve tüm zenginliğini tarıyorum.

Yarım daire şeklinde dizilmiş yumuşak, krem rengi mobilyalar, yüksek tavanın tepesine kadar uzanan gri taş şömineye bakıyor. Ocağın içindeki turuncu ve kırmızı alevler, odada çalan klasik müziğin hafif sesleri eşliğinde dans edip salınıyor. Ellerimi sokmak istiyorum

ve donmuş kışını ateşe doğru uzattı, sonra da önündeki kalın halının üzerine bir kedi gibi yayıldı.

"Bu taraftan, Bayan Sims."

Odanın içinde adamı takip ediyorum. Botlarım mermer zeminde gıcırıyor ve arkalarında kirli su izleri bırakıyor. Başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum. Her şey altın ve cam. Sarı ve gri tonlarıyla vurgulanmış. Vazolardan asılı ışıklara, heykellere ve tabloları kadar her şey, bu küçük kasaba kızının şimdiye kadar gördüğü her şeyden çok daha görkemli bir ihtişam yayıyor.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, beni aramaktan çekinmeyin." Alfred, - kimse inanmasın, yaka kartında öyle yazıyor- devasa bir asansör kapısının önünde durdu. Düz siyah rengi, altın renginde aynalı camdan yapılmış diğer dört asansör kapısıyla tam bir tezat oluşturuyor. Kapının yanındaki, üzerinde büyük bir "P" harfi bulunan küçük arka kutudan bir kart geçirirken aynaların birine bakma şansım oluyor.

Kıvrıkcık kahverengi saçlarım kırık dallar gibi başımın her tarafına yayılıyor ve omuzlarımdan sırtımın ortasına kadar dökülüyor. Mississippi'de uygun olan "her hava koşuluna uygun" ceketim Chicago'da yağmurluktan başka bir şey değil. Ve bir zamanlar moda olan skinny jean pantolonum artık vıcık vıcık ve kalçalarımda ağır bir şekilde sarkıyor. Bu kadar uzun süre giydiğim için gerilmiş olan pantolonumun kışından bir bildircin sürüsü fırlamış gibi görünüyor.

Asansörün kapısı kayarak açılıyor ve Alfred içeri girmem için eliyle işaret ediyor. Gerçekliğe geri döndüm.

"Alfred..." Uzanıp kolunu tuttum.

Ağzının kenarları kaşlarını çatıyor ve gözleri açılıyor.

"İtiraf etmem gereken bir şey var."

Elimi okşuyor ve endişesi kaybolup yerini sıcak bir gülümsemeye bırakıyor. "Başka bir şey söyleme. Ben zaten biliyorum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Ve merak etmeyin... *Bayan Sims*." Eğilir ve sesini fısıltıya düşürür. "Sırrınız benimle güvende." Doğruldu ve bana göz kırptı. "Bay Swagger yarın öğlene kadar dönmeyecek. Burası sana kalacak. Tadını çıkar."

Bu adam benim Bayan Sims olmadığımı biliyor olabilir mi?

Yabancıların bu adamın evini sorgusuz sualsiz işgal etmesine sık sık izin verir mi? Bu Alfred nasıl bir insan?

Asansörün içine adım atıyorum. Kapılar kapanıyor ve o kadar hızlı bir şekilde binanın tepesine fırlıyorum ki, destek için uzanıp korkuluklara tutunmak zorunda kalıyorum.

Asansörlerden nefret ederim. Kapalı bir alanda olmanın, teller ve makaralardan başka bir şeyle havada asılı duran ağır metal bir kutunun içinde yerin üstünde sallanmanın korkutucu bir yanı var ve... *ya elektrik kesilirse?*

Burnum duvarı buluyor. Gözlerimi kapatıp sıkıca tutunuyorum, bayılmamak için en sevdiğim şarkıyı mırıldanıyorum. Sonunda, kapılar açıldı. Hayatımda gördüğüm en büyük çiçek vazosuyla süslenmiş bir masanın bulunduğu küçük bir salona adım atıyorum. Masanın arkasında şık, altın rengi bir kulpu olan masif ahşap bir kapı duruyor.

Şoför, kapıcı ya da bir adam ve köpeğinin baskısı olmadan, durup bunları düşünecek zamanım oluyor.

Eğer o kapıyı açarsam, hapse girebilirim. Luke Duchanan'ın beni mülkünde yakalaması durumunda hapse girme olasılığım olduğunu bilsem de, haneye tecavüz, haneye tecavüz kadar ciddi bir suç olmayacaktır.

Emily'i aradım.

"Evet?"

Lanet olsun. Sesi berbat geliyor.

"Selam Em. Nasılsın?"

Birkaç kez burnunu çekiyor ve dizüstü bilgisayarın kapanma sesini duyuyorum. "Luke az önce Facebook'ta yeni sürtüğüyle bir fotoğrafını paylaştı."

"Öyle mi? Çirkin bir kız."

"Hayır, değil."

"Suratına yumruk atmamı ister misin? Onu çirkinleştirmemi mi?"

Emily iç çeker ve burnunu siler. "Hayır. Randevuları var. Görünüşe göre şakamız işe yaramayacak. Muhtemelen bütün gece dışarıda olacaklar." Sesi son kelimedede çatlıyor.

"Yarın da yapabilirim." Ses tonumdaki umutlu ima onu rahatlatmıyor. Aldırmamı istiyor. Eve gelmemi, böylece şarap içip çikolata yiyebileceğimizi söylüyor. Ama ben gidemem. Merakım kapının diğer tarafında ne olduğunu öğrenmemi gerektiriyor. Araştırma bunu gerektiriyor. Tanrı da istiyor.

Gözlerim kapının altın renkli koluna takılıyor. Bir meleğin halesi gibi parlıyor.

Böyle şeyler Tanrı gibi bir adamın yardımı olmadan gerçekleşmez. Belki de bu benim için O'nun planıdır. Belki de o köpeğin o parkta olmasının bir sebebi vardı. Belki de sahibi beni tam da olmam gereken yere

kadar kovalayan bir melekti.

O araba mı? Bayan Sims'i beklemiyordu. Beni bekliyordu. Alfred mi? O da bir melek olabilir. Ya Bay Swagger benim O *Adam'ımsa*?

Şimdi anlıyorum.

İlahi bir lütufta bulundum.

Bunu Emily'ye açıklardım ama o bir türlü anlamazdı. Hayal gücümün beni ele geçirmesine izin vermemem gerektiğini söylerdi. *Onu neden aradım ki?* Yardımcı olamayacak kadar duygusal biri.

Ben kararımı verdim.

"Gitmeliyim, Em. Odamdayım."

"Bir odan mı var? Bunu ne zaman yaptın? Neden?"

Nasıl?" Soruları karşısında gözlerimi deviriyorum.

Emily bir plana bağlı kalmayı sever. Takvim tutan insanlardan biri. Ondan asla sapmaz. Eğer İsa dışçı randevusuyla aynı Perşembe günü gelirse, ona beklemesi gerektiğini söyleyeceğinden hiç şüphem yok. *"Üzgünüm, İsa. Takvimde yoksun."*

Takvimim yok. Planlarım koşullara göre değişir. Uçağımı kalabalık bir havaalanında beklemem gerekiyordu. Kader bunun yerine lüks bir dairede kalmama karar verdi. Koşullar benim lehime değişti ve ben onları görmezden gelmeyi ve bu fırsatı kendimden esirgemeyi reddediyorum.

"Penelope..."

"Ne?"

"Bir odaya paran yetmez."

"Elbette karşılayabilirim."

"Nasıl?"

"Aradım ve kartımda bir kredi artışı oldu." Yalan. Ama gerçek, cevaplamak istemediğim soruları beraberinde getirecek. Bu da daha fazla yalana dönüşecek.

"Ama... nasıl?"

"Açıklanamaz olanı sorgulama, Em. Sadece devam et, tamam mı? Şimdi kontrol etmem gerek. Seni yarın ararım. Luke Duchanan'ı sikeyim."

Nefesini bırakmadan önce bir duraksama oluyor. "Luke Duchanan'ı sikeyim." Aramayı sonlandırıyorum.

Elimi kapıya koydum.

Hızlı bir teşekkür duası, yaptığım tüm kötü şeyler için bir özür ve almak üzere olduğum şey için minnettarlığımı göstermek için gelecekte daha fazla küfür etmeyeceğime dair bir söz sunun.

Sonra kolu çevirip içeri girdim.

"Vay anasını be."

İKİNCİ BÖLÜM

I kayıtlara geçsin ve yalan söylediğimi söyleyeyim.

Ama gerçekten... Tanrı ne bekliyordu ki?

Milyonlarca okuyucunun zihninin içinde duruyorum. Burası Her aşk romanındaki zengin kahramanın çatı katı. Açık kat planı. Chicago şehir merkezine bakan tavandan tabana pencereler. Parke zeminler. Cam korkuluklu spiral merdivenler. Tavandan sarkan ve altın rengi boya püskürtülmüş bir yangın hortumu olduğundan emin olduğum sanatsal şeyler.

Ceketimi yere atıp botlarımı ve pantolonumu tekmeliyorum. Üzerimde bir kazaktan başka bir şey yok, odanın içine doğru ilerliyorum. Elim beyaz, deri kanepenin arkasına kayıyor, yanındaki maun masaya dokunmak için eğiliyor. Sonra tüm duvarı enine ve boyuna kaplayan kavisli cama yaslanıyor. Dokunmak sıcak geliyor. Düşündüğüm gibi soğuk değil.

Manzara.

Aman Tanrım, manzara.

Açık, siyah bir gökyüzünün fonunda ışıklar parıltıyor ve yanıyor. Hareket halindeki arabaların küçük ışıklarıyla bezenmiş caddelerin üzerinde yüksek ve çeşitli renklerde aydınlatılmış binalar yükseliyor. Neredeyse bunaltıcı. Sabahları bu manzaraya uyanma fikri -güneşin binaların arkasından doğuşunu izlemek...

Bunun için hapse girmeye değer.

Eğer buranın geri kalanı da manzara kadar mucizevi ise, Bay Swagger eve gelene kadar kalabilirim. Sonra onu kendime aşık edeceğim. Uzun sürmez. Ben iyi bir avım.

Bok torbamı barın üzerine atıyorum ve devasa, paslanmaz çelik buzdolabını açıyorum. Buzdolabı sadece şu süslü gıda mağazalarından birinde bulunabilecek türden yiyeceklerle dolu.

İki kapı da ardına kadar açıldı, bir fotoğraf çektim. Kapıları kapatıp mutfağın ve son teknoloji ürünü cihazların birkaç fotoğrafını daha çekiyorum. Sonra manzaranın fotoğrafını çekiyorum. Oturma odasının. Uzun, cam yemek masası.

"Evet, bebeğim." Farklı bir açı yakalamak için bir dizimin üstüne çöküyorum. "İşte bu. Kameraya gülümse."

Mutfağın sağında, biraz daha özenli olabilecek küçük bir banyo var, ama yeterince güzel. Oturma odasındaki bir başka kapı bir ofise açılıyor. Baharat ve okaliptüs kokusunu tanıyorum. Bay Swagger puro içiyor.

Masasının arkasında purosunu ve gülümsemesinden başka bir şey giymeden oturan *O Adam'ımın* görüntüsü içimde arzusunun titreşmesine neden oluyor. Sandalyesine kuru bir şekilde oturmak ve bölgemi işaretlemek için vajinamı duvarlara sürtmek istiyorum.

Sakin ol, sapık.

Gözlerim, kapının her iki yanında duran sonsuz kitaplarla kaplı uzun raflara kayıyor. Odanın girişe bakan diğer tarafında büyük, ahşap bir masa duruyor. Kalın, deri koltuğa oturuyorum. Başım dönene kadar dönüyorum, sonra tüm çekmeceleri kontrol ediyorum. Hepsi kilitli.

Bilgisayar yok. Kırtasiye yok. Kişiselleştirilmiş kalemler yok. Masanın köşesinde duran ve kağıt ağırlığı olduğunu tahmin ettiğim büyük, gri taş kaldırıyorum. Lambaya dokunuyorum ve yanıyor. Tekrar dokunuyorum ve aydınlanıyor. Altı dokunuş sonra kararmaya başlıyor. Sonra lanet şeyi kapatmak için sekiz kez daha dokunmam gerekiyor. Masadaki diğer tek eşya, gelecekte gelmiş olması gereken, kordonsuz, şık, siyah bir telefon.

Fotoğraf çekiyorum.

Üst katta, aynı süslü dekordan daha fazlasına sahip bir misafir odası var. Muhtemelen hiç yatılmamış yatağın üzerinde yuvarlanıyorum -yastıkları karıştırıyorum. Dirseğim odadaki diğer mobilyalarla uyumlu açık gri komodine çarpıyor. Çok fena acıyor.

Parmağımı yatağın karşısındaki duvardaki yumuşak, beyaz perdelerin üzerinde gezdiriyorum. Arkalarında şehir merkezinin başka bir manzarası var. Şehrin farklı bir bölümü ama yine de oturma odasındaki manzara kadar güzel.

Koridorda, yanında küçük bir tuş takımı olan diğerlerinden daha büyük bir kapının önünden geçiyorum. Kolu denediğimde kilitli olduğunu görünce ciyaklıyorum.

AMAN TANRIM.

Burası bir seks
odası.

Biliyorum işte.

Her türlü işkence aleti ve şaplak tezgahlarıyla dolu. Duvarlar kırmızı renkte. Kelepçeler, haçlar ve göğüs ucu kelepçeleri, aman Tanrım!

Son kapıya atlıyorum ve neredeyse altıma işeyeceğim. Ebeveyn yatak odası. Ya da süit. Her neyse. Bir CEO'nun yatak odasının özeti. Kral boy yatak. Lacivert, gümüş ve ahşap vurgular. Başka bir manzara. *O adamın* oturup gazete okuduğu büyük boy bir sandalye ve sedir. Ayakkabılarını giydiği. Ya da bir denizaltıya şaplak attıktan sonra onu kucaklar.

CEO takımlarıyla dolu bir gömme dolap var. Onları kokluyorum. Çekmecelerde kravatlar, saatler, katlanmış çoraplar, beyaz düğmeli donlar ve boxer külotlar. Hepsine dokunuyorum. İçinde yansımamı görebildiğim ayakkabılar. Onları parmaklarımla lekeliyorum.

"Ray Donovan, Christian Gray ile tanış."

Arka plandaki tüm havalı şeylerle bir selfie çekiyorum. Daha sonra Instagram'a koyacağım.

#guesswhereIam

Hiçbir şey ana banyo ile kıyaslanamaz. Tabii ki yirmi kişinin rahatlıkla girebileceği bir duş var. Büyük bir jakuzi küveti. Havlu ısıtıcı. Çift makyaj masası. İçinde uyunabilecek kadar büyük bir çarşaf dolabı. Ama kimse tuvaletten bahsetmiyor.

Hiç.

Peki ya bu tuvalet?

Krallara layık bir tuvalet.

Sadece mükemmel bir yükseklikte durmakla kalmıyor, aynı zamanda mahremiyet için bir kapı ile kendi başına küçük bir köşede. Bir dergi rafı var. Bir iPad. Şimdiye kadar gördüğüm en havalı tuvalet kağıtlığı. Ve eğer kapıyı kapatırsanız, arkasında bir televizyon var.

BİR TELEVIZYON.

Lanet bir televizyon.

Banyoda.

Lanet banyo.

Hayatımın sonraki iki saatini banyoda geçirdim. Önce, sansürlü bir nezaket sifonuyla donatılmış harika tuvalette. Sonra duşta. Sonra jakuzide uzun, sıcak bir ıslanma.

Arada bir sinirlerim tepeme çıkıyor ve gerçeklik aptalca sorularla zihnime sızıyor.

Ya gerçek Bayan Sims ortaya çıkarsa?

Ya Bay Swagger eve erken gelirse?

Her endişe verici düşünceyle birlikte dikkatimi dağıtacak yeni bir şey buluyorum. Küvetin yan tarafında bulunan ve suyun sıcaklığını, aydınlatmayı, müziği ve jetlerin nabzını kontrol etmemi sağlayan dokunmatik ekranı aydınlatan düğme gibi.

Tatlı, enstrümantal müziğin beni alıp götürmesine izin veriyorum ve jetler beni bir kuru üzüm gibi olana kadar neredeyse uyutuyor. Sonra dışarı çıkıyorum. Biraz *Maroon* koy

5. Isınma rafından bir havlu kap. Neredeyse sıcak çarpmasından ölüyordum. Banyodaki fayanslar ısıtmalı olduğu için serinlemek için koridorda yere uzanmak. Sonra çırılçıplak dolaba giriyorum ve yüzde milyon pamuk olan ve tenimde bulutlar gibi hissettiren beyaz, düğmeli gömleklerden birini seçiyorum.

"Sugar" çalıyor, benim şarkım.

Yatağın üzerinde trambolin gibi zıplıyorum. Sırt üstü düşüyorum ve yukarı bakıyorum. Acaba Bayan Sims böyle mi yapardı? Belli ki burada yaşamıyor. Ya da yaşıyorsa bile burada giyinmiyor. Tabii odası kilitli değilse. Ya eve gelirse?

Böyle düşünme.

Eve dönmeyecek. Bu

Tanrı'nın planı.

Eve gelmesine izin vermeyecek.

Ama ya Bay Swagger, bebeklerini doğurmak istediğim Bay Swagger değilse? Doksan yaşında olabilir. Deli olabilir. Ve naftalin gibi kokuyor olabilir - ki kıyafetlerinin Macy's'de bile bulamayacağınız türden bir kolonya ile temizliğin en zengin, en harika kokusu gibi koktuğunu düşünürsek bundan şüpheliyim.

O yaşlı değil.

Olamaz da.

Hatırla....

Bu Tanrı'nın planıdır.

Tanrı'ya güveniyorum. Gerçekten güveniyorum. Ama yine de dairede Bay Swagger'ın bir resmini aradım. Emin olmak için. Her çekmeceyi karıştırdıktan ve kilitli olan hariç her odaya baktıktan sonra elim boş döndüm.

Ofiste telefonu kullanıyorum ve üzerinde *konsiyerj* yazan düğmeye basıyorum ve Alfred ikinci çalışta telefonu açıyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Sims?"

"Burada açık bir restoran var mı?"

"Hayır, hanımefendi. Tesisimizde restoranımız yok. Ama sizi çevredeki bir restorana yönlendirebilirim."

"Canım dışarı çıkmak istemiyor. Ve görünüşe göre şehrin bu bölgesindeki tek restoran çok pahalı..." *Ne tür bir apartman dairesinde kapıcı olur da restoran olmaz?*

Saçımı omzuma atıyorum. *Burası çok ucuz.*

"Endişelenmeyin Bayan Sims. Sizi temin ederim ki şehirde sipariş veremeyeceğim bir yer yok. Ne isterseniz mevcut."

Vay be. Bay Swagger'ın kancası var. Yani onun misafiri olarak benim de var. "Alinea'yı önerebilir miyim? En iyi somon ve terrine'leri var. Chicago'nun sundukları."

Terrine de ne?

"Şey... öğle yemeğinde yedim. Bildiğin iyi bir pizzacı var mı?"

"Elbette, Bayan Sims." Gülümsediğini duyabiliyorum. "Bana ne tür bir pizza tercih ettiğinizi söyleyin, ben de size en iyisi hakkında fikrimi söyleyeyim."

"Evet, sadece bol peynirli pepperoni severim. Ve bir sürü pepperoni. Ve Dr. Pepper."

"Pekâlâ, hanımefendi. Siparişi hemen vereceğim ve yukarı gelmeden önce sizi arayacağım."

Alfred'le telefonu kapatıyorum, sandalyede bir tur atıyorum, oturma odasına geçiyorum ve sedirin üzerine serilmiş büyük kabarık battaniyeyle kanepeye kıvrılıyorum. Bir korku filmi uygun görünüyor. Ama şu lanet televizyonu nasıl açacağımı bir türlü bulamıyorum. Alfred pizzamla geldiğinde hâlâ uğraşıyordum.

Televizyonu açıyor, ışıkları nasıl kısacağımı gösteriyor ve hatta içkim için mutfaktan bir bardak getirmeyi teklif ediyor. Sonra da bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söyleyerek yanımdan ayrılıyor.

Şu lanet Alfred... Ne kadar iyi bir adam.

Eğer yirmili yaşlarındaki bir kıza "babalık" yapan seksi, yaşlı bir adamla yaş oyunu hikayelerinden birini yazmaya karar verirsem, onu ilham perim olarak kullanacağım.

Panjur ya da perdesi olmayan, tavandan tabana pencereleri olan bir yerde korku filmi izlemenin iyi bir fikir olmadığını anlamam sadece bir saatimi aldı.

Birkaç dakikada bir omzumun üzerinden bakıyorum ve filmdeki ürkütücü kaltağın bana baktığını düşünerek mini bir korku yaşıyorum. Sonra ben

Bunun sadece benim yansımam olduğunun farkına varıyorum; duş alıp sa kremi kullanabilecek grotesk bir kadın değil.

Star Trek Enterprise'dan fırlamış gibi görünen ama aslında oldukça rahat olan kanepeye yerleşiyorum. Bacağımı arkasına atıyorum ve battaniyeyi çeneme kadar çekiyorum - bir dahaki sefere filmdeki bir şey ya da biri karanlık bir koridordan fırladığında gözlerimi kapatmaya hazırım.

dmn bokuma karışmasına tamamen hazırım. Ama kapının diğer tarafından duyduğum sese ya da kilidin açılırken çıkardığı yumuşak tıkırtıya hiç hazırlıklı değilim.

Deşetin sizi ele geçirdiği o anı bilir misiniz? Mideniz düştüğünde, kalbiniz durduğunda ve kulağınızın derinliklerinde hafif bir ıslık sesi duyduğunuzda, çünkü sizi bu kadar deşete düşüren sesin gerçekte ne olduğunu anlamak için çok zorlanıyorsunuz?

İşte buradayım. "Bu
da ne..."

şu anda olduğumdan daha fazla korkuyor olamam. Belki de bu yüzden beynim hayatta kalma moduna geçiyor ve korkumdan başka bir şeye odaklanıyor - etrafıma yayılan gr sesin derin tonu gibi. Sonra bir ışık yanıyor, beni geçici olarak kr ediyor ve şoku atlattıktan sonra beynim o sesin kime ait olduğunu işlemeye başlıyor.

Ve lanet olsun. Bu o.

şu adam.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ionu gördüğümde meme uçlarımın gerildiğini söyleyebilirim.
Bacaklar sıkılıyor.
Kalp paramparça.

Am sulandırıcı.

Ama gerek yok. Çünkü bu adamı gördüğünüzde, tüm bu saçmalıkları kendiniz yaşayacaksınız.

Çıkış müziğini aç. Belki The Weekend'den bir şeyler. Ya da Jaws'ın tema şarkısı.

Boyu 1.80, kilosu 30, üzerinde Armani takım elbisesi ve öldürücü olsa beni öldürecek bakışlarıyla karşınızda...

Kahretsin.

"Siz Bay Swagger mısınız?"

Elleri kalçalarına gitti. "Evet. Ben Jake Swagger. Sen de kimsin lan? Ve evimde ne halt ediyorsun?"

"Bir saniye." Parmağımı kaldırdım ve nefes nefese kanepeye yaslandım.

Jake... Jake Swagger.

Bundan daha seksi bir şey olamaz.

"Ne?" *Adamım, kafası karıştığında bile seksi oluyor.*

"Sadece kafamı dinlemek için bir dakikaya ihtiyacım var. Bu bir yazar m e s e l e s i . Sen anlamazsın."

İnanmazlığını görmezden geliyorum. Öfkesini görmezden geliyorum. Mantığı tamamen görmezden geliyorum. Böyle bir anda nasıl görmezden gelmem?

Önümde dağınık, kömür rengi saçları olan bir adam duruyor. Bilirsiniz, parmaklarını geçirdiği türden. Hani şu ellerini yumruk yaptığında

Ağzını vajinana dayamış.

Çenesi, yazarların tanımlamak için yontulmuş, güçlü, kare, bir günde tıraş olmamış gibi saçları tozlanmış gibi kelimeler kullandığı tüm o erkeksi özelliklere sahip.

Dudaklar doğrudan Tom Hardy'nin ağzından koparılmış.

Tanımlanamayan bir burun çünkü seksi bir burnun nasıl tanımlanacağını kim bilebilir ki?

Peki ya o gözler? Okyanus gibi mavi, belki. Buradan göremiyorum. Meraktan mı kısılmışlar? Şehvet mi? Muhtemelen öfke.

Bakışlarım güneye kayıyor. Çenesinin ortasındaki küçük çukurun üzerinden. Yutkunduğunda hafifçe şişen adem elmasından aşağıya. Beyaz gömleğinin yakasındaki açıklıktan görünen küçük göğüs kısmına doğru.

Koyu renk takım elbise ceketini uzun kollarını sarıyor. Omzundan bileklerine kadar takip ediyorum. *Orospu çocuğu kol düğmesi takmış*. Ve bir kemer. Üstünde sert, düz bir karın. Altında büyük bir siki dış hatları.

Uzun

bacaklar.

Sert

kalçalar.

Parlak

ayakkabılar.

Anlamışsınızdır. Ama anlamadıysanız diye söylüyorum, Jake Swagger gerçekten çok seksi.

Ve çok sinirliydi. "Sen de kimsin lan?!"

Aptallığımdan sıyrılıp ayağa kalkmak için çabalıyorum. Yarısı boş pizza kutusu kucağımdan yere doğru kayıyor. Kirli peçetelerimin ve iki litrelik Dr. Pepper şişesinin yanına, sağ tarafı yukarı gelecek şekilde düşüyor.

Karşısında duruyorum ve yaydığı sessiz öfke yüzünden korkudan tüylerim diken diken oluyor. Yazar beynimin içinde kaybolmak istiyorum. Gerçeklikten kaçmak ve onun benim *O Adam'ım*, benim de onun kahramanı olduğum mükemmel, kurgusal bir dünya inşa etmek. Ama onun incelemesinden kaçış yok.

Gömleğinden başka bir şey giymediği için bacaklarımı tamamen görebiliyor. Köprücük kemiğimi. Göğüslerimin üst kabarıklığı. Ve Jake Swagger gözlerini vücudumda gezdirmekle kalmıyor. Gözlerini ona açık olan her santimde hararetle gezdiriyor. Kızgın olabilir ama gördüklerinden hoşlanan bir adam olduğu konusunda hiç şüphe yok.

Olması gerektiği gibi.

Spor salonunda kendimi öldürüyorum. Birinin fark etmesinin zamanı gelmişti. O adamımdan daha iyi kim fark edebilir ki?

Dikkati yüzümde toplanıyor. "Seni tanıyor muyum?" Beni tanımaya çalışıyor. Sanki beni daha önce görmüş gibi. *Bunun tek bir mantıklı açıklaması var.*

"Beni muhtemelen *Saving Forever'dan* tanıyorsunuz. Yıllar önce yazdığım bir kitap. Önemli bir yazar sayılırım. Yani bir süredir bir şey yazmıyorum ama hala hayranlarım ve sosyal medyada bir sürü takipçim var. Bir keresinde bir podcast yapmıştım. 2014'te falan."

"Hayır. Seni tanımıyorum. O benim gömleğim mi?"

Gömleğindeki pizza sosuna kaşlarımı çatarak bakıyorum. Parmağımı yalayıp lekeyi temizliyorum. *Lanet olası korku filmi... beni sıçtırıyor.*

Ben *ovalamaya devam* ederken, *O Adam* topuklarının üzerinde dönüyor ve tek kelime etmeden merdivenlerden yukarı kayboluyor.

Açık olan ön kapıya baktım. Kaçmak için iyi bir zaman olabilirdi. Ama onu gerçekten koklamak ve kokusuna bir isim koyup koyamayacağımı görmek istiyorum. Araştırmamda buraya kadar geldim. Şimdi bırakmanın anlamı yok. Ayrıca, eğer gerçekten *O Adam'sa*, benim için üzülecek ve yaptığım her şeyi öğrenmeye fırsat bulamadan birbirimize deli gibi aşık olacağız.

Merdivenlerden geri döndüğünde battaniyeyi katlayıp kanepenin arkasına atıyorum.

"Evime mi girdin?"

"Ne?" Bir cevap bulmak için zaman öldürmem gerektiğinde hep yaptığım bir şeyi yaparak kahkaha atıyorum. "Um. Hayır." Parmaklarımı gömleğimin eteklerinde dolaştırıyorum ve göz temasından kaçınıyorum. "Yani. Pek sayılmaz. Hey..." Başımı yana eğiyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "O kilitli kapının ardında gerçekte ne var? Sen bir dominant mısın?"

Bunu kabul etmiyor ama tam boyuna geldiğinde ve elleri kalçalarından inip yumruk olduğunda anlıyorum.

Ve bayıldım.

"Buraya nasıl girdin?" Sormuyor. Ona söylemezsem beni boğarak öldüreceğini bilmemi sağlayacak bir şekilde söylüyor.

"Her şey yanlışlıkla yanlış arabaya binmemle başladı."

"Anasını siktiğim!"

Patladı ve telefonunu eline aldığı anda sessizce durdum. Birine hemen buraya gelmesi için bağılıyor, telefonu kapatıyor ve başka birini arıyor. Sesli mesaja düşmüş olmalı çünkü o kişiye kendisini geri aramasını söylüyor.

Telefonunu cebine koydu ve gözleri çantaya takıldı. Tezgâhta bıraktığım çantaya.

Onu almaya başlar.

"Ben-"

Bana "kapa çeneni" der gibi bakıyor. Sanırım gözleri daha çok koyu gri. Ya da yeşil. Yaklaşmalıyım. Ya da şu anda çantayı onun tuttuğunu düşünerek mesafemi korumalıyım.

Yüzüne yaklaşıyor.

Kokluyor

m... "Bu..."

"Bu köpek boku."

Çantayı sanki zehirmiş gibi yere bırakıyor. Kendini toparlıyor, boğazını temizliyor ve çekmecedan aldığı havluya ellerini siliyor. "Barımda bir torba köpek boku bulundurmanın bir nedeni var mı? Yemek yediğim barda?"

"Vay canına," diye nefes alıyorum, başımı hayretle ileri geri sallıyorum.

"Senin bir gerçekten güzel bir ses. Çok kontrollü ve derin. Sen bir anlatıcı olmalısın."

"Neden barıma bir torba bok koydun ki? Aklını mı kaçırdın sen?"
Kontrollü olmak için çok fazla.

"Dostum." Ellerimi kaldırdım. "Bu sadece köpek boku. Böyle bir pislik olmak zorunda değilsin. Bazı insanlar o bir torba köpek boku için kar fırtınasında Chicago sokaklarında koşturur."

Tekrar patlayabilir.

Aşk romanlarında kahramanın onu asla incitmeyeceğini nasıl "bildiğini" bilirsiniz? Sanki onda bunu hisseder ya da öyle bir şey? Ben de onda bunu arıyorum. Bulduğumdan pek emin değilim.

Kapı açıldı ve ikimiz de döndüğümüzde limuzin şoförlerinin giydiği gibi takım elbise giymiş ve şapka takmış orta yaşlı bir adamla karşılaştık.

"Beni mi görmek istediniz Bay Swagger?"

Bay Swagger. Bu isim ona gerçekten uyuyor.

Uzun, manikürlü, muhtemelen yetenekli bir parmağını bana doğrultuyor. "Ross, kim bu kız?"

Ross önce bana, sonra Bay Swagger'a baktı. "Bayan Sims, efendim?"

"Bu taşralı hödüğün Bayan Sims olabileceğini gerçekten düşünüyor musunuz? Bayan Sims'e benzemiyor. Sesi Bayan Sims gibi değil." Eğer bu kadar komik olmasaydı, taşralı bir hödük gibi konuşmaya çalışmasına alınabilirdim. Ya da bu kadar komik olmasaydı Artık şoför olduğunu bildiğim Ross'u savunmam gerekiyor.

"Beni görmedi. Ve aksan kullandım." İkisi de bana baktı. "Yani, bunun gerçekten onun aksanı olma ihtimali çılgınca. Ben o değilim."

Hatta o kadar iyi. Avustralyalı mıyım İngiliz mi bilmiyorum... Bu arada, Bayan Sims kim? Ona gerçekten *Bayan Sims* mi diyorsunuz? Başka bir ismi yok mu?"

Alfred içeri girdiğinde bana deliymişim gibi bakıyorlardı.

"Bay Swagger, sizi temin ederim ki bu sadece korkunç bir karışıklıktı." Alfred gözlerini bana dikti. Yaşadığım hayal kırıklığı buraya geldiğimden beri ilk kez gerçek bir suçluluk hissetmeme neden oldu. "Bayan Sims'i hiç görmedim." *Ne oluyor be? Kimse bu kadının neye benzediğini bilmiyor mu?* "Araba geldiğinde, içindeki kadının o olduğunu düşündüm. Ve o da-"

"Anahtarı bana vermesini sağlamaya çalıştım ama vermedi," diye araya girdim. Eğer Jake'in *O Adam* olduğuna dair varsayımlarım doğruysa, o zaman Alfred'i kovacak türden bir pislik. Tabii ki yanıldığını ve Alfred'in sadece işini yaptığını anladığında onu tekrar işe alacaktır. Ama Jake'in akli başına gelirken yaşlı adamın işsiz kalmasını istemem.

"Evimden defolun. İkiniz de."

Adamlar bana soğuk bir bakış attılar. Sanki kızgınlarmış gibi. Bana. Kızlarını kurtaran kişiye.

Ben de gitmeliyim. Ama Jake'in ayaklarının dibinde duran o köpek boku torbasına ihtiyacım var. Onu almak için hareket ediyorum ve parmağını kaldırarak beni durduruyor.

"Sen değil. Ben tam olarak ne olduğunu öğrenene kadar gitmiyorsun."

"Tamam, öncelikle bu ses tonuyla konuşmayı bırakmalısın. Gerçekten sadece--"

"*Konuş*," diye bağırıyor.

Ses tonu karşısında içgüdüsel olarak sarsıldım. "İyi! Tamam... En iyi arkadaşım burada yaz stajı yapıyordu. Bir çocukla tanıştı ve bütün yaz çıktılar ve staj bittiğinde eve geri taşındı ama şu uzak mesafe olayını yaptılar. Ama ikimiz de bunun asla yürümediğini biliyoruz." Belki kabul eder ya da başka bir şey yapar diye duraksıyorum. Kabul etmedi.

Boğazımı temizliyorum. "Onu ziyarete geldi ve çıktıkları süre boyunca Chicago'da birlikte olduğu bir hatunla onu aldattığını öğrendi. Ben de iyi bir arkadaş olduğum için onun kırılan kalbinin intikamını almak için buraya geldim."

Yerdeki çantayı gösteriyorum.

"O köpek bokunu kapısının önünde yakmak için çaldım. Gerçekten garip bir köpek boku fobisi var. Her neyse, köpek ve sahibi tarafından şehir boyunca kovalandım. Bir köşeyi döndüğümde orada bekleyen bir araba gördüm ve saklanmak için içine atladım. Dışarı çıkacaktım ama sonra

Ross, hiç kimsenin görmediği bu gizemli Bayan Sims'e beni bırakmasını teklif etti ve ben de dengesiz adam ve köpeğinden mümkün olduğunca uzaklaşmak için kabul ettim.

"Buraya geldiğimde gidecektim. Ama böyle bir dairesi olan milyoner bir CEO hakkında bir kitap yazıyorum. İlham perimi bulmak ve şuraya *bakmak* için can atıyordum! Şu pencereleri gördünüz mü?"

Pencereleri gösteriyorum ve Jake Swagger bana öylece bakıyor.
-Biliyorsun.

"Uh, tamam, evet, yani onları gördün. Her neyse, araştırma yapmak için burada kalan bir kızı suçlayabilir misiniz? Ben de öyle düşünmüştüm. Özellikle de sen eve gelmeden gitmiş olacağım için, ki yarın öğlen olması gerekiyordu. Ama sen eve erken geldin. Yani tüm bunlar birinin hatasıysa, o da sizsiniz gibi hissediyorum Bay Swagger."

Bana bakıyor. Sanırım biraz şaşkın. Duyguları okumakta pek iyi değilimdir. Ama çenesi seğiriyor. Ve boynu kızardı. Alnındaki küçük damar sağ gözünün üstünde beliriyor.

Tamam. Belki de bu sürpriz değildir. Belki de öfkedir. "Çık dışarı."

Kelimenin tam anlamıyla öfkeden titrerken sesinin bu kadar sakin olması ne kadar garip?

Ya da şehvet.

Hayır. Bu öfke.

"Biliyor musun, akşam yemeğine kalmaktan mutluluk duyarım," diye teklif ediyorum, saat sabahın üçü olmasına rağmen.

Vücudu sertleşiyor. Sanki deliymişim gibi bana bakıyor. Aslında değilim. Ben sadece bir fırsatçıyım. Fırsat demişken, gözlerinin rengini yakalama umuduyla ona birkaç adım daha yaklaşmayı başardım. Artık sadece birkaç metre uzaktayken gözlerinin gri/mavi/yeşil olduğunu görebiliyorum.

"Polisi aramadığım için şanslısın."

Kokusunu alabilmek için derin nefes alırken sessizce konuşmasını dinliyorum. Kitaplarda çok kolaymış gibi anlatıyorlar. Yalan söylüyorlar. İki adım öteden, hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum.

Bir adım daha yaklaşıyorum. O da bir adım geri atıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sana söylemek istiyorum ama bir türlü söyleyemiyorum. Çıldıracağından eminim. Ama bunu sadece sen o adam olduğun için yapıyorum, anlıyor musun?"

"Hangi adam?"

"O adam!" Onu gösteriyorum. Hepsi muhteşem. Tıpkı kitaplarda yazdığı gibi. Bok gibi de korkutucu. Saçı bile doğru. Duruşu. Boyu. Genişlik. Omuzların nefesi. Çok mükemmel. Sanki o-

"Evimden defol. Ve yüzünü bir daha görmeyeceğimden emin ol."

Öfkeli hırıltısı karşısında irkiliyorum ve hemen başımı sallıyorum. "Tamamen anlıyorum. Sarılmaya ne dersin?" *Onu koklamanın kesin yolu... bilirsiniz? Araştırma için. Sahip olabileceğim tek şans.*

Kollarımı açarak bir adım daha atıyorum. O bir adım daha geri atıyor.

"Defol git evimden!" *Çok patlayıcı!*

"Tanrım. Tamam." *Külot eritme de var. Ugh. Neden zor olanları seviyorum?*

"Ve köpek bokunuzu da yanınıza alın!"

"Öyleyim!" Ona çok kötü bir bakış attım ve köpek boku torbama kaptım. Ayaklarımı sürüyerek uzaklaştım. Yalınayak. Yarı çıplak.

Azgın...

Yüzüm kaşlarımı çatmaktan çatık kaşlara dönüşüyor. Gözlerim kocaman, dudaklarım titriyor, ona en iyi zavallı yüzümü gösteriyorum. "Bay Swagger?" *Vay be. Sesimde bir titreme bile var. Çok iyiyim...* "Kurutma makinenizi kullanmamın bir sakıncası var mı? Pantolonum ıslandı ve-"

Bir görev için bana doğru yürüyor. *Beni öldürmek için mi?* Sadece bir koklama için hayatımı riske atmayı reddediyorum, bu yüzden kanepenin üzerinden atlayıp kapıya doğru koşuyorum - acelemle kıyafetlerimi kapıyorum.

Bir an için, bana yardım edip etmeyeceğini görmek için düşmüş numarası yapmayı düşünüyorum.

Bana ulaşma mesafesine geldiğinde bu kayboluyor.

"Bekle! Telefonum!" O kapıyı çarpmadan önce bağıriyorum. Telefonumu masanın üzerinden kapıp bana fırlatıyor. Botlarımı ve ceketimi karıştırıp lanet şeye doğru hamle yapıyorum. Yakalıyorum, çünkü ben bir Ninja'yım, ama yine de beni kızdırıyor.

"Sen gerçek bir pisliksin!"

Kapıyı çarpıyor; telefonuna bakarken göz teması kurma zahmetine bile girmiyor. Ayakkabılarımı kapıya fırlatıyorum, bunu yaparken etrafa saçılan kurumuş çamurdan biraz da olsa memnuniyet duyuyorum.

Nemli kot pantolonumu giyip ıslak spor ayakkabılarımı çekerken kapıya bakıyorum. Sadece saniyeler sürmesi gerekiyor ama ben daha fazla uzatıyorum. Bir yanım hâlâ burada olup olmadığımı görmek için kapıyı açacağını umuyor. Bunu sadece bana bağırarak için yapsa bile.

Gitmeden önce yüzünü bir kez daha görmek isterim. Belki bir fotoğrafını bile çekebilirim.

Kapı hiç açılmıyor. Hayal kırıklığına uğramış ama hiç de şaşırmamış bir halde asansöre adımımı atıyor ve burnumu köşeye yerleştiriyorum. Bu piçin frenleri tutmazsa ne olacağını düşünmemeye çalışıyorum ve bunun yerine ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum.

Polisi aramadı.

Gitmeme izin verdi.

Eve geldiğimde dairemde biri olsaydı ne olurdu? Çıldırırdım. Tabii davetsiz misafirim Jake Swagger'a benzemiyorsa. O zaman 911'i aramamam karşılığında onu benimle seks yapmaya zorlardım.

Ölüm tuzağından çıktığım anda, hâlâ kızgın olan Alfred'le karşılaşıyorum. Alay ediyor ve ben de ona ne kadar itici olduğunu söylememek için yanağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Bay Swagger buradan hemen ayrılmanızı istiyor. O yüzden taksi beklemek yerine Ross'a sizi otelinize götürmesi talimatını verdi."

Alfred'in öfkesi beni bok gibi hissettiriyor. İşine mal olabilirdim. Hareketlerim hala onun için bir sonuç doğurabilir.

"Özür dilerim Alfred. Gerçekten. Kimsenin başını belaya sokmak istememiştim."

Sert bakışları biraz olsun yumuşuyor. Fazla bir şey değil ama en azından bir şey. Bir kez başını salladı ve topuklarının üzerinde döndü. Onu lobiye kadar takip ediyorum. Binanın önünü boydan boya kaplayan camın diğer tarafında her şey bembeyaz. Kar eğimli, kalın tabakalar halinde yağmaya devam ediyor.

Demek kar fırtınası böyle bir şey.

Daha düşük bir kadın kendini benim durumumda bulsaydı ağlayabilirdi. Ama ben ağlamıyorum.

Hiç.

Cesaretim kırıldı mı? Biraz yenilmiş hissediyor musun? Evet.

Ama beni ağlatmak için çok fazla kar ve gerçekten seksi bir sık kafalıdan daha fazlası gerekecek.

Alfred bana baktı. Onaylamadığı her halinden belliydi. Bir kapıdan çıkıp kayboluyor, sonra elinde bir şapka ve paltoyla geri dönüyor. "Çok şık değil ama sahip olduklarından daha iyi." Podyumun yanındaki telefonu eline aldığı anda teklif edilen kıyafetleri bakmadan alıyorum. "Otelinizin adı nedir?"

"Otelim yok. Uçağım üç saat içinde kalkıyor."

Başını sallıyor. "Ross, *genç bayanı* havaalanına götürür müsün lütfen? Olur. Tamam. Teşekkür ederim."

"Havaalanına gitmiyorum Alfred."

Bakışları bir kez daha onaylamıyor. Ama öfkesi dağıldı. "Sen değil misin? Başka bir şey yapmak için fazla vaktin yok."

"Umurumda değil. Chicago'ya bir şey yapmak için geldim ve bunu yapmayı hedefliyorum." "Gerçekten mi? Neymiş o?"

Elimdeki çantayı kaldırıyorum. "Bir şeyleri ateşe ver."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

I Alfred'in bana verdiği şapka ve ceket için minnettarım.
Gerçekten. Gerçekten.
Ama aptal gibi görünüyorum.

"Ceket" aslında bir ceket değil. Düğmeleri olduğu kadar cepleri de olan, yere kadar uzanan trençkotlardan biri. Ve "şapka" da bere ya da kasket değil. Silindir şapka. Küçük tüylü kulaklıkları var. Buna mahvolmuş botlarımı, ıslak pantolonumu ve Bay Swagger'ın beyaz düğmeli ceketini de ekleyince lanet bir berduş gibi görünüyorum.

Arabaya bindiğim anda Ross'tan özür diledim. Bana gideceğim yerin adresini sorarak karşılık verdi. Adresi verdim, sonra yolun yarısında çakmağımın olmadığını fark ettim. Ya da bir kese kağıdı. Ross'a önce bir 7-11'de durmasını söylediğimde, dikiz aynasından bana kızgın bir bakış fırlattı. Yine de tek kelime etmeden bir markete girdi. Arabadan indiğimde orada olmasını beklemiyordum ama oradaydı.

Belki de özrümü kabul etme şekli buydu.

Kese kâğıdını kırıklığın üzerinden sıyrıp alıyorum ve kuru kalması için paltomun cebine sokuyorum. Bunu yaparken keskin bir şey parmağıma batıyor. Bir kartvizitin köşesi. Çıkarıyorum ve biramı yudumlarken inceliyorum.

Jake Swagger.

İsim, siyah kart üzerinde gümüş harflerle kabartılmış olarak görüldüğünden daha da sıcak görünüyor. Kartın üzerindeki diğer tek şey bir numara.

Yanımda duran bok çuvalı gibi, kartı da ateşe vermek istiyorum. Onun yerine, ceketimin ön cebine geri gömüyorum. Jake Swagger'la geçirdiğim zamanı hatırlamak istediğim için değil, kendi işimde kullanabileceğim için.

Araştırma. *O Adam'ın kartvizitini* bunun gibi şık ve seksi görünecek şekilde tasarlayacağım.

Araba Luke Duchanan'ın evinin önünde durdu. Ross bana doğru bir bakış bile atmadan dümdüz önüne bakıyor. Dudakları ince bir çizgi halinde sıkılmıştı.

"Ross, gerçekten özür dilerim. Kimsenin başını belaya sokmak istememiştim. İyi bir adama benziyorsun." Bir süre sonra boğazını temizledi ve başını salladı - hâlâ gözlerime bakmıyordu.

Dışarı çıktım ve kapıyı kapattım. Araba gözden kayboluyor ve ben sabahın üçünde karlar içinde, vızıltılı bir halde ve büyük bir şehirde tek başıma kalıyorum. Karanlık sokak beni korkutuyor. Ama Luke'un verandasındaki gece lambası bir fener gibi parlıyor ve bana bu yolculukta yaşadığım her şeye Emily'nin gülümsemesini görmek için degeceğini hatırlatıyor.

Ve hikayeyi bir yabancıya tekrar anlat. Onu bir otoparkta becer.

Aşık ol.

Dairemden defol git.

Ben çok iyi bir arkadaşım.

Kaydım, kaydım ve buzlu basamaklarda neredeyse boynumu kırıyordum. En tepeye ulaşamadan kırkımın geri kalanı ceketimin ön kısmına dökülüyor. Sonunda verandaya çıktığımda şişeyi korkuluktan aşağı atıyorum, cebimden kağıt torbayı çıkarıyorum, plastik torbayı çözüyorum, köpek bokunu taşıyorum ve çakmağımı alıyorum.

Kapının üzerindeki küçük tente, yanlardan esen buz ve kar tabakalarına karşı hiçbir koruma sağlamıyor. Bu yüzden diz çöküyorum ve çantayı ateşe verirken rüzgârı engellemek için trençkotumu kullanıyorum.

Bok gerçekten alev alıyor. Korkunç sıcak ve kimsenin işi değilmiş gibi alev alev yanıyor. Telefonumu kaptım ve kayda başladım. Sonra zili çalıyorum ve içeriden ayak sesleri ve Luke Duchanan'ın "bekle lan" diyen sesini duyana kadar kapıya defalarca vuruyorum.

Planım aksamadan ilerliyor.

Luke kapıyı açar. Ateşi görür. Süslü ev ayakkabılarıyla çantaya vuruyor. Sonra sıcak ve kızgın köpek bokunun iğrenç dumanı havaya karışıyor ve Luke Duchanan'ın boğazının arkasına çarpıyor, tam da şoktan derin bir nefes aldığı sırada.

Öğürmeyi başlatın.

Bu yetişkin adamın kuru kabarmalar ve gözyaşları arasında bir kız gibi çığlık atmasına tanık olmak hayal ettiğimden daha büyüktü.

Ve hepsini videoya çektim.

Ve bu epik.

Ben bile, geleceğin en çok satan yazarı olarak, bunu yapamazdım.

Yukarı.

Önümdeki sahne beni o kadar eğlendiriyor ki, iki kişiyi fark etmiyorum bile.

Memurlar yanıma gelene kadar onlara yaklaşıyorum. Telefonumu cebime sokarak etraflarından dolaşmaya çalışıyorum ama burası küçük bir sundurma. Ve oldukça iri adamlar.

"Tamam, bayan. Gel bakalım. Sizin gibileri buralara burnunuzu sokmamanız konusunda uyarmıştık," diyor sol kolumu tutan polis.

Başka bir polis sağ kolumu tutuyor. "Üzerindeki alkol kokusunu alabiliyorum. Bu gece ne kadar içtin? Kafan iyi mi?" Gözlerime ışık tutuyor.

"Bu bayanı tanıyor musunuz, Hanımefendi?"

Gözlerimi kırpıştırarak görüşümdeki lekeleri geçiyorum ve kapı aralığındaki kadına bakıyorum. Yeni sürtük o olmalı. Emily haklıydı. *Hiç de çirkin değilmiş*. Aslında gerçekten güzel. Saten bornozunun içinde tatlı ve zengin görünüyordu, şımarık kalçaları kumaşın arasından çıkmaya çalışıyordu.

"Hayır. Onu daha önce hiç görmedim. Nişanlımın da onu tanıdığını sanmıyorum." *Nişanlın mı?* "Ona sorarım, ama onun da bir serseri olduğuna eminim."

"Onunla konuşabilir miyiz, hanımefendi?"

"O... şu anda rahatsız." Evin içinde bir yerlerde Luke'un öğürdüğünü duyuyorum ve gülümsememi gizleyemiyorum. Gözlerini bana dikti. Vay be. Gerçekten harika kirpikleri var.

Başımı eğiyorum. Emily hakkında Emily'nin onun hakkında yaptığı kadar araştırma yaptıysa, beni Emily'nin Facebook resimlerinden tanıyabilir. Her ne kadar kitaptaki en eski eşek şakasını yaptığım için kendime pay çıkarmak ve Luke'un büyük korkusuna neden olanın ben olduğumu bilmesini istesem de, herkesin benim sarhoş bir serseri olduğumu düşünmesinin muhtemelen en iyisi olduğunu bilecek kadar akıllıyım. Ayrıca, videoyu yüklediğimde benim yaptığımı anlayacak.

"Bunu mahallede çok sık görmeye başladık. Soğuk hava her zaman kaçakları saklandıkları yerden çıkarır. Biz de yangını gördüğümüzde bölgede devriye geziyorduk. Daha kötü olmadığına sevindim."

"Evet, ben de," diyor *nişanlısı*, bana daha iyi bakabilmek için boynunu

lanet bir zürafa gibi uzatarak. Sağ tarafımdaki polise iyice yaslanarak başımı daha da aşağıya eğiyorum.

"Onu merkeze götüreceğiz ve ayılmasına izin vereceğiz. Eğer suç duyurusunda bulunmak istiyorsanız, bunu yarın sabah dokuzdan önce yapmanız gerekiyor."

"Bunu yapacağımızı sanmıyorum."

Minnettar olmalıyım, ama sanki onun vaktini almaya değmezmişim gibi öfkeli ses tonuna biraz kızdım. Siktir et onu. Suç duyurusunda bulunacak kadar iyiyim.

"İyi günler hanımefendi." Memuru onun göğüslerini süzerken yakalıyorum ve gözlerimi deviriyorum. Bir beyefendinin bakacağından daha uzun süre bakıyor ve sonra beni merdivenlerden aşağı indiriyor. Kül ve yanmamış köpek dışkısı yığınının dönüp bakıyorum ve garip bir hüzün hissediyorum.

Birbirimize bağlanırdık... Ben ve o bok çuvalı. Onu özlerdim.

Memur bileklerime kelepçe taktığında başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Sonra elini başıma koyarak beni arabanın arkasına indiriyor.

Adrenalinin etkisi geçip uyuşukluk azalınca aslında ne kadar üşüdüğümü fark ediyorum. Titriyorum ve sarsılıyorum. Dişlerim takırdıyor ve başım seğiriyor. Bu durum sadece alkolik serseri görüntümü pekiştiriyor ve hatta sanki arabada değilmişim gibi konuşan memurların sempatik bakışlarına maruz kalmama neden oluyor.

"O köpek boku muydu yoksa insan boku mu?" "Bu insanlarla asla bilemezsin."

"Duchanan puştunun nasıl çıldırdığını gördün mü? Uzun zamandır gördüğüm en komik şeydi."

"Buna kim kanar ki zaten? Bu kitaptaki en eski numara." "Hey tatlım..."

Polisi tanımıyorum. "Sana bir tane alacağım

Eğer 2189 Batı Beutreau Sokağı'ndaki küçük gösterini başarabilirsen bir haftalık içki. Eski karımın yanan bir bok çuvalını ezdiğini görmek için iki haftalık içkiye değer."

Gülüyorlar ama buralarda köpek boku bulmanın ne kadar zor olduğunu bilmiyorlar.

Tam ısınmaya başlamıştım ki beni tekrar soğuğa ve karakola sürüklediler. Birkaç kez hapse girdim. Ciddi bir şey değil ama ödenmemiş cezalar yüzünden birkaç gece kaldım. Bir ya da iki kez kurallara aykırı davranıştan tutuklandım. Bu yüzden kişisel eşyalarımı almadıklarında şaşırıyorum. Ya da resmimi. Ya da adımı.

Beni ön ofislere bakan büyük bir hücreye göturdüler. Duvarda ranzalar sıralanıyor ama sadece bir tanesi dolu. Bana bir yastık, çarşaf ve battaniye veriliyor, nazikçe içeri itiliyorum ve sonra kapı arkamdan çarparak

kapanıyor - hücredeki diğer tek kişiyi uyandırıyorum.

Lanet bir ev kadar büyük. Bir çingiraklı yılan kadar acımasız görünüyor. Bir gözüm hep üzerinde olsun diye karşısındaki ranzaya geçmeye çalıştığımda başını sallıyor. Bir sonraki ranzaya geçiyorum. Yine başını sallıyor. Bu böyle devam ediyor - ben bir ranzada duruyorum, izin için ona bakıyorum, o başını sallıyor, ben yüzümü ezdirmemek için ilerliyorum.

Odanın arka tarafındaki son yatakta bir homurtu çıkarıyor ve yuvarlanıyor. Elimden geldiğince en üst ranzayı seçiyorum ve giyinik bir şekilde tırmanıyorum. Beni neden burada uyumaya zorladığını anlamam uzun sürmedi. Lanet bir cadı memesinden bile daha soğuk.

Telefonumu çıkardım ve yüzde bir şarjım kalmıştı. Ben de telefonum bitene kadar Luke Duchanan'ın çıldırdığı videoyu izliyorum.

Ve bu hayatımın en güzel otuz yedi saniyesiydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

I hücre arkadaşım bana bakarken uyandım. Ayakları yere düz basıyor ve göz göze geliyoruz. Bu kadın beni çok korkutuyor.

"Horluyorsun."

İnsanların horlamasından nefret ederim. Ne kadar sinir bozucu olabileceğini biliyorum. Bu yüzden özür dilerim. "Özür dilerim. Yan döneceğim." Ondan uzaklaşmaya başlıyorum ama o başını sallıyor.

"Benim daha iyi bir fikrim var."

"Gerçekten mi? Yan dönmek genelde işe yarar. Büyükannem eskiden büyükbabamı-"

"Nefes almayı kes."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bakışları bana, eğer kendi başıma nefes almayı durduramıyorsa, onun bunu gerçekleştirebileceğini söylüyor.

Bir nefes çekiyorum ve yanaklarımı havayla dolduruyorum. Memnuniyetle başını sallıyor ve ranzasına geri dönüyor. Beni izleyebilmek için yan yattığında yaylar ağırlığının altında inliyor.

Bilincimi kaybetmeden hemen önce hücremizin kapısı açıldı. "Sen." Polis beni işaret etti. "Hadi gidelim."

Kendimi battaniyeden kurtarıyorum ve aşağı atlıyorum. Muhtemelen nefes alışımı duyabildiği için bana hırlayan hücre arkadaşımın yanından geçerken gerçekten aptalca bir şey yapıyorum.

"Nefesin osuruk gibi kokuyor," diye tıslayarak ona parmağımı gösteriyorum. O ranzasından kalkamadan, ben güvenli bir şekilde hücreden çıktım ve kapı kapandı

-Onu içeri hapsediyor. Gülümsüyorum çünkü ben özgür bir kadıyım ve o beni öldüremez.

"Otur." Memur, odasının yanındaki koridorda duran metal bir katlanır sandalyeyi işaret ediyor. Bir fincan kahve doldurup bana uzatırken oturuyorum. Yanına plastik bir kaşık, birkaç paket şeker ve biraz pudra kreması atıyor.

Ben kahvemı hazırlarken o oturuyor ve klavyesindeki tuşlara sadece iki parmağıyla basmaya başlıyor. Sıkılmış görünüyor. Takım elbisesi çok küçük. Gözlükleri lekeli. Saçları kel bir noktaya taranmış.

Sandalyede arkasına yaslanıp kollarını başının arkasında kavuşturuyor ve bana bakıyor. "Seni alan adamlar birisinin verandasında yangın çıkardığını söylediler."

Başımı salladım ve kahvemden bir yudum aldım. "Bana anlatmak ister misin?"

Luke'un evine vardığım kısımdan başlayarak ona gerçeğin düzenlenmiş bir versiyonunu anlatıyorum. Hikayeyi anlatmam biraz zaman alıyor çünkü gülmeden duramıyor. Ve anlattığım her şeyi soru şeklinde tekrarlayarak sürekli sözümü kesiyor. Bitirdiğimde, kahkahalarını tutmak için mücadele ediyor ve ben de yüzüne yumruk atma isteği duyuyorum.

"Bak," diyor, gülümsemeden konuşabildiğinde. "Sadece küçük bir suçtan tutuklandığın için, seni almaya gelecek birini bulabilirsen gitmene izin vereceğim."

"Kendi başıma gidemez miyim?"

Başını sallıyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Sana bir iyilik yapıyorum. Zorlama."

"Ya beni almaya gelecek kimsem yoksa?"

"O zaman seni tutmam gerekecek. Ve seni beslemem. Ve bu paraya mal olacak.

Ve ben bunu yapmak istemiyorum."

Tutuklanmayı umursamazdım. Cezamı çeker, biraz kahvaltı eder ve uçağım üç saat önce kalktığı için eve nasıl gideceğimi düşünmek için hücreyi kullanabilirdim. Sorun şu ki, hücre arkadaşımı kızdırdım. Şimdi ya gelip beni alacak birini bulacağım ya da öleceğim.

Gözlerim ceketimin ön cebine kayıyor. Beynimin bir kısmı bunun kötü bir fikir olduğunu haykırıyor. Diğer ise bunun ölümden daha iyi olduğunu söylüyor.

Memur telefonunu masanın üzerinden alıp önüme koyuyor ve birazdan geleceğini söyleyerek gidiyor.

Ahizeyi kaldırıyorum ve hala cesaretim varken numaraları hızlıca tuşluyorum. İlk çalışta biri cevap veriyor.

"Bay Swagger'ın ofisi." Bayan, sadece güzel insanların sahip olduğu o sinir bozucu yüksek tonlardan biriyle konuşuyor.

"Merhaba, ben Penelope Hart. Bay Swaggers'ın bir arkadaşıyım." Birden ağzımdan çıktı. Durduramadım.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Hart?" Kadın sıkılmış gibiydi. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Muhtemelen ofisini arayıp onun "arkadaşı" olduğumu söyleyen ilk kişi ben değilim.

"Um... Şey..."

Bunu yapamam.

Titreyen ellerim ahizeyi tekrar yuvasına yerleştirene kadar uğraşıyor.

Nasıl bu kadar aptal
olabildim? Bu kadar
umursamaz?

Yani sadece aptalca mı?

Jake Swagger beni almaya gelmedi. Benden nefret ediyor.

Onun kaybı.

Beni yemeğe davet etseydi, gerçek beni tanıyabilirdi. Onu etkileyebilirdim. Beni sevmesini sağlayabilirdim. Beni ona karşı uzaklaştırma emri çıkartmaya zorlayabilirdi, çünkü erkekler benim gibi bir kadına bağlanma eğilimindedir.

Ama o benim tüm muhteşemliğimi kaçırdı ve sadece kötü şeyleri kabul etmeyi seçti - dairesine zorla girip tezgahına bir torba köpek boku koymam gibi. Yani Jake Swagger'ın benim için yapabileceği tek şey avukatını buraya gönderip suç duyurusunda bulunmak. Son anlarımı Koca Bertha'yla geçirmemi sağlayacaktır, ki şüphesiz ben yavaş ve acı dolu bir şekilde ölene kadar üzerime oturup yüzüme üfleyecektir.

Üçüncü kahvemi içiyorum. Polisin hangi cehennemde olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Duvardaki saate göre yarım saatten fazladır yok. Muhtemelen kimse fark etmeden kapıdan sızılabiliyim - eğer ofisteki herkesin komik bakışlarına maruz kalmama neden olan saçma bir silindir şapka takmıyor olsaydım.

Çok teşekkürler Alfred.

Elimdeki karta bakıyorum, arkasında yazan cep telefonu numarasını aramayı düşünüyorum. Jake'in cep numarası. Sesini duyabilirdim. Belki özür dilerim. Ya da eve gidene kadar bekleyip sarhoşken onu arayabilirim. Tabii eve varabilirsem.

Penelope'yi düşün!

Emily.

Emily Chicago'daki insanları tanıyor. Değil mi? Burada staj yaptı. Luke Duchanan dışında bir ya da üç arkadaş edinmiştir. Belki onlardan birini arayıp beni almaya gelmesini sağlayabilir. Sonra da annemden eve dönmek için biraz para isteyebilirim. O kadar parası olmadığını biliyorum ama bunu yapacağından şüphem yok. Ben de ona borcumu ödemek için bedenimi çaresiz bir adama satabilirim. Ya da ruhumu şeytana. Ya da İlluminati'ye yakın şöhretimi.

"Penelope?"

Başımda duran adama baktım. Ve öylece bakıyorum. O adamın seksisi en iyi arkadaş gibi. Gülümseyen. Eğlenceli tavırları olan. Seksi bakışlı. İkinci kitap olsun diye kahramanın en iyi arkadaşıyla takılmasını umduğunuz kişi.

Gözlerim aptal yazar beynime dönüyor. "Evet?"

Beni silindir şapkamdan kirli çizmelerime kadar tarıyor, elimdeki kartı bir an inceliyor ve sonra bakışlarımla buluşuyor. Kaşlarını kaldırdı. "Sen Penelope musun?" Bunun eğlence mi yoksa şüphecilik mi olduğundan emin değilim. İkisini birbirine karıştırıyorum.

"Evet. Ve sen de Kaptan Apaçık olmalısın."

Gülüyor ve kahve cezvesinin yanındaki bir şişe suya uzanıyor. Sırtı bana dönükken tüm vücudunu tarıyorum.

Güzel kıç. Güzel yapı. Büyük ayaklar. Arkadaş canlısı. Büyüleyici. Birlikte iyi vakit geçirebileceğin bir adama benziyor. Yine de onda bir gariplik var. Silah taşıyor ama rozet takmıyor. Takım elbise giyiyor ama üniforma giymiyor. *Dedektif* mi? Ama takım elbisesi gerçekten güzel. Tam oturmuş. Çoğu dedektifin giydiği ucuz kumaşlardan değil. Ve göbeği yok. Ya da yüzünde yorgun, endişeli çizgiler yok.

"Çıkarabilirim ve bakmana izin verebilirim." Gözlerimi kasıklarından gülümseyen yüzüne kaydırdım. Kıçına bakıyordum. Arkasını döndü. Benim hatam değildi.

"Üzgünüm, okuma gözlüklerim yanımda değil."

Yine gırtlaktan gelen seksici kahkahasını duyuyorum. Eğer *O Adam*'ımın hayaline bu kadar bağımlı olmasaydım, bu yakışıklılığı ilham perim olarak kullanırdım.

"Touché, Bayan Hart. Buradan çıkmaya hazır mısınız?" "Kimsin sen?"

Sırıttırıyor ve elini uzatıyor. Ben de sıktım. Tabii ki sıcak ve güçlü ve erkeksi ellerin olması gereken tüm harika şeyler. "Cam Favre."

"Dedektif? Memur mu? Teğmen?"

"Sadece Cam. Ama isterseniz bana *efendim* diyebilirsiniz."

Sallanan kaşlarını görmezden geliyorum. "Polis değilsen nesin peki?"

"Ben gerçek bir çocuğum," diyor, o gerçekten etkileyici Pinokyo sesiyle.

beni gülümsetti. "Gel hadi. Jake kahvaltı hazırladı."

Lanet olsun.

"Beni alman için seni J-Jake mi gönderdi?"

"Evet." Elimdeki kartı işaret ediyor. "Ofisi aradığınızı söyledi. Hat kesilmiş. Fırtına yüzünden olmalı. Ama numarayı buraya kadar takip ettik."

"Numarayı *takip ettin* mi?" *Aman Tanrım. Bu Jake Swagger nasıl bir adam ki bir numaranın izini sürüp bir saatten kısa bir sürede beni almaya birini getirebiliyor?*

"Arayan kimliği, bebeğim. Hiç duydun mu?"

Çok aptalım.

Muhtemelen daha fazla soru sormalıyım. Mesela bu adam gerçekte kim? Jake için kim o? Avukatı mı? Kardeşi mi? Arkadaşı mı? Sevgilisi mi? Ve Jake neden benim onun evine gelmemi istesin ki? Neden kahvaltı hazırlıyor? Bunu yapacak bir aşçısı olmalı. Ross'la gizli bir ilişkisi olan orta yaşlı bir kadın. Ya da Alfred'le.

"Geliyor musun yoksa burada mı kalmak istiyorsun?" "Geliyorum. Geliyorum."

Beni tepeden tırnağa tararken seksi bir sırıtış fırlatıyor. "Tüm o kıyafetlerin içinde bile, o güzel yüzün ve şımarık ağzınla uyumlu küçük bir vücudun olduğunu söyleyebilirim. Jake'in sana sahip olmak için neden bu kadar hevesli olduğunu şimdi anlıyorum."

Ben mi?

Bu ne anlama geliyor?

Düşünemiyorum çünkü Cam yürüyor ve ben onun kıcına bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Savaşı kaybettim.

Ama sadece bir saniyeliğine bakıyorum.

Motoru hala çalışan bir SUV binanın yanında park halinde duruyor. Normal bir polis cipi değil. Karartılmış jantları, camları ve bir tankı devirebilecek tamponu olan lanet olası bir Range Rover.

Yolcu kapısını açtı ve ben kolonya ve deri kokusunun saldırısına uğradım. Çok sarhoş edici. Çok erotik. O kadar... iç çamaşırlarımı eritiyor ki arka koltuğa bakıp acaba çırılçıplak soyunup karşıya uzansam mı diye düşünüyorum.

Cam'i beni kapıya kelepçelemeye ve benimle birlikte olmaya ikna etmeye yeter mi?

O lanet kirli kitapları okumayı gerçekten bırakmalıyım....

Cam'a bakmamak için pencereden dışarı, beyaz manzaraya bakıyorum. Daha otoparktan bile çıkmamıştık ki sesi beni koltuğumda dönüp ona bakmaya zorladı.

"Sen... farklısın." "Ne demek istiyorsun?"

Gözleri yoldan silindir şapkama kayıyor.

Çıkarıyorum ve saçımı düzeltmeye çalışıyorum. "Bu uzun bir hikaye."

"Yaptığın işe bakılırsa eminim bir sürü güzel hikâyen vardır." Sanki büyük bir sır biliyormuş gibi göz kırıyor.

Eminim Jake ona yazar olduğumu söylemiştir. Ayrıldığım anda kitabımın adını Google'da arattığına şüphe yok. Muhtemelen adımı da bu şekilde bulmuştur. Cam'e bir yazarın çok sayıda iyi "hikâyesi" olmasının pek de imalı bir şey olmadığını söylemek istiyorum. Ama bir pislik gibi görünmek istemiyorum.

"Evet. Sanırım öyle." Omuzlarımı silkiyorum ve geçen şehre bakıyorum.

Cam'in telefonu çalıyor ve her ne kadar konuşmasına kulak misafiri olmak istesem de, tüm bu olanlarla ilgili bir şeylerin doğru olmadığı fikrini aklımdan çıkaramıyorum. Jake neden beni kurtarsın ki? Neden bana sahip olmak için endişeleniyor? Beni kabaca kovduktan sonra neden evine geri dönmeme izin verdi? Beni akşam yemeğinden mahrum bıraktığı için kendini suçlu hissettiği için mi kahvaltı hazırlıyor?

Cam gülerek, "Jake buna çok kızacak, Lance," diyor. Sanki Jake'in öfkesi ona neşe veriyormuş gibi. Jake'in öfkesi benim üzerimde de benzer bir etki yarattığı için konuşmaya kulak kabartıyorum. Tabii ki dinlediğim anda bitiyor.

"Jake neye kızacak?"

"FAA Chicago'dan yapılan *tüm* uçuşları durdurdu."

İyi oldu. Belki de para ödemedem uçuşumu yeniden planlayabilirim. Bu da şehirden çıkarken bir içki dükkanı soymak zorunda kalmayacağım anlamına geliyor.

"Jake bir yere mi gidiyordu?" İlgisizmişim gibi davrandım.

Cam bana inanmayan bir bakış atıyor ve gözlerini deviriyor. "Hayır. İkiniz için eşek kiraladı." *Ne?* "Ticari uçuşlarda iptaller bekliyorduk ama az önce hiçbir uçağın kalkışına izin verilmeyeceğini açıkladılar. Bu da demek oluyor ki yüce Jake Swagger bile kuşunu havalandırmak için izin alamıyor."

"Uçağı mı var?"

Bana bir kez daha yan gözle bakıyor. "İyi hissediyor musun?"

Öyle miyim?

Biraz üşüdüm. Çok yorgunum. Ve burnumu çekmeye başladım. "Ben iyiyim." Diğer bilgilere ihtiyacı yok.

Cam yine telefonda. Acilen değiştirilmesi gereken bir jeneratörle ilgili bir şey. *Çok sıkıcı.* Ama dinliyorum. Yedek jeneratörlerin yedek jeneratörleri olabileceğini biliyor muydun? *Yedek jeneratörün yedeği bozulduğunda ne olur acaba?*

Jake'in apartmanına yanaştık ve Alfred'in yüzü gülüyordu. Ta ki kapıyı açıp beni görene kadar. Kaşlarını çatmasına aldırmadan, arabadan inerken ona en güzel sırıtışımı yapıyorum.

"Günaydın Alfred. Seni tekrar görmek çok güzel. Bu arada, bu şapka çok güzel. Çok fazla iltifat aldım."

Cam yanıma gelirken gülüyor, kapıyı açarken anahtarlığını parmağında döndürüyor. Alfred sadece homurdanarak karşılık veriyor ve isteksizce binanın kapısını bizim için açıyor. Bu sefer bizi asansöre kadar takip etmiyor. Onun yerine podyumun arkasına geçip telefonu kapıyor. Cam ve ben koridorda ilerlemeye devam ederken, "Şimdi yukarı çıkıyorlar efendim" dediğini duyuyorum.

"Alfred'in kimseye kaşlarını çattığı görülmemiştir." Asansöre binerken Cam kaşlarını kaldırıp bana baktı. Sonra sanki aklına bir şey gelmiş gibi bana kurt gibi sırıttı. "İkinizin geçmişi falan mı var?"

"Ya da başka bir şey."

Asansörde burnumu duvara dayıyorum ve bir roket gibi otuzuncu kata fırlarken mırıldanıyorum. Cam hiçbir şey söylemiyor ama fuayeye adım attığımızda gülümsediğini görüyorum.

Bağırsaklarım çalkalanıyor ve bükülüyor. Sanırım kusabilirim. Normal bir insan gibi korkudan değil. Heyecandan. Deli bir insan gibi. Tamam, belki biraz da korkudan.

Jake bana pislik gibi davrandığı için üzgün olduğunu mu söyleyecek? Yoksa gömleğinin parasını ödememi mi isteyecek?

Beni kollarına alıp sarılacak mı?

Yoksa beni seks kölesi olarak mı satacak?

Başımdan öpüp güzel olduğumu mu söyleyeceksin?

Yoksa kayıp bir şey için beni mi suçlayacaksın? Bazı gizli şeyler.

Kaybettiği.

Ve onun planı, suçu üstlenmem için bana tuzak kurmak.

Cam kapıyı açar ve...pastırma.

Pastırma kokusu alıyorum.

Bütün pastırmalar.

Ağzım sulanıyor ve inliyorum. Sonra tamamen farklı bir nedenden dolayı inliyorum.

Önümde Jake Swagger duruyor. Ocağın başında. Üzerinde düşük belli bir flanel pantolondan başka bir şey yok, elinde spatula. Sırtı kaslarla ve bronzlaşmış etle dalgalanıyor. Omuzları geniş. Kalçaları dar. Her şey kesilmiş ve yontulmuş ama yumuşak ve pürüzsüz. Pastırma yağının patlaması ve haber spikerinin alçak sesi odadaki tek sesler.

Bu anı hemen gerçek hayattan, sevimsiz bir Hallmark filmi gibi hayal ediyorum - pencerenin dışına kar yağıyor. Her şey sıcak ve ev gibi. Yataktan yeni kalkmışım, uykulu bir şekilde bana kahvaltı hazırlamak için erkenden kalkan prensime hayranlıkla bakıyorum.

Tabii ki bunu sadece hayal edebiliyorum çünkü odada mafya ve gerçekten çalmadığım bir şeyi çaldığım için beni öldürmek isteyebilecek şüpheli görünümlü insanlar için çoktan tarama yaptım. Hiç kimse yok. Sadece ben varım. Jake. Üçüncü tekerlek Cam. Hava. Fırsat.

Jake bulaşık havlusunu omzuna atarken kasları kasıldığında zihnim birkaç saniye içinde PG derecesinden triple-X derecesine geçiyor. Beni omzunun üzerinde hayal ediyorum. Bacaklar boynunda. Vajina yüzünde.

Benimle yüzleşmek için dönüyor. Gülümsüyorum. Yanaklarım kirli düşüncelerimden kızarmış. Gözlerim şehvetten yarı baygın. Ama rol yapabiliyorum. Sanki uykudan yeni uyanmışım gibi. Hallmark peri masalındaki gibi. "Günaydın, güzelim." diyecek. Utangaç ve tatlı olacağım. Allığının güzel olduğunu söyleyecek. Sonra beni nefessiz öpecek.

Sigh.

Gerçekten burada olduğuma inanamıyorum. Ben. Penelope Hart. Devam eden yazar. Lüks bir gökdelen dairesinin mutfağında, yarı çıplak *O Adam'la* birlikte duruyorum.

Ve onun seksi en iyi arkadaşı

olabilir. Ve mafya yok.

Ve pastırma.

Ve ilahi müdahale bile bu anı mahvedemezdi.

ALTINCI BÖLÜM

Jake Swagger Tanrı *değil*.

Ama lanet olası bir anı mahvedebilir.

Bana gülümsemeden bakıyor. Onun yerine, tam bir korku ve tiksinti dolu bir bakışla karşılaşıyorum. "*Günaydın güzelim*" *de* yok. Sadece bir,

"Onun burada ne işi var?"

"Ne?" Cam soruyor. O konuşmaya devam ederken Jake ve ben birbirimize bakıyoruz. Jake patlayacakmış gibi görünüyor. İkinci ve altıncı abdestindeki iki küçük kırmızı noktayı inceliyorum. *Pastırma yağı sıçraması mı? Muhtemelen. Kim gömleksiz pastırma kızartır ki?*

"Onu alıp eve getirmemi söylediniz. Evin burası olduğunu sanmıştım. Onu diğer daireye götürmemi ister misin?"

Squee! İki dairesi var.

Jake ayılır. Boyu bir iki santim uzar. Kasları geriliyor. Alın damarı çıkıntı yapıyor. Yumruklar sıkılır. *Tam bir dominant.* "Sen Penelope Hart'sın."

Captain Obvious esprimi tekrar kullanmaktan kaçınıyorum. Ve göğsüne dokunup dokunamayacağımı sormaktan. Ya da o sakın, derin ses tonunu bırakıp gelse yapacağı gibi adımı tekrar söylemekten.

"Öyleyim."

"Ofisimi aradınız."

"Aradım."

"Onlara arkadaşım olduğunu söylemişsin."

"İnsanlar bu kelimeyi gerçekten çok fazla kullanıyor. Ben Facebook'u suçluyorum. Yani, *Facebook arkadaşlarınızın* kaç tanesi gerçekten *arkadaşınız?*"

"Biz Facebook arkadaşı değiliz."

"Hayır, değiliz."

"Biz gerçek hayat arkadaşı değiliz. Tanıdık değiliz. Sen bir arkadaşın arkadaşı bile değilsin."

Başımı eğiyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Bundan emin misin? Bahse girerim bir Facebook arkadaşının Facebook arkadaşıyım. Bu dünyanın ne kadar küçük olduğunu bilsen şaşırırsın. Özellikle de benim gibi bir sosyal medya varlığınız varsa. Sayfamda dört bin beğeni var. Ve maksimum beş bin arkadaş sınırına ulaştım."

Birkaç dakika yoğun bir sessizlik geçer. Sonra Jake bir spatulayı kapıya doğru tuttu. "Çık dışarı."

"Hayır... *Çıkmayacağım...*" Titreyen parmaklarımı saklamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Neler olduğunu öğrenene kadar olmaz. Beni aldırın sendin. Nedenini bilmek istiyorum."

"Çünkü seni başka biri sandım."

"Bekle... Penelope Hart adında başka bir kız mı tanıyorsun?" "Sizin Bayan Sims olduğunuzu sanıyordum."

Şimdi gerçekten kafam karıştı. "Ama onlara adımın Penelope olduğunu söyledim. Bana Penelope olup olmadığını sordunuz, böylece adımın Bayan Sims olmadığını anladınız."

"Tanrı aşkına." Elini saçlarında gezdiriyor ve öfkeli bir nefes veriyor. "Benim açımdan bir yanlış anlaşılmaydı, tamam mı?"

"Pah-nell-ah-pee Harr-ttt'ı Bayan Sims ile nasıl karıştırdınız?" "Bu bir takma ad! Bayan Sims ismi bir takma isimdir!" diye tavana doğru bağırır.

"Lanet olsun, kadın. Lanet olası bir mantar gibisin!"

Gülümsüyorum. Elimde değil. "Senin üzerinde büyüdüğüm için mi?"

Jake'in gözleri kapanıyor. Öfkesini kontrol etmeye çalışıyor. Çok da iyi yapıyor. Sessizlik çok yoğun. Cam'in kahkahası bunu bozuyor.

"Bekle," diyor pastırma ısırıkları ve seksi kıkırdamalar arasında. "O Bayan Sims değil mi?" Beni işaret ediyor ve ona ters ters bakan Jake'e bakıyor. Muhtemelen o da benim düşündüğümü düşünüyordur. *Bunu daha yeni mi anlıyorsun, dahi?* "Peki kim o? Onu nereden tanıyorsun?" Elini ağzına götürürken duraklıyor ve gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor.

"Siz sahtesiniz Bayan Sims." Dikkati onay için sessiz, düşünceli Jake'e kayar. "Herkesi kandıran o muydu? Dün gece buraya kim girdi? Bu kız mı? Bu mu? Deli olduğunu iddia ettiğin bu mu?" Parmağını tekrar bana doğru salladı.

"Tamam, şimdi bir dakika bekleyin." Her birine doğru bir avuç içi

tutuyorum. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Bir kadını almak için bir araba gönderdiniz.

adını bilmediğin ve yüzünü hiç görmediğin biri. Ona *çatı katındaki* dairene tam erişim izni verdin. Çalışanlarına onun her ihtiyacını karşılamalarını söyledin. Onu hapisten kurtarmaya... pastırmasını pişirmeye hazırdı ve sen *benim* deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sana deli diyen Jake'ti, bebeğim. Ben değil."

"Yeter!" Jake yüzündeki sırıtmayı silecek ve omurgamdan aşağı bir korku titremesi gönderecek kadar kötü niyetli bir ses tonuyla tersledi. "Bu kadını evimden çıkar, Cam. Ve Bayan Sims'i bul." Elindeki spatulayı lavaboya fırlatıyor ve ürkütücü bir sakinlikle mutfaktan çıkıp ofisine doğru yürüyor. Gergin bir şekilde kapının çarpmasını bekliyorum ama sadece tıklayarak kapanıyor.

"Şey, bu anti-klimaktikti," diye mırıldanıyorum, aptal gibi davranmadığı için biraz sinirleniyorum. Ya da bana sarılmadığı için...

Cam'in kısık kahkahası dikkatimi çekti. Onu tezgâha yaslanmış buluyorum. Cebinden telefonunu çıkarırken başını sallıyordu. "Sen delisin, biliyor musun?"

Omuz silkiyorum çünkü... Ben biraz deliyim. "Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi, gerçek Bayan Sims'i bulacağım." Yerde üzerimde yükselmek için ilerliyor. "Ve sen, Penelope Hart, tarihte Jake Swagger'ın kudretli kalesine girip zarar görmeden çıkan tek kadın olduğunu bilerek buradan uzaklaşacaksın."

Yıkılmamış.

Bu, benden önce buraya gelen diğer kadınların bir şaplak sehpasına bağlandıkları ve onun deri kemerini tattıkları, sonra da başka bir boyutta becerildikleri anlamına mı geliyor? Onlar buradan orgazmın neden olduğu sisli bir halde, kıçlarındaki çizgiler ve bacaklarının arasındaki acıdan başka onu hatırlayacak bir şey bırakmadan mı ayrıldılar?

"Yo... deli kız... Anladın mı?"

"Huh?"

Gözlerini deviriyor. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, sonra seni eve götürmenin en hızlı yolunu bulacağız, tamam mı?"

Başımı salladım.

Yüzü asıldı ve ses tonu saçma değildi. "Hiçbir şeye dokunma. Anlaşıldı mı?"

"Peki. En azından tuvaleti kullanabilir miyim?"

"Elbette." Mutfağın dışındakini işaret ediyor. "Çabuk ol. Hemen döneceğim."

"Gidiyor musun?"

"Hayır... Bazı telefon görüşmeleri yapmak için odadan çıkıyorum."

"Evet. Uh. Tamam. Peki Jake dışarı çıkıp hala onun dairesinde olduğum için beni öldürdüğünde ne yapacağım?"

"Bir süre içeride kalacak." Cam şapkamın tepesini okşayarak gözlerimin üzerine indiriyor. "Isırmaktan çok havlıyor. Merak etme, seni öldürmez."

Gülümsüyorum ve ona bakmak için şapkamı kaldırıyorum. "Benden gizlice hoşlandığı için mi?" "Hayır, bebeğim. Çünkü bu gazetelerde iyi okunmayacak."

Oh...

"Jeff? Ben Cam Favre. Bir iyiliğe ihtiyacım var..." Cam'in sesi mutfaktan çıkarken dalgalanıyor.

Pastırmanın geri kalanını kapıyorum ve kendime bir bardak meyve suyu dolduruyorum. Önce masaya sonra da Jake'in ofis kapısına bakıyorum. Banyoda kahvaltı etmek en güvenli seçenek gibi görünüyor, bu yüzden kendimi içeri kilitliyorum ve sırtımı kapıya dayayarak yemek yiyorum.

Bu gizemli Bayan Sims'in arkasındaki anlaşılmayı anlamaya çalışıyorum. Neden takma isim kullansın ki? Jake için kim o? Belli ki önemli biri değil. Yani onun lanet yüzünü bile görmedi. Yine de onun için çok çaba sarf etti. Onun müşterisi mi? Ne iş yapıyor ki?

Aptal telefon.

Eğer ölü olmasaydı, Google'da aratabilirdim.

Yemeğimi bitirdim ve düşünmekten yoruldum, kirli kıyafetlerimi çıkarıp duşu açtım. Sıcak suyun soğuk kemiklerimi ısıtması için sonsuza kadar zaman geçmesi gerekiyor. Ancak o zaman saçlarımı yıkıyorum - neredeyse boş olduğu için şampuan şişesine su eklemek zorunda kalıyorum - ve hapishanenin kalan pis kokusunu temizliyorum.

Temiz, parlak ve harika kokan vücudumu büyük, kabarık bir havluya sarıyorum ve elimle aynadaki buharı temizliyorum. Çok yorgun görünüyorum. Her zamanki gibi kıvrıkcık ve karmakarışık olan kahverengi saçlarım suyun ağırlığından dümdüz olmuş ve sırtımın yarısına kadar sarkıyor. Zeytin rengi tenim beyaz havlunun üzerinde daha da koyulaşıyor, ela gözlerimdeki altın benekler daha da parlıyor.

Lavabonun yanındaki çekmeceleri karıştırıp yepyeni bir diş fırçası ve biraz diş macunu buluyorum. Sonra saçlarımı havluyla kuruluyorum ve cildimde kalan suyu siliyorum.

Havludan başka bir şey giymeden banyodan dışarı bakıyorum ve yalnız olduğumu görüyorum. Jake hala ofisinde olmalı. Cam her ne yapıyorsa onu yapıyor olmalı. Ve Jake'in beni ofisinde bulursa öldürebileceği korkusu.

duşta yıkanmış olmalı. Çünkü aniden, o sıcak battaniyeye sarınmış, kanepesine kıvrılmış bir şekilde televizyon izleme fikri beni hiç korkutmuyor.

Duştan gelen kaynar suya ve oturma odasının sıcaklığına rağmen hâlâ üşüyorum. Burnum tıklalı. Başım ağrıyor. Kemiklerim ağrıyor. Soğuk alđınlıđına yakalanmış olmak için dua ediyorum. Zor durumdaki bir genç kıza bayılırım ve *O Adam'ım her* iki karşılaşmamızda da baş belası olduğunu kanıtlamış olsa da, bana acıyacağına ve beni sağlığıma kavuşturacağına eminim.

Ofisinden çıkıp beni kollarına almasına dair fantezi dűřüncelerimin arasında gerçeklik su yüzüne çıkıyor ve bir yetiřkin gibi dűřünmek zorunda kalıyorum.

Buğün çok daha farklı geebileirdi. Ya Jake'in ofisini aramasaydım? Ya yine Koca Bertha'yla aynı hücrede kalsaydım? Ya Jake dün gece eve geldiğinde polisi arayıp beni tutuklatsaydı? Ya da buğün geldiğimde? Ya hâlâ burada olduğumu öğrenince yaparsa?

Telefon şarj aletine ihtiyaım var. Emily'i aramam lazım. Videomu yüklemeliyim. Uuşumu yeniden planlamalıyım. Jake'in bana aşık olmasını sağla. Ben ve *o adam* hakkında çok satan bir roman yazmalıyım. Cam'i Emily ile tanıştır. İkiisi hakkında çok satan bir roman daha yaz. Milyonlarımı alana kadar bana borç verecek bir tefeci bul.

Biri kapıyı çalıyor. Yargıç Judy'nin sesini kapatıyorum ve Jake'in ofisine bakıyorum, kimin geldiğini görmek için ofisten çıkmasını bekliyorum. Kapı tekrar çalındığında ve kimse kapıyı açmak için hareket etmediğinde, kapıyı açma görevini ben üstleniyorum - çünkü size ait olmayan bir evde kapıyı açmak tam da akılsız insanların yaptığı bir şeydir.

Kapının diğer tarafındaki adam Jake Swagger - bundan kırk yıl kadar sonra. Beyaz saçları, ağzının ve gözlerinin etrafındaki çizgiler dışında tıpkı ona benziyor. Güçlü bir yapı. Sert ene. Dűřünceli bir ifade. Okyanus gözleri. Hatta bana kızgınlık ve hoşnutsuzlukla bakıyor. Muhtemelen üzerimde sadece bir havlu olduğu için, ama yine de... bu lanet olası alaycı bakışlar artık eskidi.

"Merhaba, Bay Swagger." Gerçekten tanımadan kim olduğunu bilmek beni ondan daha az aşağı hissettiriyor.

"Dur tahmin edeyim... Siz Bayan Sims'siniz."

İşte yine başlıyoruz.

Cevabımı beklemeden beni iterek geçti. Bunu yaparken boğazının arkasından bir ses çıkarıyor -onaylamama mı? Tiksinti mi? İkisi birden mi?

"Aslında ben Bayan Hart'ım. Ama siz bana Penelope diyebilirsiniz." "Torunum nerede?"

Biliyordum! Gülümsemek istiyorum. Haklı olduğum için havayı yumruklamak. Ama kutlamaktan kaçınıyorum. Küçük zaferimin görevimi engellemesine izin vermeyeceğim - geleceğin Jake Swagger'ı üzerinde iyi bir izlenim bırakmak.

"Ofisinde bir telefon görüşmesi yapıyor." *Belki.* "Sana içecek bir şey getireyim mi?" Teklif ediyorum. Ama Ol' Pee-Paw Swagger kendini evinde gibi hissediyor. Eğlence merkezindeki dolabı açıp bir sürahi ve bir bardak alıyor.

İçkisini doldurup bana dönerken kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Viskisini yudumlarken beni inceliyor. Sabahın sekizinde. Ama hey, ben kimim ki yargılayayım?

"Kıyafetiniz yok mu?"

Yüzüm kızardı ve gergin bir kahkaha attım. "Komik bir hikaye, gerçekten-"

"İşinizle ilgili herhangi bir şeyde mizah bulacağımдан şüpheliyim, Bayan Sims. Bu yüzden lütfen size ait olmayan bir kapıyı sadece bir havluyla nasıl açtığının ayrıntılarını bana anlatmayın."

Benim gibi giyinmişken, kendini otorite havasıyla taşıyan bir adama bakarken çenenizi dik tutmak ve gururlu olmak zordur. Steve Jobs-otoritesi değil. Henry Frick-otoritesi değil. Siktiğimin Hitler otoritesi. İyi ki kolay kolay korkmam.

"Benim adım Penelope."

Yine o lanet sesi çıkarıyor. Bu konuda birkaç dakika önceki kadar affedici değilim. Yaklaşık bir kez daha-

"Umarım size iyi para ödüyordur. Yine de bir insanın haysiyetine değecek bir miktar para olduğunu düşünemiyorum." Başını yavaşça sallayarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Dudağı, Jake'in barındaki poşetin köpek bokuyla dolu olduğunu öğrendiğinde takındığı kaş çatma şekliyle kıvrılıyor.

Bu da ne böyle?

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Anladığımdan emin değilim." "Anlamalısın. Küçük kelimeler kullandım."

Neden bu yaşlı piç...

"Aptal olduğumu mu ima ediyorsunuz Bay Swagger?"

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece o sert, metanetli ifadesiyle bana bakıyor. Beni aşağılık hissettirme çabası gururumu uyandırıyor. Gururum benim

Öfke. Öfkem kelimelerimi dolduruyor. Ve kelimelerim ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor. "Size bir soru sordum Bay Swagger. Cevap verirsiniz memnun olurum."

Kaşları hafifçe seğiriyor. Hareket o kadar küçük ki, yüzünü dikkatle incelemesem fark etmeyebilirdim. "Güneyli aksanın gerçek. Gururun da öyle." Şişirilmiş deri sandalyelerden birine oturuyor; bacak bacak üstüne atıyor, tıpkı bir hanımefendinin yapacağı gibi, ama bunu çok erkeksi gösteriyor. "Ucuza gelmiş olamaz ama eminim her kuruşuna değersin." Sanki az önce bana iltifat etmiş gibi kadehini bana doğru kaldırıyor.

"Bana ödeme *yapmıyor*."

"Bunu söylemen için de sana para mı verdi?"

Burada bir şeyler oluyor. Nedenini tam olarak çözemediğim birkaç neden var - yorgunluk. Dehidrasyon. Grip benzeri semptomlar. Bektan bir gün. Ama bulmacanın parçalarını topluyorum. Ve eminim ki gizemli, kayıp Bayan Sims bir-

"Eğer Jake seni işe aldığı için burada değilsen, o zaman neden buradasın?"

Çünkü evine zorla girdim. Kovuldum. Bir torba köpek pisliğini ateşe verdim. Hapse girdim. Jake'in ofisini aradım. Kendi ismimi kullanarak Bayan Sims olduğumu sanmış. Beni alması için birini gönderdi. Gerçeği öğrendim. Ve şimdi Cam'in, Jake beni öldürmeden önce beni eve götürecek kiralık yardımcısını bulmasını bekliyorum.

Tüm bunları duymak isteyecek bir adama benzemiyor. Ayrıca, biraz yargılayıcı bir pislik ve daha ne kadar hakaretine katlanabileceğimden emin değilim. "Ne kadar vaktin var?" İnandırıcı bir yalan bulana kadar oyalanarak soruyorum.

"Yeterince uzun, Penelope."

Onun sert bakışları altında soluyorum. Ve adımları hatırladığı için biraz eriyorum. Ki bu çok tatlı bir şey. Şimdiden onu böyle bir göt deliği olduğu için affetmeye başladım.

Jake'in ofisinin kapısı açıldı ve gerçeklerden kurtuldum. Ve çıplak gövdesinin bir başka görüntüsüyle onurlandırıldım.

"Büyükbaba." Jake beni içine çekmeden önce başıyla hızlıca selam verdi. Yavaşça inceliyor. Gerçekten yavaş. Kaymak gibi, yavaşça. Fıstık ezmesini yavaşça döküyor. Kısacası, Jake Swagger -genç, seksi olan- çıplak kollarıma, bacaklarıma ve çıplak göğsümün üst kısmına sanki büyükbabası odada yokmuş ve onun dünya kadar zamanı varmış gibi bakıyor.

Yavaş bakışlarının da ateşli olduğunu söylemiş miydim? Ateş gibi sıcak. Lav gibi. Beni alevler içinde bırakana kadar. Bakışları beni yemek istediğini gösteriyor. Bu havluyu vücudumdan yırtıp atmamak ve kendimi onun tertemiz beyaz kanepesine bir Pazar sabahı Shoney's büfesi gibi açmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Demek kız bu, ha?" *Büyükbaba* soruyor, ses tonunda çözemediğim bir şey var. "Seni birlikte görmeye alışık olduğum kadınlardan çok farklı." İltifatı karşısında kızardım. Belki de? "Etkilendim. Çekici biri. Kibar. Samimi..."

Jake biraz doğruldu ve gözlerindeki o yavaş ateş parıltısı kayboldu. "Ve tüm bunları beş dakikadan kısa bir sürede mi keşfettin?"

Büyükbaba ayağa kalkar ve ceketinin manşetlerini çekiştirir. "O kadar uzun zaman olduğuna inanmıyorum. İşte bu yüzden etkilendim. Senin etrafındaki kadınlarla geçirdiğim aynı süre içinde çok daha farklı sonuçlara vardım. Onlar hak sahibi. Bencil. Kaba. Onlar... aşırı pahalı fahişeler, Jake. Ve bunu herkes biliyor."

Yapbozun bir parçası daha yerine oturuyor.

Jake odanın içinde yalınayak ilerleyerek sürahiye gider ve kendine bir içki doldurur. *Bu insanlar saatin daha sabahın sekizi olduğunu bilmiyorlar mı?* "Kimsenin ne düşündüğünü önemseyen biri olmadım. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Yine de jestiniz için teşekkür ederim."

"Öyle mi? Neymiş o jest?"

"Gerçekten bir hanımefendi olarak geçebilecek birini işe almak için bu kadar aşırıya kaçacak kadar nazik olmanız."

Jake buna homurdanıyor.

Ona parmağımı çevirmek istiyorum. Ve büyükbabama para almadığımı tekrar hatırlatmak istiyorum. Ama benden önce o konuşuyor.

"Kimsenin ne düşündüğünü umursamıyor olabilirsin Jake, ama yaptıkların hepimizi etkiliyor."

"Seni kastediyorsun."

"Kesinlikle." Büyükbabam yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana bakıyor. Ama gözleri hâlâ sert. Hâlâ soğuk. Eminim içinde biraz kötülük vardır. Ve bu iki güçlü adam arasındaki çekişmeyle birlikte onun bakışı, yazar beynimi çıldırtıyor.

Jake muhtemelen büyükbabasının şirketinde çalışıyordur. Büyükbabası emekli oluyor. Jake'in şirketi devralmasını istiyor. İşleri kendi bildiği gibi yapmasını. Jake'in

başka planları var. Ama Başkan olana kadar bu planları hayata geçiremez. Bu da metaforik kısıkcından kurtulana kadar büyükbabasının her dediğini yapmak zorunda olduğu anlamına geliyor. Bu, olmadığı biri olmak anlamına gelse bile. Bu da muhtemelen Jake'in neden bir pislik olduğunu açıklıyor. Gerçek hislerine karşı kendini neden sertleştirdiği. Aslında iyi bir adam, ama zayıf görünmemek için büyükbabasını yatıştırmak için bir pislik olmak zorunda.

Bu kitap çok iyi olacak.

Biraz daha hafif ama yine de gergin olan konuşmaya geri dönüyorum. Büyükbabam cebinden bir şey çıkarıyor. Tam olarak ne olduğunu göremiyorum ama bir kartvizite benziyor. Yaklaşıyorum.

"Küçük girişimcilere karşı zaafın olduğunu biliyorum." Büyükbaba onaylanmış kartviziti Jake'e uzatır.

"Canton asla satmayacağını söyledi."

"Başka seçeneği yok. Tüm sermayesini başka bir fikre yatırdı ve doksanlı yılların sonlarından kalma yerleşik bir patente kaptırdı. Şirketi beni pek ilgilendirmiyor. Ama senin biraz yardımınla bir yerlere gelebilir. Yine de onu satmak zor olacak. Çok gururlu biri." Bunun üzerine gözleri bana kaydı. Başımı eğdim ve tırnaklarımı inceledim.

"Gelecek hafta onu arayacağım."

"Onunla bu akşamki partide konuşacaksın." Büyükbabanın ses tonu pazarlığa yer bırakmıyor. Jake'in çenesi gerilir ama bir şey söylemez. "O zamana kadar." Önce Jake'e sonra bana başıyla selam veriyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve uzun, kararlı adımlarla kapıya doğru yürüyor.

O gider gitmez dönüp Jake'le yüzleşiyorum. "Bayan Sims bir fahişe, değil mi?"

"Bu soruyu sanki cevaplamamı bekliyormuşsun gibi soruyorsun."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tabii ki cevap vermeni bekliyorum, beni o sandığını düşünürsek. Bana ödeme yapmadığını söylediğimde bana ne sordu biliyor musun? Bunu söylemem için bana para verip vermediğinizi de sordu."

Jake beni dinlemiyor. Göğsüme bakıyor. Ben de bakıyorum. Göğüslerim havludan dışarı fırlamak üzere. Kollarımı kavuşturup kanepeye oturuyorum. Sonra çıplak bacaklarımı daha fazla örtmek için havlunun ucunu çekiyorum.

Nerede bu battaniye?

"Yani öyle mi? Bir fahişe mi?"

"Penelope... *lütfen*," diyor Cam odaya girerken. "*Fahişe* 1996'da kaldı. Jake eskort terimini tercih ediyor." Sedirin üzerine çöktü, asla

telefonuna bakıyor.

Jake başını sallıyor. "Sen hiç susmaz mısın?"

"Ne? Sen susarsın."

"Gerçekten önemli olan şeyleri tartışmaya ne dersiniz? Mesela hala burada ne işi var. Sana gitmesini istediğimi söylemiştim."

Cam omuz silkiyor. "Bayan Sims'i de bulmamı söylemiştiniz. Sanırım bu öncelikli. O yüzden oturun. Sakin ol. İşimi yapmama izin verin, sonra ondan kurtulacağım."

Kurtul ondan.

Kahretsin.

Ne yapacak? Beni şehirden mi çıkaracak yoksa balıklara mı yem edecek?

Cam'in konuşması Jake'i yumuşattı. En azından biraz. Ellerini o güzel siyah saçlarında gezdirir ve kanepenin diğer ucuna oturur.

Bir yastık bizi ayırıyor. O

kadar yakınız.

O kadar yakındı ki, eminim kokusunu alabilirdim.

O Cam'e odaklanmışken ben burnumdan derin bir nefes çekiyorum. Sol burun deliğim tıkanıp havamı kesmeden önce garip, sümüklü bir ses çıkarıyor. Bu şimdiye kadarki en iğrenç şey.

Belki Jake duymadı... O

duydu.

Her zamanki bakışını aldım. Pek itici değil, sadece kendine özgü bir öfke. Ya da daha çok çığ, dalgalı bir nefret.

Ayağa kalkıp ofisine doğru *yürürken* hiçbir şey söylemiyor. Kapının çarpmasını bekliyorum ama elinde bir takım elbise ceketıyla geri dönüyor. İç cebinden bir şey çıkarıyor, ceketini bir sandalyenin üzerine atıyor ve yerine oturuyor.

Sonra, dehşete ve eğlenceye kapıldım, bana bir mendil uzattı.

Gerçek bir tane.

Kumaş gibi bir şey.

İlk kez kullanma fırsatı bulup bulmadığını merak ederek alıyorum. Bahse girerim her gün bir tane taşıyor ve burnu akan bir kadının gelip onu cebine koymayı hatırlama zahmetine değmesini umuyordur.

Sırıtişımı mendilin arkasına saklıyorum ve burnumu siliyorum. Sümükürmek istiyorum ama o seviyeye gelene kadar beklemek zorunda kalacağım.

Tüm çiftlerin aşık olduklarında yaptıkları rahatlık. Bizim için bunun sadece birkaç gün süreceğini tahmin ediyorum.

Yargıç Judy bir bayana moron diyor. Başımın yan tarafında yanan gözlerim yerine dikkatimi buna odaklıyorum. Tenimde soğuktan şişlikler oluşuyor. Keşke bunun onun kutup bakışlarından kaynaklandığını söyleyebilseydim. Gerçek şu ki, donuyorum.

"Üşüdün mü?" Jake'in sesi düz. Sanki sadece mecbur olduğu için soruyormuş gibi umursamaz ve sıkılmış. Yine de, onun kibar olma çabası karşısında içimde zoraki bir utangaçlık kök salıyor.

"Birazcık."

Tek kelime etmeden yerden battaniyeyi kapıyor ve bana uzatıyor. Parmaklarına dokunmaya çalışıyorum-bilirsiniz, böylece aramızdaki bağdan hissettiğim "kıvılcımı" tarif edebilirim. Ama ben yapamadan çekilerek bunu mahvediyor.

"Teşekkür ederim."

Başını sallıyor. "Yapma."

Battaniyeyi etrafıma sarıyorum ve görünen tek şey başım olana kadar bacaklarımı altına alıyorum. "Ne yapmayayım?"

"Tatlı masumiyet numarası yapma. Utangaç ve itaatkar davranma..."

İtaatkar.

İtaatkar dedi. O bir

dom.

Biliyordum amına koyayım!

"...Büyükbabam kandırdı, ama ben değil."

"Ha?" *Aptal gündüz rüyaları.* "Özür dilerim. Son cümleyi bir kez daha söyleyebilir misiniz?"

Dudakları inceliyor ve burnundan derin bir nefes çekiyor. *Burun deliğinin tıkanması için neler vermezdim...* "Dedim ya, az önce yaptığın o küçük hareket büyükbabamı kandırmış olabilir ama beni değil."

"Sen neden bahsediyorsun? Ne *eylemi*?"

"Senin gerçek halini gördüm. Bunu unutma."

Başımı geriye çekiyorum ve ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. Bu pozisyonda üç çenem olduğundan eminim ama umurumda değil. "*Gerçek formun mu?* Kim böyle konuşur ki? Bu da ne demek oluyor?"

"Evimde *benim* lanet havlumla dolaşıyorsun, lanet kapıma cevap veriyorsun, büyükbabamı bir tür aziz olduğuna inandırıyor." Her "*benim*" dediğinde göğsünü dürtüklüyor. Oluşan kırmızı lekeye bakıyorum. Orası kesinlikle moraracak.

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım. Çünkü gülüyor. Mizah olmadan. Bunun mümkün olduğunu düşünmüyor musun? Olabilir. Bu, insanların inanılmaz bir şey bulduklarında ve söyleyecek sözleri olmadığında yaptıkları havlama tipi bir gülüş. Tabii ki Jake'in her zaman söyleyecek *bir şeyi* vardır.

"İnanılır gibi değilsin."

"Um, hayır. İnanılmaz olan şey, pislik olmanın gerçekten kalıtsal olması. Gurur duymalısın. Sen ve deden bir teoriyi kanıtladınız. Yani, ben kiralık bir eskort olsam bile, bu konuda bu kadar hıyar olmasına gerek yoktu. İyi ki Bayan Sims burada değildi de, insanın onuruna fiyat biçmekle ilgili söylediği o korkunç şeyleri dinledi."

"Daha bitirmedin mi?"

"Hayır, değilim. Neden birini tutman gerekiyor ki? Sen... zengin gibisin. Ve seksisin. Chicago'daki herhangi bir kadına sahip olabilirsin."

"Ben hallederim, Jake." Cam öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Görüyorsun ya Penelope, Jake gibi önemli insanlar rastgele biriyle çıkmaz. Hiç kadın arkadaşı bile yok. Neredeyse hiç erkek arkadaşı yok. O sadece çalışır ve hiç oynamaz. Bu yüzden bir kadın arkadaşına ihtiyaç duyduklarında özel, çok gizli, özel bir eskort servisi kullanması hem uygun hem de gerekli. Tatil etkinlikleri gibi. Balolar, galalar, yardım partileri..." Jake'e bakıp sıırıttı. "Büyükbabamın emeklilik töreni."

Ama Jake bana bakıyor. Sanki tepkimi bekliyormuş gibi. Kayıtsız kalmaya çalışıyorum. İçimden ise taklalar atıyorum. "Yani büyükbabasının emeklilik partisine katılması için Bayan Sims'i mi tuttu?"

"Evet. Gerçi Bayan Sims kullandığımız genel bir isim. Eskorttan biraz daha iyi dilden dile dolaşıyor. Ya da... fahişe."

"Neden bir arkadaş ya da meslektaş gibi sormadığını hala anlamıyorum. Ya da neden yalnız gitmiyor?"

"Tam burada oturuyor," diyor Jake ve lanet olsun ki bunu yapmak istemiyorum ama dönüp ona bakıyorum. Ve onun güzel, yontulmuş yüzünü gördüğümde, soruların gelmesini engelleyemiyorum. Sormamam gerektiğini biliyorum. Onu kızdıracağımı biliyorum. Ama bu önemli. Bilmek zorundayım.

"Gizlilik sözleşmesi imzalamak zorunda oldukları için mi eskort servisini kullanıyorsun?" Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor ama detay vermemi istemiyor. Gerek de yok zaten. "İnsanların bilmesini istemediğin gizli bir seks fetişin olduğu için mi? Bir erkek için gizliliğin ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum."

senin...durumun." Sertleşiyor. Onu rahatlatmalıyım. "Yargılamıyorum." Parmağımı kalbimin üzerine koyuyorum. "Bu kesinlikle araştırma için. Söz veriyorum."

"Araştırma mı?"

"Evet. Bilirsin... kitabım için."

Goodreads'te dört bin takipçisi ve seksen üç yorumu olan yayınlanmış bir yazar olduğumu yeni hatırlamış gibi yavaşça başını sallıyor. Ortalama dört yıldız, çok teşekkür ederim. "Son kitabın pek iyi gitmedi. Bu yüzden mi beni bu kitaba koymak istiyorsun? İnsanların gerçekten satın alabileceğini mi umuyorsun?"

İğnelemesini görmezden geliyorum. "Seni bu işin içine sokmak istemiyorum. Sadece senin gibi birini."

"Benim gibi biri mi?" "Ben de öyle dedim."

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" "Elbette biliyorum," diye yalan söyledim. "Aydınlat beni."

Kahretsin.

"Yani, senin tipini biliyorum."

"Tipim mi?"

Omuz silkiyorum. "Zengin. Bekar. Çok çalışıyor. Hayatı çok ciddiye alıyor. Kontrolcü. Hırslı. Gizliden gizliye cömert." Nefes alıyorum. "Azimlisin. Bağımsızsın. Sadıksın. Annene karşı bir zaafın var. Babanla bir sorunun var. Ve hayatını büyükbabanın gölgesinden kurtulmaya çalışarak geçirdin."

"Ben kimseden aşağı değilim."

"Ama sen büyükbabana saygı duymuyorsun."

"Onun saygısına sahibim."

Başımı eğiyorum ve kısık gözlerle onu inceliyorum. "Öyle mi?"

Gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. Ya da alnından fırlamak üzere olan damarına. "Ben de seni tanıyorum, Penelope Hart."

Adımı söylediğini duyunca eriyeceğimi sanmıştım. Ama tek hissettiğim boğazımda beni boğmakla tehdit eden bir sinir yumağı. Özel hayatıyla ilgili düşüncelerimi, onun nasıl hissedeceğini umursamadan ağzımdan kaçırmıştım. Ve şimdi o da aynısını bana yapmak üzereydi.

Yeterince adil.

Endişelerimi bastırıyorum ve ona gülümsüyorum. "Benim hakkımda ne biliyorsun ki? Büyükbabanın söyledikleri dışında." Parmağımı

Çene. "Ne demişti? Hatırlayamıyorum. Karşı konulmaz kelimesini atladığınızı biliyorum ama o zaten çok açık..."

"Tam olarak ne dediğini hatırlıyorum." Sesi soğuk.

Sözlerini yüzüne vurup sırtıyorum. "Aydınlat beni." "Senin çekici olduğunu söyledi."

"Ben çekiciyim..."

"Kibar."

"Ben de öyleyim..."

"Gerçek."

"Sahtekârlık benim lügatımda bile yok."

"Ve benim favorim." Gözleri üzerimde geziniyor. Yavaş değil. Sıcak değil. Ama hızlı. Duygusuz. Duygularımı incitecek bir şey söylemek üzere. Kendimi buna hazırlıyorum.

"Senin gerçekten bir hanımefendi gibi görünebileceğini düşünüyor." "Jake..." Cam uyarır ama Jake onu görmezden gelir.

"Büyükbabamın hanımefendi tanımını klas bir kadındır, ki sizde bu kesinlikle yok. Güzel bir kadın... Cömert olacağım ve sana bu konuda altı vereceğim. Başarıya ulaşmış bir kadın."

"Ben başarılıyım!" Kendimi savunuyorum. "Milyonlarca insanın sadece hayalini kurduğu bir şeyi başardım."

"Bir torba köpek bokunu ateşe vermek sayılmaz, tatlım."

Ona bağırmmamak için yanağımı ısırdım. Ya da bana tatlım dediği için onu öpmekten. Öfkeli bir şekilde olsa bile. Ama bu sadece benim çılgın hormonlarımın konuşması. Gerçek şu ki, daha önce yazarlık kariyerime laf atması ve şimdi de bunu açıkça görmezden gelmesi duygularımı incitiyor.

Memleketimde, ahşap sanatı yapan ve altı ilçedeki en iyi limonlu turtayı pişiren yabancılaştırmış, kederli kadının eksantrik, yaramaz kızı olarak ünlüyüm. Lisedeki son yılımda Karpuz Festivali'nde kraliçe seçildiğimde insanlar beni ve annemi aylarca tebrik etti. Bunun benim en büyük başarımla olacağını düşündüler. Demek istediğim, evlilik dışı doğmuş, daha anne karnındayken bir sperm donörü tarafından terk edilmiş ve şehirdeki her müsait -ve bazı müsait olmayan- erkeğin tüm tekliflerini geri çevirmiş bekar bir kadın tarafından bir dinsiz gibi yetiştirilmiş benim gibi bir kızın dünyaya sunabileceği başka ne olabilirdi ki?

Her cumartesi yapılan güzellik salonu tartışmasında mavi saçlı hanımların annem hakkında neler söylediklerini biliyordum. Onun adının

Pazar sabahı kilisede dua listesi. Çocukken böyle bir baş belasına sahip olduğu için annemin *kalbini kutsadıklarını* sayamayacağım kadar çok kez duymuştum. Ben bir odaya girdiğimde gözler dönebilirdi ama annem bir odadan her çıktığında sırtına hançerler saplanırdı.

Liseden sonra yerel bir ortaokula kaydoldum. Küçük kasabamın beklentilerini aşmıştım, gerçi bunu yapmaya çalışmıyordum ve hakkımda söyleyecek kötü bir şeyleri olmadığı için dedikodular da azalmıştı. Bu erteleme, üniversitedeki ikinci yılımın son döneminde yaşanan ve sonsuza dek *Büyük Ayrılık olarak anılacak olaya* kadar sürdü.

Önlisans diplomamın altı saat gerisinde, kırık bir kalp ve oturma odasındaki şömine rafında duran o lanet olası Karpuz Kraliçesi kupası, Mt. Olive, Mississippi'deki her dudak kümesinin ardında söylenmemiş "*sana söylemiştim*" sözlerinin sürekli bir hatırlatıcısı olarak dururken, bir kitap yazmaya karar verdim.

Annem için.

Benim için.

Kasabadaki tüm mavi saçlı yaşlı kadınlara orta parmağımı gösterme hakkım için, böylece gerçekten dua edecekleri bir şeyleri olur.

Ben de öyle yaptım.

Ve üç yıl sonra hala yapıyorum -yaşlı kadınları tersliyorum, yani. Ama bunu onların arkasından yapıyorum çünkü Yaşlılar Merkezi, üzerinde resmimin bulunduğu ve üzerinde "*Mt. Olive'e Hoş Geldiniz*" yazan büyük bir reklam panosu için para bağışladı. *En Çok Satan Yazar Penelope Hart'ın Evi.*"

Küçük bir kasabayı sevmek lazım.

Şu anda orada olup annemin limonlu turtasından bir dilim yemek için neler yapmazdım. Riziko'yu izliyor ve tek bir soruya bile cevap bulamıyordum. Bunun yerine 800 km uzaktayım. Chevy'mden daha pahalı bir kanepede oturuyorum. *O* adam olduğunu düşündüğüm bir adamla göz göze geldim.

Görüşümde bulanıklaşıyor ve gözyaşlarım birikmeden önce gözlerimdeki nemi kırıpıştırıyorum. Ağlama dürtüsü çok güçlü. Hıçkırmak istiyorum. Yıkmak. Bırakmak. Ama yapamıyorum. Bu adamın sözleriyle zayıflamayı reddediyorum. Eğer beni pencereden atsaydı ya da kafamı televizyon ekranına vursaydı, evet ağlardım. Ama incinmiş duygular için gözyaşı dökmek?

Asla.

Peki duygularımızı işlemediğimizde ne olur? Farklı bir duyguyu kullanarak saldırırız. Benimki öfke. Ya da en azından öfke yönetimi koçum böyle söylüyor.

"Sen gerçek bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

"Evime zorla girdiğini unutmuş gibisin."

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu söylemekten hâlâ bıkmadın mı? Tanrım, bugün kırk kere falan söyledin."

"Neyden yoruldu biliyor musun? Senin burada olmandan."

"Tamam. Ben gidiyorum." Ayağa kalktığımda örtü ayaklarımın altına düşüyor. "Telefonunuzu kullanabilir miyim? Lütfen?"

Bana sümüklü bir bakış attı. "Demek taşralı hödüğün de görgüsü varmış."

"Siktir git." İtirazlarına aldırmadan odadan çıkıp ofisine girdim. Büyük koltuğuna oturdum ve ahizeyi kaldırdım. Omzuma yaslayıp numarayı tuşladıktan sonra gözlerimi kaldırdım.

Jake kapı aralığında oyalanıyor. Kollarını çerçeveye dayamış. Gövdesi uzun. Kestik. Karın kasları yırtık. Pastırma yağı sıçramış yara izlerini görünce dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. Göbek deliği bile sıcak. Ve bu pozisyonda, zaten düşük olan pijama pantolonu tehlikeli bir şekilde şaftının dibine yaklaşıyor.

*O bir göt
deliği. O bir göt
deliği. O bir göt
deliği.*

Mantra, onun çarpık kaşları ve telefonun diğer ucundaki zil sesi arasında, karnımda oluşan ıslığı bastırmayı başarıyorum. "İzin verir misiniz? Bir telefon görüşmesi yapıyorum."

Kapıyı itip arkasını dönmeden önce saçmaladığıma, hızlı davranmam gerektiğine ve hiçbir şeye dokunmamam gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıyor. O gözden kaybolduktan çok sonra bile kışının görüntüsünü aklımdan çıkarmak için zihinsel olarak kendimi tokatlamak zorunda kalıyorum.

Jake Swagger bir pislik.

Chicago aptal.

Ben de turta istiyorum.

Eve gitme vakti geldi.

YEDİNCİ BÖLÜM

M Annemle her konuştuğumda kederin beş aşamasından geçiyor.

1. Adım: İnkâr.

"Beni Chicago'daki bir çatı katından arayıp seni eve götürmem için para istemeyeceksin. Ciddi misin Penelope? Bu nasıl oldu?"

Adım 2: Öfke.

"Sana kaç kere başkalarının işine burnunu sokmamanı söyledim? Şimdi Emily bu adamı geri alırsa ve evlenirlerse ne yapacaksın? Bir torba köpek boku yakmaktan fazlasını yaptın, genç bayan. En iyi arkadaşının müstakbel kocasının köprüsünü iyice yaktın."

3. Adım: Pazarlık.

"Eve dönmen için gereken parayı sana ancak bu saçmalıklarına son vereceğine dair bana söz verirken gönderirim."

4. Adım: Depresyon.

"Sana bir şey olursa bunun beni ne hale getireceği hakkında bir fikrin var mı? Şu anda Oreos yiyerek stres atıyorum. Sen eve gelene kadar ben ev kadar büyümüş olacağım."

Adım 5: Kabullenme.

"İyi olmana sevindim. Önemli olan tek şey bu."

Telefonu kapattığımda gülümsüyordum. Annemin endişesi bunu yapmanın bir yolunu bulur. Birinin umursaması iyi hissettiriyor. Belki de Jake'in sorunu budur. Çocukken yeterince sevilmemiş. Biraz daha sevgi dolu olmak beni öldürmezdi.

Anlıyorum. Ne de olsa onu tanıdığımından beri ona kederden başka bir şey getirmedi.

Ugh. Neden onunla konuşmak her zaman empatiyi tetikliyor?

Ve Jake neden onun gibi olamıyor ve kusurlarıma rağmen beni koşulsuz sevemiyor?

Bunun için masasının yeni cilalanmış ahşabının üzerinde bir sürü parmak izi bıraktığımdan emin oluyorum. Ve küçük ve çocuksu olduğum için havlumu kaldırıp çıplak kıçımı sandalyesinin üzerinde oynatıyorum.

Oturma odasına geri döndüğümde kendimi daha hafif hissediyorum. Daha iyiyim. Yakında vedalaşacağım ama üzgün değilim. Niyeti bu olmasa da, Jake buradayken bana çok şey verdi -kitabım için malzeme. Bir limuzin yolculuğu. Chicago manzarası ve onun yarı çıplak vücudu. Pizza. Pastırma. Hapisten bedava çıkış kartı.

Aslında hiçbirini bana vermedi. Ben çaldım. Ama teknik detaylar abartılıyor.

"Bunu yapmayacağım, Cam. Unut gitsin." Konuşmanın devamını yakalayabilmek umuduyla ofisin kapısında oyalanıyorum. Jake beni hemen fark etti.

Hep hayallerimi yıkıyorsun.

Ona affedildiğini göstermek için gülümsüyorum. Ona gideceğimi söylemeye hazırım. Vedalaşmaya. Ama bana kaşlarını çatıyor ve hışım la odadan çıkıp merdivenleri tırmanıyor. Aynen böyle, tekrar sinirleniyorum. Ve gitme düşüncesi uçup gidiyor. Beni tekrar kapı dışarı edene kadar kalmayı tercih ediyorum, çünkü bir kez daha onun derisinin altına girdiğimi bilmenin tatminini yaşıyorum.

"Kızdığın sen değilsin bebeğim." Cam'in dudakları özür dileyen bir gülümsemeyle hafifçe aralanıyor. Çok şirin ama yine de kızgınım.

"Hep onun için bahaneler mi uyduruyorsun?" İçki dolabına doğru ilerliyorum. İçmek şu anda kötü bir fikir gibi görünmüyor.

"İhtiyacım olduğunda."

Kendime bir bardak dolduruyorum ve dumanlı aromalı, bordo sıvıyı geri atıyorum. *Kahretsin, bu yakıyor.* Birkaç kez öksürdüm. Sonra bir tane daha doldurup Cam'in karşısına oturuyorum. "Sen iyi bir arkadaşsın. Neden bilmiyorum ama öylesin."

Cam omuz silkiyor. "Jake soğan gibidir. Katmanları vardır." "Az önce Shrek'ten alıntı yaptın."

Sırıttıyor. "İyi bir film."

"Eğer bana kızgın değilse, kime kızgın?"

"Bayan Sims'le olan durum yüzünden çok kızgın. Ve büyükbabası onu her zaman kötü bir ruh haline sokuyor."

"Hıncını benden çıkarmasına gerek yoktu." Küçük bir yudum alıyorum. Daha yumuşak iniyor. Muhtemelen bu içkiyi yudum yudum içmeniz gerektiği içindir. Yudum yudum değil.

"Onun evine zorla girdin, bebeğim." Cam'in gözlerinde kahkahalar dans ediyor. Daha iyi bir ruh halinde olsaydım ben de onunla birlikte gülebilirdim.

Bacaklarımı çaprazlıyorum ve Cam'in bakışları yüzüme dönmeden önce bir an çıplak dizlerime kayıyor. Sırtışı genişliyor.

Bir yudum viski alıyorum. Ya da viski. Ya da konyak. Bu pahalı bok her neyse. İki kadehle kafayı bulmamın imkanı yok. Ama daha az gergin hissediyorum. Biraz daha sıcak. Ve aniden durum hakkında daha pasif.

"Bak..." Derin bir nefes alıyorum. Bıraktığımda uzuvlarım ağırlaşıyor. "Yaptığım şey yanlıştı. Bunu kabul ediyorum. Ama bugün burada olmam? Bu benim suçum değil. Sekreterine Bayan Sims olduğumu söyleyebilirdim. Ama söylemedim. Ondan beni kurtarmasını isteyebilirdim. Ama yapmadım."

Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor. Tıpkı bir eşek anırmasına benziyor. Onları kovalamak için birkaç yudum daha alıyorum.

"Telefonu kapattım, Cam. Kapattım." Bir hıçkırık daha. "Jake'i sorunlarıma bulaştırmaktansa ölümü seçtiğimi biliyor musun? Eğer oraya geri dönersem hücre arkadaşım beni öldürecekti. Ve ben," hıçkırık, "sen gelmeseydin oraya geri dönmek zorunda kalacaktım çünkü biri beni almadan gitmeme izin vermeyeceklerdi."

Bardağı bitirdim.

Hiccup.

"Sanırım biraz kafam güzel."

"Bu içtiğin yüz seksen dört derecelik tek malt viski bebeğim. Normalde insanlar belli bir süre boyunca iki parmak yudumlar. Senin ilk bardağın yaklaşık dört parmaktı." Elimdeki boş bardağı işaret ediyor. "Bu en az beş parmaktı."

"Huh." Hiccup. Kristal bardağı inceliyorum. *Muhtemelen bunu ağzına kadar doldurmamalıydım.* "Biliyor musun, eğer durum tersine dönseydi ve Jake bu tarafta değil de benim evimde olsaydı, yani ben onun evinde olsaydım, işler böyle olmazdı."

Cam kıkırdar. "Takip etmiyorum." Hiccup.

"Öncelikle, kendi içkisini doldurmak zorunda kalmazdı. İkincisi, ona kahvaltımından biraz ikram *ederdim. İkincisi, ona kahvaltımından ikram ederdim.*" Sesimi alçaltıp Jake'in en iyi taklidini yapıyorum, "'Lanet olası evimde havlumu giyerek dolaşmak' zorunda kalmazdı," çünkü giymesi için bir şey bulurdum. Ya da bulamazdım, çünkü muhtemelen onu sadece havluyla isterdim. Ama bu konuda sızlanmazdım."

Hiccup.

Başım ağırlaştı. Boynum pek destekleyici değil. Bu yüzden başımı eğiyorum ve parmağımı boş bardağımın kenarında gezdiriyorum. "Duygularımı incitti, Cam."

Bana düşünceli düşünceli bakıyor. "Duygularını incittiği için üzgünüm Penelope." Ses tonundaki samimiyet gerçek.

"Teşekkürler. Pee Paw Swagger bir pislik. Jake bir pislik. Alfred bana o aptal silindir şapkayı verdiği için bir pislik. Ross da...şey, Ross iyi. Ve sen de iyisin."

Hiccup.

"Hepinizin içinde en iyisi sensin, Cam."

"Aww, hepiniz dedi. Jake bizde kalabilir mi?"

Görüş alanımda bir şişe su beliriyor. "İç şunu." Ağır başımı kaldırıyorum ve Jake Swagger'ın soğuk mavi gözleriyle karşılaşana kadar geriye, geriye, geriye yaslanıyorum. "Hepsini... lütfen."

Şişeyi parmaklarından kaptım. En azından denedim. İyi ki sıkı tutmuş. İkinci denememde kaptım. "Demek ukala göt deliği," hıçkırık, "terbiyeli biri."

"Zorlama."

Suyu içerken kafamda onu taklit ediyorum. Hepsini. İsteddiği gibi. İtaat etmezsem bana şaplak atacağına dair söz vermişti. Ve hayır. Bu alkolün konuşması *değil*. Yazar beynim de değil. Bundan eminim.

Hiccup.

Cam'in telefonu çalar ve önce ekrana sonra da Jake'e bakar. "Götlük yapma. Ciddiyim. Aptal da olma. Sor ona."

Jake sadece parmaklarını savuşturdu. Gözleri benim üzerimde. Odanın öbür ucundan ona ters ters bakan Cam'i görmezden geliyor. Cam'in telefonu tekrar çaldığında derin bir iç çekip odadan çıkıyor; hızlıca "Ne?" diye sorarken sesindeki hayal kırıklığı belli oluyor.

Jake bana ikinci bir şişe su teklif etti. Bu sefer kapmadım. Onu ve krakerleri başımı sallayarak teşekkür ederek alıyorum. "Kime ne soracaksın? Benim hakkımda mı konuşuyordu? Bana bir şey mi sormak istiyorsun?"

"Hayır."

Tanrım.

Hiccup.

"Her neyse. Senden bir şey isteyeceğim. Bir iyilik. Ve ben *oldukça* Buna aldırmayacağından eminim."

"Buna ben karar vereceğim."

Çok ukala.

Hiccup.

Kanepeye oturuyor ve bana beklenti dolu bir bakış atıyor. Bir kraker yerken onu bekletiyorum ve kot pantolon ve gri tişörtüyle onu süzüyorum. Bu haliyle mi yoksa yarı çıplak haliyle mi daha seksi olduğuna karar veremiyorum.

"Beni otobüs durağına bırakabilir misin? Ya da şu you-bers'lardan birini sipariş edebilir misin? Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Hiccup.

Gülümsemesi büyüleyici. Yüzündeki tüm o sert çizgiler eriyip gidiyor. Gözleri parlıyor. Bu adam kızginken çok seksi. Ama kızgın olmadığına da çok yakışıklı. "Uber."

"Ne?"

"Buna Uber deniyor."

"Oh." Ağzıma bir kraker tıktırdım. "O zaman iki "O" ile yazmalılar. Çok kafa karıştırıcı. Benim yaşadığım yerde yok. Taksilerimiz bile yok."

"Bir araca ihtiyacın olduğunda ne yaparsın?"

Ona aptal olduğunu ima eden en iyi bakışımı atıyorum. "Biz süreriz."

Gözlerini deviriyor. "Yani dışarı çıktığında, ukala. Mesela bir bara ya da kulübe. Barlarınız ve kulüpleriniz var, değil mi?"

"Bizde var," diyorum ağzım kraker doluyken. Ve bir hıçkırık. "Peki bir bara gittiğinizde, çok fazla içki içtiğinizde ve eve gidemiyor musun? Yoksa siz köylüler sadece sarhoş mu dolaşıyorsunuz?" Başımı salladım. "Evet. Çoğunlukla öyle yaparız."

"Tanrım," diye mırıldanıyor.

"Tanrı'nın adını boş yere anmayın."

"Ben yapmadım. Ben onu bir an önce Mt. Olive, Mississippi'ye kıyameti getirmesi için çağırıyordum."

Ona dişlek bir sırıtış attım. "Çok komiksin."

"Sarhoşsun."

"Dokuz parmak viski içtim." Hiccup.

"Ve otuz bin dolarlık kanepemin üzerine kırıntılar döküyorsun."

"Muhtemelen minderlerin arasında geçen geceden kalma pizza kabukları da vardır."

Gözleri kapanıyor ve başını sallıyor. Ama sinirlenmiyor. Onu böyle seviyorum, kızgın değil. İyi davranmaya başlamak için ben gidene kadar beklerdi.

"Peki beni otobüs durağına götürecek misin?"

Uzun süre bana baktı. Tam olarak ne kadar sürdüğünden emin değilim ama dört kraker yemiştım. Eğer geri sarabilseydim, onun yanında olduğum süre boyunca sarhoş olurdum. Böylesi daha kolay. Daha az yoğun. Onun uzun, sessiz, soğuk bakışlarını kırırdanmadan ya da utanmadan karşılayabiliyorum. Gerçi bana ilk kez kınamadan bakıyor da olabilir.

"Bugün benim hatamdı," diyor. Pencerenin önünden büyük bir zeplin geçtiğini görmeyi umarak odanın diğer tarafına bir bakış atıyorum.

"Benden özür mü diliyorsun?" Hiccup.

"Hayır. Ama Cam'e söylediklerin doğrudu. Dün tamamen senin suçundu. Ama bugün benim suçum."

"Konuşmamızı mı dinledin?"

Ters ters bakıyor. "Kendi evinde kulak misafiri olamazsın." "Dinledin."

Gözleri kapanıyor. Sanırım yine dua ediyor. Kendinden geçmekten çok sabır için. Bitirdiğinde ağızından bir "amin" çıkıyor.

Ve hıçkırık.

"Sen imkansızsın."

"Neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum."

Öfkeyle burnunun kemerini sıkıyor, ama bir gülümseme belirtisi görebiliyorum. Ve aniden, beni öpmesini istiyorum.

Belki de alkol yüzündendir.

Belki de

hormonlarımdandır.

Belki de hayatımda gördüğüm en seksi adam olduğu içindir ve dudaklarını dudaklarımda hissetmeden bir an daha geçirebileceğimi sanmıyorum.

Kucağına tırmanmam, sert kalçalarına sarılmam ve onu çalmam gerekse bile, bu öpücüğe ihtiyacım var.

Beni reddederse, kimin umurunda? Benden nefret etse de fark etmez. Kaybedecek hiçbir şeyim ve kazanacak her şeyim var. Yakında buradan ayrılıyorum. Muhtemelen bir saat içinde. Beni bir daha görmek zorunda kalmayacak. Eğer onu öpmezsem, her zaman pişman olacağım. Ama onu öpersem, berbat olsa bile, en azından sonsuza dek hatırlayacağım. Ve belki bir yasaklama emri. Ama bunlar kulağa gerçekte olduğundan çok daha kötü geliyor.

Hiç sahip olduğumdan falan değil.

"Bir şişe su daha alabilir miyim?" Nefesim kesilmişti ve beni öpmemişti bile.

"Evet." Elimden boş şişeyi alıyor ama mutfaka gitmek yerine odanın karşısındaki küçük mini bara doğru yürüyor.

Düzgün bir plan oluşturmak için çok fazla zamanımız var... Ya şimdi ya da asla.

Kanepeden fırladım. Üçüncü adımda yüzümü yere çarpmadan hemen önce ayağımı yakaladım ve arkasını döndüğünde dudaklarına iki santim uzaktaydım.

"Bu da ne-"

"Siktir" de.

Söyleyin.

Şu anda.

"F" harfinde dişlerinizin alt dudağınıza nasıl battığını fark ettiniz mi?

İşte tam o anda ağzımı onunkine bastırdım. Yumuşak, büzülmüş dudaklarını öpmek, sonra dilimle onları ayırmak ve viski ve nane tadındaki ağzını yutarken çıkardığı iniltiyi yutmak yerine, kimse viski ve nane tadında olmasa da, sonunda dişlerini yaladım.

Diş etleri de.

O ise olduğu yerde donup kalıyor.

Düzgün bir insan en azından öpücünü kurtarmaya çalışırdı. Yani, burada öylece durup kendimi küçük düşürmeme izin vermek zorunda değil. Kolayca geri çekilebilirdi. Başımı kavrayabilir. Başını eğebilir. Bir şeyler yapabilirdi. Ama yapar mı? Yapmıyor. Ve ben bunların hiçbirini yapamıyorum çünkü yüzüme düşmemek için dilimi onun dişlerine bastırıyorum.

En azından hıçkırıklar geçti.

Omuzlarından tutup kendimi ondan geriye itiyorum. İrkilmedi bile. Tökezlediğim bile beni yakalamak için hareket etmiyor. Dişleri hâlâ alt dudağında. Kaşları o kadar gergin ki şakaklarındaki derinin yarılmasından korkuyorum.

Dengemi bulduktan sonra kollarımı kavuşturuyorum ve ona başımı sallıyorum. "Gezegendeki en berbat öpüşen kişi sen olmalısın."

"Ben mi?"

"Evet. Sen. Öpüşmeyi beceremiyorsun."

"Şu anda ciddi misin sen?"

"Her şeyi mahvettin," diye sızlanıyorum, bir elimi havaya kaldırarak. Yine tökezliyorum. Bana yine hak vermiyor. Ben de kendimi sabitlemek için ellerimi kalçalarımaya koyuyorum çünkü ona güvenemeyeceğim çok açık.

Yüzü biraz gevşiyor ve dilini dudağındaki çentiklerin üzerinde gezdiriyor. O dudakların benimkinde nasıl hissettirdiğini düşünmeliydim. O dilin nasıl hissettirdiğini. Onun dudaklarını yaladığını görmek beni tahrik etmeli.

Öyle değil.

"Dişlerimin minesini yalamaya çalıştın Penelope. Sanırım burada kötü öpüşenin sen olduğunu söylemek yanlış olmaz. Ben değilim."

Gözlerimi ondan kaçırdım ve "Kafamda farklı hayal etmişim" diye mırıldandım. *Bu da bana...* "En azından onu kurtarmaya çalışabilirdin."

"Bunun geri dönüşü yoktu." Ona ters

ters baktım. "Cam hâlâ burada mı?"

Bana temkinli bir bakış attı. "Neden?"

"Çünkü buradan öpülerek ayrılacağımı kafama koymuştum. Ve ben her zaman istediğimi alırım çünkü böyle inatçıyım. Ve seninle olan girişimim işe yaramadığından beri-"

"Evet, tam olarak değil."

"Bunu yüzüne vurmayacağım-" "Kapa çeneni."

"Hey! Bana çirkin davranma-"

"Kapa çeneni, Penelope."

Ayağımı yere vuruyorum.

"Susmayacağım." "Sus" de.

Yap şunu.

Hemen

şimdi.

Dudaklarının "ş" harfinde nasıl büzüldüğüne dikkat ettin mi?

Jake Swagger beni tam olarak o anda öptü.

Dudakları pürüzsüz ama yumuşak değil. Çok güçlüler. Çok talepkar. Yumuşak sayılamayacak kadar *baskın*. Dili? Yumuşak. Alt dudağında gezdiriyor. Sonra üst dudağında. Dişlerimi es geçiyor çünkü benim aksime, o diş minesini yalayıcı değil. Ve onun aksine, ben bir pislik değilim. Bu yüzden ipucunu aldım ve ağzımı daha geniş açtım, böylece beni yiyip bitirebilirdi. Ve beni tadabilsin. Ben de onun tadına bakabileyim. Ve tahmin et ne oldu.

Tadı viski ve nane gibi.

Nanenin nereden geldiğini bilmiyorum, ama inanın bana nane kokusunun serinliği orada. Kullandığı yirmi dört saatlik ağız gargarasının bir şişesinin Ebay'de ne kadar olduğuna bakmak için aklıma bir not alıyorum.

Eli saçlarımın arasına girdiğinde inliyorum. Sese hırlıyor. Tutuşunu sıkılaştırıyor. Diğer elini belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bu sefer tökezlediğimde beni yakalıyor. Ya da göğsü beni yakalıyor mu demeliyim? Her iki durumda da, gömleğinin altında taşıdığı o boyun eğmez, beton levhaya bastırılıyorum.

Yavaş.

Beni çok yavaş öpüyor. Bu kadar durgun, bu kadar kışkırtıcı, bu kadar tüketen bir şey nasıl bu kadar tutkulu olabilir? Biliyorsam ne olayım. Ama bu adam? Bunu yapabiliyor.

Asla durmasını istemiyorum. *Tanrım, lütfen durmasına izin verme*. Eli boynumun yanına kayıyor. Yanağını kavriyor. Başparmağı çeneme sürtünüyor. Dilini geri çekiyor ama dudaklarını dudaklarımda tutuyor. Alt dudağımın kabarıklığı boyunca yumuşak, tatlı öpücükler bastırıyor. Dilimi tekrar ağzına sokma dürtüsüyle savaşıyorum çünkü öpücüğün sona ermek üzere olduğunu biliyorum.

Ağzını benimkinden çektiğinde kemiksiz kaldım. Ama beni kendisine sabitledi. O kadar yakın ki, sıcak nefesini hâlâ morarmış dudaklarımda hissedebiliyorum. Gözlerim çırpınarak açılıyor ve onunkilerle buluşmak için yukarı bakıyorum. Bu renk kasırgaları, kirli ve erotik bir şey olması için dua ettiğim söylenmemiş bir sözle her saniye kararıyor.

"Bu, Penelope, bir öpücüktü."

Aynen öyleydi. "Ahem..."

Jake beni öyle hızlı bırakıyor ki başım dönüyor. Dirseğimi tutmaya devam ediyor ama benden hemen bir adım uzaklaşıyor. Sonra eli çekiliyor ve aramızda bir boşluk oluşuyor. Ben boşluk istemiyorum. Onun sıcaklığını istiyorum. Göğsünü. Vajinamdaki penisini.

Aptal Cam ve onun aptal boğaz temizlemesi.

"Böldüğüm için özür dilerim."

"Sözümü kesmedin. Ne istiyorsun?" Jake'in bu kadar kolay bir şekilde sanki ağzı benimkine yapışmamış gibi davranabilmesine şaşırdım. O öpücük yüzünden ona aşık olduğuma eminim. Ve onun da bana aşık olduğundan neredeyse eminim.

Nasıl olmaz ki? Ben

çok iyi öpüşürüm.

"Ajans aradı."

Jake, Cam'le yüzleşmek için arkasını döndü. Bir dakikamı alıyor ama sonunda onun duruşunu taklit ediyorum-kollar çapraz. Gözler dar ve Cam'e sabitlenmiş. Onu bir bakışıyla sessizce öldürüyorum çünkü az önce hayatımızın en güzel anını mahvetti. Bu konuda özür diler gibi de görünmüyor.

Kendini beğenmiş piç.

"Bayan Sims Milwaukee'ye giden trene bindi ve uçakla evine döndü. Geri dönmeye hiç niyeti yok. Tıpkı dönmeyeceğini bildiğim gibi. Bu yüzden sana ona sormanı söyledim."

"Siktir!"

İşte başlıyoruz.

Jake'in şovu sıkıcı olmaya başladı. Gözlerimi deviriyorum ve kanepeye oturuyorum, sonra battaniyeyi üzerime çekiyorum ve minderlere sokuluyorum. Sanırım biraz kestireceğim. Belki öpüşmemizi yeniden yaşarım. Dudaklarım karıncalanıyor ve gülümsüyorum.

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?"

Jake'e baktım. "Ha? Ne? Bayan Sims olayı mı? Hayır. Neden?"

"Bu senin hatan."

Omuz silkiyorum. "Eh. Belki. Ama öyle olmasa bile evine girdiğim için beni suçlardin."

Şu sessiz bakış şeyini yapıyor. Sanırım bunu yaparken içsel bir savaş yaşıyor. Belki de beni öldürmekten vazgeçirmeye çalışıyordur.

"Arabamın arka koltuğuna bindiğinde bana ne kadar paraya mal olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

Esniyorum. Bu konuşma hiç hoşuma gitmiyor. "Unutuyorsun. Kısa bir süre öncesine kadar Uber'in nasıl telaffuz edildiğini bile bilmiyordum. Yani hayır. Bir araba yolculuğunun sana ne kadar mal olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Araba yolculuğu değil...." Duraklıyor ve ağzını ince bir çizgi halinde bastırıyor. Ya benden kalan tadı dudaklarından çıkarmaya çalışıyor ya da... evet. Yaptığı şey bu. Bundan oldukça eminim. "Elli bin, Penelope."

Dikkatimi çekti. "Jake ne dedi?"

"Büyükbabamın emeklilik partisine götüreceğim mükemmel kadını bulmak için sadece ajans ücreti olarak elli bin dolar harcadım. Bana nedenini sor."

"Neden?"

"Çünkü ne düşünürseniz düşünün, o yaşlı adam için yeri göğü oynatırım. Onun saygısını kazanmaya çalıştığım için değil, o benim saygıma sahip olduğu için. Bu yüzden benden bu tür etkinliklerde koluma taktığım sıradan, bariz fahişe olmayan birini bulmamı istediğinde ona bulacağıma söz verdim. Bu söz ucuza gelmedi. Ve şimdi o gitti. Hepsi senin bir torba köpek boku çalman yüzünden."

Aslında, boku kendim paketledim. Ama her neyse.

"Büyükbaban için bu kadar ileri gitmen takdire şayan. Ama bu hatunla bir gece geçirmek için gerçekten elli bin dolar ödedin mi?"

"Ben yaptım."

"Kupon falan bulamadın mı?" "Tanrı aşkına...."

"Ne? Sadece söylüyorum. Ben bunun yarısına bile yapardım." "Öyle mi?"

"Evet. Bana yirmi beş bin öde ve bu gece için kim olmamı istersen o olayım."

Jake gülümsüyor. Korkutucu bir gülümseme. Bundan hoşlanmadım.

"Sana yirmi beş bin ödemeyeceğim Penelope."

Ona başımı salladım. "Şaka yaptım. Senin o göt deliği büyükbabanla takılmam için bana para veremezsin."

"Güzel. Böyle hissetmene

sevindim." Ona ihtiyatla

bakıyorum. "Neden?"

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Çünkü bunu bedavaya yapacaksın."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"I Jason Aldean'ın tur otobüsünde olacağımızı bildiğini söylediğin ve sonra izinsiz girdiğimiz için tutuklandığımız zamanki gibi mi?" Neden üç yıl sonra Emily hâlâ

Bu konuda bok gibi hissetmemi mi? Ve neden şimdi? Ona hayatımızın en güzel haberini verdikten sonra mı?

Jake bana onunla partiye gideceğimi söyledikten sonra ilk söylediğim şey "Kahretsin! Emily'i aramalıyım!" oldu. Ben de aradım. Ve şimdi benim için mutlu olmak yerine geçmişten gelen bu patlamayla üzerime geliyor.

Muhtemelen sadece kıskanıyordur.

"Yani izinsiz girdiğimiz için tutuklandık. Suçlandığımız falan yok. Ben onları düşürdüm, hatırladın mı? Sen de bir ünlünün tur otobüsünde selfie çektirmiştin. Ve senin için kaçırdığım iç çamaşırını hatırlıyor musun?"

"Senin yüzünü bir daha görmek zorunda kalmamak için suçlamaları düşürdüler Penelope. Sen hiçbir şey yapmadın."

"Ama selfie çekmelisin."

"Telefonlarımıza el koydular ve tüm selfie'leri sildiler! Suçlamaları düşürdüklerinde bu da anlaşmanın bir parçasıydı."

"Şu iç çamaşırları gerçi...."

"Onları polis memuruna sattın-"

"Evet, evet, evet, yarısı yenmiş bir Subway sandviçi ve bir paket bayat patates cipsi için. Ne dersiniz deyin ama o yemek o gece hayatımızı kurtardı. O olmasaydı muhtemelen alkol zehirlenmesinden ölürdük."

"O gece alkol zehri aldım." Ses tonu acı. "Muhtemelen lanet sandviçi paylaşmayı reddettiğin için."

"Asıl noktayı kaçıırıyorsun, Em. Bir milyarder, büyükbabasını etkilemek için onunla bir partiye gitmemi istedi. Hayallerimizi yaşıyorum. Benim için mutlu ol. Ve en önemlisi, anneme yalan söyle ve ona New York'a bir seyahatle bana sürpriz yapacağını ve bir hafta içinde döneceğimizi söyle."

"Tamam."

"Evden çıkmamayı ve tüm ışıkları kapalı tutmayı unutmayın ki arabayla geçerken şüphelenmesin."

"Bir sürü hap alıp önümüzdeki üç gün boyunca uyumama ne dersiniz? Ya da sonsuza kadar?"

"Dramatik olma. O tür haplara paramız yetmez. Ve aşırı dozda Tylenol almanın çok acı verici olduğunu duydum."

Kahkahası müzik gibi. "Tam bir pisliksin."

Kırılan kalbinin intikamını alma planımda başarılı olduğumu hâlâ bilmiyor. Bunu eve döndüğüm zamana saklamaya karar verdim. Maksimum övgü ve hepsi bu.

"Gitmem gerek. Yakında görüşürüz. Luke

Duchanan'ı sikeyim." "Luke Duchanan'ı sikeyim."

"Az önce Luke Duchanan adını mı söyledin?"

Jake'in sesiyle sıçradım. Telefonu düşürdüm. Sonunda yuvasına yerleştirmeden önce birkaç saniye uğraştım.

"Ha? Hayır. Bu ismi bilmiyorum bile. Ne oldu?" Saçmalıyorum. Çünkü yalan söylüyorum. Ve yine kulak misafiri olmasaydı söylemek zorunda kalmazdım. Ve yine ofisinin kapısında dikilmeseydi muhtemelen nefes alabilecektim. Kollarını iki yana açmış ve yine çok iyi görünüyor. Ama kekelemeden konuşamıyorum bile çünkü yine onun görüntüsü beni tahrik ediyor. Yüzünü sürmenin nasıl bir his olabileceğini düşünüyorum... yine.

Bana inanmıyor. Ama neyse ki, bıraktı. "Hadi ama. Alfred az önce Bayan Sims'in gardırobunu getirdi. Bakalım bir şey uyacak mı?" Dönüyor ve uzaklaşıyor. Manzarayı takdir etmek için bir saniye duruyorum. Ya da bir dakika. Omzunun üzerinden bana bağırmasına yetecek kadar uzun. "Penelope! Şimdi!"

"Geliyorum!" *Neredeyse kelimenin tam anlamıyla.*

Onu, birkaç giysi torbası, süslü kurdeleli yuvarlak ve kare kutular ve renkli kağıt mendillerle doldurulmuş daha küçük torbalarla dolup taşan bir bagaj arabasının bulunduğu misafir odasına kadar takip ediyorum.

"Tüm bunlar bir gece için mi?"

"Hafta sonu burada kalacaktı." Jake'e umutlu bir bakış attığımda başını sallıyor. "Kalmayacaksın."

Eğlenceli enayi....

Bana bir şişe daha su verdi. Sanırım ayılmamı istiyor. Ama gerçek şu ki, heyecan beni ayıltmak için oldukça iyi bir iş çıkardı. Aslında, bir içki daha alabilirim.

Jake paketleri karıştırıyor, kutuları, kâğıtları ve poşetleri yere atarken giysileri yatağın üzerine fırlatıyor. Siyah, ipek bir gecelik alıp göğsüme bastırıyorum. Tam üzerime oturuyor. Tam bedenime göre. Havlunun üzerinde bile üzerimde çok güzel duruyor.

"Bunu giy. Bir saat içinde randevun var." Krem rengi kaşmir bir kazak ve bir kot pantolonu bana fırlatıyor. Ben onları yakalamak için çabalarken gecelik yere düşüyor.

"Randevu mu?"

"Seni bu geceye hazırlamak için. Seni öylece bırakacağımı düşünmedin, değil mi?"

Havlu elbiseme bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Sanırım değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Giyin hadi. Hazır olduğunda Ross lobide seni bekliyor. Rafta asılı duran mavi bir çantayı işaret ediyor. "O çantanın içinde üç farklı telefon şarj aleti var. Telefonunu şarj et ve ofisimden uzak dur."

Telefonum

!

Facebook!

Oyuncak

Patlaması

!

"Bu arada, kim Mississippi'den buraya sadece sırtındaki giysiler, pasaport, limiti dolmuş bir kredi kartı ve buruşmuş bir dolarlık banknotla gelir ki?"

"Benim de banka kartım var."

"Hesabınızda 50 dolardan az para var."

"Şey, ay sonu geldi. Maaşımı ayın birinde alıyorum...bekle." Kollarımı kavuşturdum ve ona ters ters baktım. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Benim evimde kalıyorsun, Penelope." Sanki bu yeterli bir sebepmiş gibi söylüyor.

"Ama tüm bunları *nereden* biliyorsunuz?"

"Kibarca banyomun zeminine bıraktığın kıyafetlerin ceplerini karıştırdım." *Aman Tanrım... Gördü mü...* Gülümsüyor. "Evet, gördüm. Gördüm."

Onları da. *I'm your Huckleberry* ile iç çamaşırı yaptıklarını bilmiyordum. kışlarına basılmış."

Burada durup göz kırpmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Dediğim gibi, benim evimde kalıyorsun. Artık sırrın yok. Şimdi giyin. Ross bekliyor."

Bununla birlikte, gitmek için dönüyor ve ben onun benim hakkımda her şeyi bildiğini ve benim O Adam hakkında çok şey bilmeme rağmen, Jake Swagger hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum.

"ANASINI SIKTIĞIM! Evet. İşte bu kadar. Benden bu kadar." Masanın üzerine çıktım ve son yirmi dakikadır vajinamı çok yakından inceleyen kadının başının etrafından bacaklarımı makasladım. Vücudumdaki diğer tüm tüyleri ağdaladıktan sonra, çatlağımdan klitorisime kadar olan ilk deri tabakasını da çıkardı. Yüzüne bir ayak yemediği için şanslı.

"Zaten işimiz bitti. Sana son şeridin en kötüsü olacağını söylemiştim." Bana göz kırıyor, bu *Alexandrea*, sanki bu boku komik buluyormuş gibi.

Hiç komik değil.

Bunların hiçbiri

komik değil. Berbat.

Eğer güzellik bu tür bir acıysa, kılılı bir su aygırı olmayı tercih ederim.

Sakin atmosferi ve flüt müziğiyle bu lüks spaya girdiğim andan itibaren rahatlamaktan başka bir şey yapmadım. Derin doku masajı beni neredeyse gözyaşlarına boğuyordu. Yüz bakımı cehennem ateşi gibi yaktı. Takma tırnaklarım çok uzun ve bunu söylediğimde kötü bir bakışla karşılaştım. Ve sonra beni ağda yaptırmaya gönderdiler. Sadece kaşlarımın alınacağını sanmışım. Yanılmışım.

"Bana güvenin Bayan Sims. Buna bayılacaksınız." Oh. Ve herkes benim bir fahişe olduğumu düşünüyor.

"Bunu tekrar yapacak kadar sevmeyeceğim. *Buna* güven." Bornozum sıkıyorum ve odadan çıkıp bir sonraki işkence odasına doğru onu takip ediyorum. Cep telefonları konusunda bu kadar tutucu olmasalardı, Jake'e mesaj atar ve şu anda ondan ne kadar nefret ettiğimi söylerdim. Ve daha iyi hissedene kadar tüysüz vücudumun her bir yarasını öpmesini isterdim.

Jake'in bu ağda seansını benim için ayarladığını düşünmek isterdim çünkü beni deli gibi becermeyi planlıyor ve kadını tüysüz tercih ediyor. Ama evden çıkmadan önce bana saç ve makyaj dışında hiçbir şey yapmadığını söyledi.

Bugün benim için neler hazırladıklarını biliyordum. Bayan Sims randevuları kendisi ayarlamıştı. Ben sadece onun yerini alıyordum.

Bayan Sims tam bir mazoşist.

Bembeyaz duvarları ve kocaman aynaları olan bir kuaför salonuna giriyoruz. Ve Tanrı'ya şükür flüt müziği yok. Odada başka müşteri yok. Aslında, burada çalışan insanlar dışında tek bir ruh bile görmedim. Bayan Sims tüm spa'yı kiraladı mı?

"Şu *surata* bak!" Bana doğru kasıla kasıla yürüyen bu saçları savrulmuş ve parlak gülümlü adamın kim olduğunu bilmiyorum ama ondan hoşlandım.

Elleri yüzüme doğru hareket ediyor. Yavaş. Temkinli. Sanki ele avuca sığmaz bir sanat eseriymişim de sadece dokunuşunun bile bana zarar vermesinden korkuyormuşum gibi. "Sonunda, bir meydan okuma."

"Hey!" Ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Hıyarlık yapma."

Başını arkaya atar ve güler. "Hayır, benim tatlı güneyli şeftalim, bunu bir iltifat olarak söyledim." Gülümsemesi sıcacık ve gözlerimin içine bakarken övgüyle parlıyor. "Çirkinleri düzeltmek benim işim. Ama seni olduğundan daha güzel bir hale getirmek benim yeteneğimin gerçek bir testi olacak."

Oh.

Madem öyle dedi.

"Gel. Otursana." Beni aynaya bakan bir sandalyeye oturtuyor, sonra da pelerinini sallayarak büyük bir gösteri yapıyor ve üzerimi örtüyor. "Benim adım David Michael. Jake Swagger benim *kişisel* arkadaşımdır." Ona kaşlarımı kaldırıyorum. Elini sallayarak bu bakışı savuşturuyor. "Ne yazık ki cinsel anlamda değil. Ama onun kaybı."

"Kesinlikle onun kaybı."

"Bana senden bahsetti, Penelope Hart." Şaşıracak ona bakıyorum ama o saçlarımı inceliyor. "Oldukça zeki bir kızsın. Ama sormak zorundayım, işlerin bu kadar ileri gitmesini mi istiyordun?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben başımı sallıyorum. "Sadece çılgın bir adam ve köpeğinden kaçmak istedim."

Yine başını arkaya atıyor ve içinden gülüyor. Kendini çekinmeden ifade etmesini seviyorum. Hissettiği şey olmayan her şeyi umursamaması bulaşıcı bir şey. Ve kendimi onunla birlikte gülerken buluyorum.

Sessiz bir gülümsemeye yerleştiğinde, aynada benimle göz göze geliyor. "Ve şimdi sen baloya giden Sindirella'sın."

"Sanırım öyleyim."

"Peki o zaman, daha fazla zaman kaybetmeyelim. Jake dikkat çekmemen için uyum sağlamanı istiyor. Bu da demek oluyor ki seni onlara benzetmemi istiyor."

"Hepsi mi?"

"Chicago'nun Bayan Sims'i. Plastikler. Sahteler."

"Ahh. Anlıyorum."

"Tabii ki kabul ettim çünkü Jake sadece arkadaşım değil, aynı zamanda bir müşterim. Tüm ay boyunca kiramı karşılayacak kadar iyi bahşış veren biri."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

"Ama..." Bana muzip bir bakış fırlattı. "Jake burada değil. Söylediklerinin canı cehenneme. Öne çıkmayı hak ediyorsun."

Bir odaya Sindirella gibi girip gösteriyi durdurmak ve tüm gözlerin üzerime çevrilmesi fikri midemi bulandırıyor. "Biliyor musun, uyum sağlamayı gerçekten umursamıyorum. Ama belki bu tırnaklardan bir santim kesebiliriz?"

Parmaklarını şıklatıyor ve bir kadın beliriyor ve tırnaklarımı incelemek için elimi avuçlarının içine alıyor. Sonra önlüğünden bir törpü çıkarıyor ve törpülemeye başlıyor. *Bu o kadar da kötü değil.*

Birkaç dakika onun çalışmasını izliyorum, sonra David Michael'ın elleri omuzlarımı sıkıyor. Dikkatimi çekince eğilip başını benimkiyle aynı hizaya getiriyor ve ikimiz de aynada kendime bakıyoruz.

"Kendine karşı dürüst ol, güzelim. Sen ortama uyum sağlayan bir kız değilsin. Kesinlikle Bayan Sims değilsin. Disney Prensesi de değilsin, değil mi? Penelope Hart, bana gerçeği söyle. Bu gece kim olmak istiyorsun?" Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Jake Swagger'ı dize getirmek için ne tür bir kız olmak gerekir?"

Jake.

Dizlerinin üstünde.

Bu düşünceyle biraz sızlandım.

Jake Swagger gibi bir adama boyun eğdirebilecek tek bir kız vardır. "O kız."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Instagram'ım gibi:

#DONTHATEMECAUSEYOUAINTME

#hotaf

#nofilter

#thatgirl

#romcom

#yazar

#araştırma

#flamingdogshit

"GÜLÜMSE, CAM!"

Cam hemen selfie moduna geçti. Kolunu konsola dayamış, başını benimkinin yanındaki aracın ortasına doğru eğmiş, çenesini tutuyor ve sırtıyor. Öyle görünüyor ki...gah. Muhteşem görünüyor. Seksi. Kibirli. Zengin. Kızların sevdiği her şey. Fotoğrafları çekiyorum ve çektiğim diğer üç fotoğrafla birlikte Instagram'a yüklüyorum.

David Michael beni gezegendeki en güzel insana dönüştürmeyi bitirdiğinde, Ross'u beni almaya gelmesi için aradım. *Bay Swagger*'la birlikteydi. Yani gelen Cam'di. Geldiğine çok sevindim. Takipçilerim onun kışını yiyecekler.

"Yani... hoşlandın mı?" Elimle yüzümü ve saçlarımı işaret ediyorum. "Sevdiğimi biliyorsun."

Doğru. İçeri girdiğinde bana ısıklık çalmıştı. Uzun kirpiklerimi, süslü saçlarımı ve ağdalı koltuk altlarımı gösterdiğimde ilgilenmiş gibi davrandı. Sanki spa'nın sağladığı bornoz ve terlikler yerine balo elbisesi ve topuklu ayakkabı giyiyormuşum gibi beni birkaç kez döndürdü. Kulaktan kulağa sırtıttı ve en iyi güneyli ağzıyla "Taşra artık o kadar da taşra değil" dedi.

Bu on dakika önceydi. Bu on dakika sonra. Ve ben muhtacım.

"Ben diğer Bayan Sims'ten daha mı güzelim? Ha? Öyle miyim? Öyle miyim?" Kaşlarını oynatarak ona takılıyorum.

Gülüyor. "Dürüstçe söyleyebilirim ki sen diğerlerinden çok farklısın." "Ve çok, çok daha güzelsin" diye eklemeyen önce bir saniye düşünmeme izin veriyor.

Sadece takılıyordum ama Cam'in tepkisi gerçektir. Ve iltifattan dolayı kızardım. David Michael saçım ve makyajım için harika bir iş çıkarmış ama yine de kendim gibi görünüyorum. Beni tanıyan herkes beni hemen tanır. Bu da Cam'in iltifatını daha da ödüllendirici kılıyor. Ama üzerimde Jake'in düşüncesiyle aynı etkiyi yaratmıyor. Ondan bahsetmişken....

"Jake ne zaman dönecek?"

"Emin değilim. Ayrıldığında çok kötü bir ruh halindeydi, bu yüzden en iyi tahminim ofiste bir şeylerin ters gittiği yönünde."

"Her zaman boktan bir ruh hali içinde değil mi?"

Cam sırtıyor. "Sadece sonu *y ile* biten günlerde." Trafikte duruyoruz ve Cam yüzünü bana dönüyor. "Bu anlaşmadan memnun değil. Kısmen yaptığın şey yüzünden senden hoşlanmadığı için, kısmen de durum üzerinde kontrolü olmadığı için. Köşeye sıkıştı ve seni almak tek seçeneğiydi."

"Benden hoşlanmıyor mu?"

"Yaptığın şeyden hoşlanmıyor."

"Benden hoşlanmadığını söylemiştin." "Yaptığın şey için."

"Aynı şey, Cam."

"Hayır değil Penelope. O yüzden kaşlarını çatmayı bırak." Jake benden hoşlanmıyor.

Tabii ki senden hoşlanmıyor, aptal.

Bu berbat bir şey.

Bu senin cezan. Dayak

yemeyi tercih ederim.

Gece daha yeni başladı.

"Biliyorsun, benim bu partiye gitmem tek seçenek değil. Her zaman yalnız gidebilir."

"Bu asla olmayacak. Chicago'nun en gözde bekârlarından biri olan Jake, kolunda bir kadın olmadan odaya girerse, başının üzerinde 'zengin, başarılı, tek gecelik ilişki arayan bekâr bir adam' yazan bir tabela da taşıyabilir. Ayrıca, büyükbabası bir randevusu olması konusunda ısrar ediyor."

"Neden?"

Omuz silkiyor. "O böyle biri işte. Bu etkinliklerin müşterilerle bağlantı kurmak için olduğunu söylüyor, sikini ıslatmak için değil. Yanında birini getirmen dikkatinin dağılmasını önlermiş. Bana sorarsan çılgınca bir konuşma. Gitmemin tek nedeni sikimi ıslatmak."

Cam'in sikini kafamda canlandırıyorum. Sonra da kendimi

suçlu hissediyorum. Ne de olsa o benim en iyi

arkadaşımın gelecekteki erkek arkadaşı.

Ama hayal etmeye

devam ediyorum. Ve

bu... güzel.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

"Peki, bana bu geceden bahset. Ne bekleyebilirim?"

"Her kadın tarafından kıskanılmak. Her erkeğin asılması. Swagger Corp'un her çalışanı tarafından incelenmek. Büyükbabanın onaylamayan bakışları. Huysuz bir Jake. Meraklı gazeteciler..." Bana bir gülümseme fırlattı. "Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi?"

"Hayır. Kulağa korkunç geliyor. Bu partide iyi bir şeyler olacak

mi?" "Duh. Ben. Ve alkol."

Gülüyorum. "Evet. Eminim *büyükbabam* buna bayılacaktır. Sarhoş olup mikrofonu elime almam ve sahnede sendeleyerek hıçkırıklarım arasında sesimi eşeğe benzeten bayat espriler yapmam."

"İlginç bir hıçkırık sesin var."

"Benim de çok fena dans hareketlerim var."

"Bundan hiç şüphem yok. Ve onlara ihtiyacın olacak." Konuşmamız telefonu tarafından kesildi. Direksiyondaki bir düğmeye basıyor. "Evet, Bay Swagger?"

Kâğıtların karıştırılması ve çekmecelerin açılıp kapanma sesi arabayı dolduruyor. Sonra Jake konuşuyor ve kalbim göğsümde pıt pıt atmaya başlıyor. "Neredesin?"

"Senin evine dönmek
üzereyim." "Seninle mi?"

"Öyle."

"Ve?" "Ve... ne?"

"Nasıl görünüyor?"

Cam bana göz kırpmıyor. "Balonun güzeli olacağından hiç şüphem yok." Jake homurdanıyor. "Ağzını açana kadar."

O ağaçkakan....

"Kapalı tutmazsam dolduracağına söz verdiğin kısım bu mu?" Aslında hissettiğimden çok daha bıkkın bir şekilde soruyorum.

Telefonun diğer ucundan gelen tek ses Jake'in nefes alış veriş. Kelime yok. Arka plan gürültüsü yok. Onaylamama homurtuları yok. Sadece derin, ağır nefesler. Tepkisini bu kadar dikkatle dinlemiyor olsaydım fark etmezdim. Ya da Cam'in Bluetooth hoparlörleri son teknoloji olmasaydı.

Cam gülümsemesini gizlemek için eliyle ağzını kapatıyor. O da Jake'in bir şey söylemesini bekliyor gibi görünüyor. Sadece çevir sesi duyuyoruz.

"Şey. " Cam kıkırdar. "Bu onu susturdu."

"Gerçekten de öyle."

"Bir pisliği susturmak istediğinizde bunun gibi küçük cinsel imaları daha sık kullanmalısınız."

"Belki de yaparım."

"Bahse girerim bu cümle Jake'ten daha büyük bir götte işe yarar."

"Jake'ten daha büyük bir pislik mi var?"

Ona şaşkın şaşkın
bakıyorum. O sırıtıyor.

Sonra aklıma geldi.

Daha büyük bir pislik var.

"Büyükbaba."

Ve ona böyle bir şey söylememin imkanı yok. Kesinlikle.

Olabilir.

Yalan söylüyorsun.

Kesinlikle yapardım.

Ve muhtemelen yapacağım.

BU KIZ MI?

Aynadaki mi?

Bana bakan gerçekten iyi görünümlü olan mı?

Evet.

O Penelope Hart değil.

Ama bu kız her kimse...iyi....

Cehennem kadar iyi.

Jake'in benim için özel olarak diktirdiği "elbise", V yakalı, altın payetli, kordonlu bir elbise. Sahip olduğumu bile bilmediğim kıvrımları sarıyor. C kuplarım D kup gibi görünüyor. Kızım Kardashian'ınki gibi görünüyor. Elbisenin her iki yanında uyluğun ortasından başlayan iki yırtmaç, uyumlu altı inçlik bantlı topuklu ayakkabılar sayesinde daha uzun ve daha tonlu görünen bacaklarımı gösteriyor.

Ve bu renk *kesinlikle* benim rengim. Yeni cilalanmış zeytin tenim altın rengi kumaşın üzerinde parlıyor. Bunu uzun siyah kirpiklerime, doğal parlatılmış dudaklarıma ve David Michael'ın bana ayarladığı sade ama zarif, yandan at kuyruğu saç modelime ekleyin ve işte!

Şu kız.

Bir poz veririm.

Bir selfie

çekerim. Emily'e

gönderiyorum.

Ne kadar çarpıcı olduğumu söyleyen bir cevap

bekliyorum. Bir orta parmak emojisi

alıyorum.

Çok kıskandım.

Topuklularla nasıl yürüneceğini biliyorum. Ve trenli bir elbiseyle. İlk kural ayaklarına bakmamaktır. Ama koridorda Jake'in göğsüne çarptığımda tam da bunu yapıyordum. Elleri beni sabitlemek için kollarımı tuttu ve merhamet etti.

Dokunuşu sıcak ve güçlü ve külotumun içinde bir ateş tutuşuyor - eğer elbise külotumun altına giydiğim küçük dantel şeridi diyebilirsiniz.

Bakışlarım onun üzerinde

geziniyor.

Smokin

giymiş.

Siyah bir tane.

Papyonlu.

Normalde giydiği takım elbiseden pek farklı değil. Yani, kadınlar her zaman takım elbise giyen bir erkeği smokin giyerken gördüklerinde neden bu kadar sinirleniyorlar? Bellerine dolanan ve sırt korsesine benzeyen o garip şey dışında, aynı şey değil mi?

Yine de için için yanıyor. Mavi-gri-yeşil gözleri ve siyah saçları var. Uzun boylu, geniş, ukala, düşünceli ve ateşli bir ifadeyle beni inceliyor - topuklu ayakkabılarımı. Elbisemi. Göğüslerimi. Boynumu. Yüzümü. Gözler.

"İyi görünüyor muyum?"

Boğazını temizliyor ve bir adım geri atıyor, aniden soğukkanlı.

"Yapacaksın."

Kızgın bile değilim. Sırıttıyorum çünkü gördüğü şeyden hoşlandığını biliyorum. Ve bunu itiraf edemeyecek kadar ukala bir piç.

"Birkaç şeyin üzerinden geçmemiz gerekiyor."

Küçük bir topuk vuruşuyla nehir dansı yapıyorum, parmaklarımı şaklatıyorum ve silahlarımı ona doğrultuyorum. "Ne oldu?"

"Birincisi. Bunu bir daha asla

yapma." Tekrar yaparım.

Etkilenmedi.

Kendimi toparlayıp yüzümdeki gülümsemeyi silene ve başımı sallayana kadar bana aptalmışım gibi bakıyor. "Anladım."

"Bizimle ilgili kişisel sorulara cevap vermeyin. Biri beni nereden tanıdığınızı sorduğunda, ki soracaklardır, sadece eski arkadaş olduğumuzu söyleyerek basit tutun. Daha fazlası için seni zorlarsa, kibarca özür dile. Kimseye gerçek soyadınızı vermeyin. Biri sorarsa Smith deyin. Ya da Jones-"

"Swagger'a ne dersin?"

"Penelope...."

"Peki, tamam. Başka ne var?"

"Büyükbabamdan uzak durun. Umarım diğer herkesle çok meşgul olacağından seni köşeye sıkıştırmaya vakti olmaz, ama zaman ayırmayacağına söz veremem. Nedense seni çok merak ediyor." Jake'in kaşları düşünceli bir şekilde çatılırken, bir tutam saçını yüzümden geriye doğru itiyor.

"Hepsi bu mu?" Biraz nefes nefese kaldım ve o da bunu fark etmiş olmalı.

Elini geri çekiyor ve bakışlarını benimkilere kilitliyor. "Bu parti önemli. Bu yüzden çılgınlığını biraz dizginlemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Lütfen?"

Işınılıyorum. "Şu haline bak. Lütfen falan diyorsun." "Onu da söyleme."

"Ne?" *Ve*

bok."

"Güneyli aksanın üzerinde gerçekten çalışmalısın."

"Pek iyi bir öğretmenim yok."

"İyi. Hayır *ve boktan.* Başka bir şey var mı?" "Evet. Dans edebilir misin?"

Yine nehir dansımı yapıyorum.

Burnunun köprüsünü çimdikliyor.

"Hey...." Elini yüzünden çekiyorum. "Şaka yapıyorum. Salon dansını kastettiğini varsayıyorum. Ve evet. Bunu yapabilirim. Diğer dansların yanı sıra. Tango gibi. Elektrikli kaydırak. Karpuz sürünmesi-"

"Anladım. Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Evet. Yaşamak için tam olarak ne yapıyorsun?"

Şaşırmış görünüyor. "Bilmiyor musun?"

"Swagger Corp'un CEO'su olduğunu biliyorum ama bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

öyle."

"Mississippi'deki insanlar borsaya dikkat etmiyor mu?

Nasdaq? Dow? Bunu hiç duydun mu?"

"Bunu duymuştum," diye tersliyorum, ona ters ters bakarak. "Bana ne yaptığını söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

"Ben bir risk sermayedarıyım."

"Wedding Crashers filmindeki gibi mi?"

"Gömlek ve pantolondan daha fazlasına yatırım yapıyorum Penelope." "Yani insanların fikirlerine para mı yatırılıyorsun?"

"Bazen. Ama tam kontrolün bende olması için onları satın almayı tercih ederim. Eğer bu bir seçenek değilse ve vazgeçemeyeceğim bir şeyse, yüzde elli bir sahipliğe razı olurum."

Uygun. Tam bir kontrol manyağı olduğunu düşünürsek.

"Hiç Shark Tank'e çıktın mı?" "Hayır."

Tabii ki O Adam ve bir TV yıldızı olamaz. "Figures..." "Bu neden... anlaşılıyor?"

"Sebebi yok. Biliyor musun," başımı yana çevirip onu inceledim, "seni bir şirket birleşmesi olarak düşünmüştüm. Pretty Woman'daki gibi."

Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Bu benim büyükbabam olmalı. Zaten partisine geç kalacağımız kişi. Hazır mısınız?"

"Daha da güzelleşmeyeceğim."

"Figürler..." Sözlerime karşılık verme fırsatı bulduğu için gururla sırtıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Ne kadar da kolay eğleniyorsun."

Kolumun altına sıkıştırdığım altın rengi debriyajımla onu fuayeye kadar takip ediyorum. Asansörün düğmesine basıyor, beklerken bana bakıyor. Meraklı görünüyor.

"Ne?"

"Beni Google'da aratmadığına inanamıyorum." "Beni Google'da mı aradın?"

"Evet."

Kısa cevabına ışıldadım. "Öyle mi? Ne yazıyordu?"

"Emin değilim. Dördüncü sayfadan sonra aramaktan yoruldum."

Gülümsemem kaşlarımı çatmama dönüştü. "Kendi fikirlerini üretecek kadar zeki olmadığı için insanların fikirlerini satın almak zorunda kalan bir adam için bu oldukça ukalaca."

Şaşırtıcı bir şekilde gülüyor. O kadar şaşıryorum ki asansörün geldiğini bile fark etmiyorum. Kapılar kapanmadan önce kolumdan tutup beni içeri çekmesi gerekiyor.

Ve dar alanda, yakınlığımız bana onu ilk gördüğümünden beri aradığım bir şeyi veriyor.

Kokusu.

Merhamet edin.

Lanet bir tazi gibiyim.

Ciddiyim.

Burnum omzunu buluyor ve o kadar derin nefes alıyorum ki boğazımın arkasında onun kokusunu tadabiliyorum. İnerken asansörün köşesi yerine onu orada tutuyorum. Gözlerim kapanıyor ve şarkımı mırıldanıyorum - tekrar tekrar onun güzel kokusunu alıyorum.

Kokuları tarif etmekte iyi değilimdir. Alacakaranlık'ı okuyana kadar kandaki o farklı kokuya asla bir isim koyamazdım. *Bakırımsı. Metalik.* Stephenie Meyer bana bunu açıkladığında, nasıl olup da bunu hiç anlamadığımı merak ettim.

Yani gerçekten, size verebileceğim en iyi şey, tam olarak zengin, ateşli bir erkeğin kokacağını düşündüğünüz gibi koktuğu. Sabun, kolonya, erkek, temiz ve

Para. Oh, ve gerçekten güzel bir yumuşatıcı. Bunun Downy olduğuna eminim.

Süzülerek durduğumuzda, geri çekilmeye isteksizim. Bunu yaptığımda, gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Ne?" Başımı kaldırıp ona bakma zahmetine girmeden soruyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Asansör korkum var."

"Hmm." Neyse ki tek söylediği bu.

Alfred bizi lobi kapısında karşıladı. Jake'e bir palto veriyor, sonra da benim için beyaz bir kürk manto açıyor. Kollarımı içine sokuyorum ve neredeyse boşalıyorum.

"Bu gerçek kürk mü?"

Jake kaşlarını kaldırdı. "Evet. Bu bir sorun mu?" "Hayır. Sadece merak ettim."

...Beni sıcak tutmak için kaç masum hayvanın ölmesi gerektiğine gelince...

Kar fırtınasına doğru yürüyoruz ve ben tüm tavşanlar, sincaplar ya da benim için kurban edilen her ne hayvan varsa onlar için şükrediyorum. Ross arabanın arka kapısını açıyor ve Jake binmem için eliyle işaret ediyor. Koltuğa yerleşmeden önce neredeyse elbisemi yırtarak ve yüz üstü düşerek içeri giriyorum. Jake arkamdan geliyor. Tüm zarafeti ve akıcılığıyla.

"Ee, gergin misin?" Yaklaşıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Biliyorsun... benim sahte Bayan Sims olmam konusunda?"

"Hayır."

"Bana güveniniz tam olduğu için mi?"

O kadar yakınım ki, bana bakmak için başını eğdiğinde dudakları neredeyse burnuma değecek. "Hayır."

"Bu işi yapabileceğimden emin olmalısın." "Her neyi berbat edersen düzeltebileceğimden eminim."

Gözlerimi deviriyorum ve arkama yaslanıyorum. "Madem sana iyilik yapıyorum, bana karşı biraz daha nazik olabilirsin."

"Seni kalabalık bir otobüse bindirip Mississippi'ye de gönderebilirim."

"Ama yapmayacaksın. Çünkü bana ihtiyacın var. Değil mi?"

Kaburgalarını parmağımla dürterek alay ediyorum. Hiç irkilmiyor.

"Sana ihtiyacım yok. Her zaman yalnız gidebilirim." "Hayır, gidemezsin."

"Bundan oldukça emin görünüyorsun."

"Öyleyim. Cam söyledi."

"Cam'in koca bir ağzı var," diye mırıldanıyor ve kendine bir içki doldurmak için öne eğiliyor. Bana teklif bile etmedi.

Kaba.

Yanına sokulup bir elimi pazusuna doluyorum, diğeriyle de kalçasını sıkıyorum. Kolları hareketsiz. Bardağı ağzından birkaç santim uzakta. Vücudunu hareket ettirmiyor, sadece gözlerini bana dikeyyor.

"Eğer daha sonra söylemeyi unutursam, bu gece gerçekten harika vakit geçirdim."

Dudakları gülümsemek ister gibi titriyor. Ama buna izin vermiyor. "Gece daha yeni başlıyor Penelope. Ben olsam henüz teşekkür etmezdim. Bu insanlar köpekbalığı. Senin gibi bir kızı çiğneyip tükürürler." Yüz hatları kararıyor ve sesi ciddileşiyor. "Eğer biri seni rahatsız ederse, sadece uzaklaş ve gelip beni bul. Anladın mı?"

Ondan uzaklaşıyorum. "Kendimi idare edebilirim. Ama söz veriyorum, eğer bir genç kızın zor durumda kalacağı bir an görürsem, bunu değerlendireceğimden emin olabilirsin." Ona göz kırpıyorum. Ama gerçek şu ki, boyumdan büyük işlere kalkıştığımı biliyorum.

Bu insanlar benim gibi değil. Muhtemelen bana gülecekler. Arkamdan alay edecekler. Hatta yüzüme karşı. Ama son gülen ben olacağım. Yazar olmanın avantajlarından biri de bu. Kötü insanları bir kitaba koyabiliyorsun.

Ve sonra onları öldüreceksin.

ONUNCU BÖLÜM

I Ne beklediğimden emin değilim.
Kırmızı halı mı?
Kameralar yanıp sönüyor mu?
İnsanlar adımı mı haykırıyor?
Saçımdan bir tutam almak için sörf yapan kalabalık.... Evet, bunların hepsine.
Hayır, arkadan girdiğimiz ve asıl partiye ulaşmak için mutfaktan geçmek zorunda kaldığımız sıkıcı girişe.
"Görkemli bir giriş için çok fazla," diye mırıldanıyorum, ceketimi çok fazla başını salla y a n b i r adama uzatıyorum.
Adamın tiki falan mı var?
Yani, neden bunu yapmaya devam ediyor?
Sonra Jake'e nasıl baktığını fark ettim. Gözleri kocaman. Parmaklarını oynatıyor.
Kelimeler karmakarışık.
Oh.
Yıldızlara vurulmuş.
Belki de onu Google'da aramalıydım....
"Neden arka taraftan girdik?"
"Çünkü bu Jessie Swagger şovu. Jake Swagger şovu değil." İlk defa gerçekten alçakgönüllü görünüyor. Ve sanırım şöhretinden utanıyor.
"Dans pistinde bir hareket yaptığımda Penelope gösterisi olmak üzere."
Ben tam da bunu yapamadan -bir hareket yapamadan- Jake dirseğimi tutuyor ve iri vücudunu benimkine bastırıyor.

"O nehir dansı saçmalığını bir daha yaparsan seni soğutucuya kilitlerim." Tehdidi keyfimi hiç bozmadı.

Ona kaşlarını oynatıyorum. "Yani soyunup vücut ısınla beni ısıtabilir misin?" Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Ya ateşim varsa? Ateşimi kontrol edecek misin? Büyük termometrenle mi?"

O gülümseme yine dudaklarını çeker. Ve yine pes etmiyor. Geri çekilip doğruldu, kolunu bana uzattı ve paltolu adama bildiği tek dilde, başını sallayarak teşekkür etti.

Jake bizi mutfaktan çıkarıp geniş bir koridora götürürken derin bir nefes alıyorum. Müziği duyabiliyorum. Sohbetleri. Kahkahaları. Bardak şingirtıları. Kalbim göğsümde daha sert çarpıyor.

Hem heyecanlı hem de
gerginim. Heyecandan çok
gerginim.

Sanırım.

Bilmiyorum.

Kahretsin.

Bu çılgınlık.

Ben buradayım. Tüm bu süper zengin insanlarla birlikte bu süper zengin partideyim ve Prada etiketli tek bir şeyim bile yok.

Jake'e bakıyorum.

Bu heybetli orospu çocuğu....

O adam modunda. Güven yayıyor. Güç yayıyor. Otorite yayıyor. Her adımında hassasiyet var. Her nefesi kontrollü. Çok sezgisel olmaması çok kötü, yoksa burada kendimi kaybetmek üzere olduğumu bilirdi.

Bu, aşk kitaplarındaki tüm kadın kahramanların "bir erkeğin bu gücünden cesaret aldıkları" kısmıdır. Ama bunu *nasıl* yaptıklarını açıklamıyorlar. Bu yüzden hiçbir fikrim yok. Her şeyi deniyorum, gözlerimi ona dikiyorum. Parmağımı şakağıma bastırıyorum. Hayali lazer ışınlarımla beynini zaplıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Yürümeyi bırakıyor ve bana aptalmışım gibi bakıyor. Yüzümü ve gözlerimi gevşetip parmağımı başımdan indirdiğimde tam da böyle hissediyorum.

"Fark etmediysen söyleyeyim, çok gerginim..." diye ekliyorum, sırf ona inat olsun diye. "Kurtların inine girmek üzereyiz ve sen özgüvenimi artıracak tek bir şey bile söylemedin."

"Dört köşeyi aramakla ilgili bir şeyler söylüyordun. Bunun senin için alışılmışın dışında olduğunu söylemek isterdim ama değil. Yani sana moral konuşması yapmadığım için bana kızmış olamazsın."

"Dört köşeyi mi arıyordum?"

"Evet. *The Craft*'ı izlemeyi bırak."

Bunu kafamda evirip çeviriyorum ve başımı sallıyorum. *Belki bir şeyler biliyordum, her şeyden sonra kahramanlardan güç almakla ilgili bir şeyler....*

"Neden bir tür aydınlanma yaşadığın hissine kapılıyorum?" Jake'in şaşkın ifadesi onu oldukça çocuksu gösteriyor.

"Çünkü işe yaradı."

"Ne işe yaradı?"

Onu inceliyorum ve düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet. Kesinlikle işe yaradı. Enerjini nasıl yönlendireceğimi öğrendim. Kontrolünü kaybediyorsun. Ben kazanıyorum."

Jake yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakınıyor, sonra bana dönüyor. Biraz kızgın görünüyor. Bunu anlayabiliyorum. Ama parmağıyla beni işaret etmesine gerek yok. "Kendini topla Penelope. Ciddiyim."

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Bana güzel bir şey söylesen ölür müsün? Tek yaptığın beni köyün aptalı gibi hissettirmekse, o odadaki insanlarla nasıl yüzleşebilirim?"

"Koridorda mırıldanarak yürürken, *tüy gibi hafif, tahta gibi kaskatı kesilmişken* sana başka nasıl davranabilirim ki?"

Evet. Anlıyorum.

Ama bunu itiraf etmeden önce ölürüm.

Yerimde duruyorum ve onun bakışlarıyla yüzleşiyorum. Bakışlarını tereddüt etmeden tuttuğum için kendimle gurur duyuyorum.

"Tanrı aşkına..." Ellerini saçlarında gezdiriyor. Kalçalarına koydu. Bana bakıyor. Alt dudağını yalıyor.

Bana güzel bir şey söylemek üzere.

Muhtemelen bana bir hayal olduğumu söyleyecek.

Aşık olduğunu.

Eğer bu Jake Swagger'ın şovu olsaydı, bu gece evlenme teklif ederdi. Ama yapamaz çünkü büyükbabasına saygı duyuyor ve tüm bu saçmalıklar.

"Ortaya çıkmanın zamanı gelmişti."

Siktiğimin Cam'i.

"Kahretsin, Penelope." Gözleri çok ama çok takdîrkâr bir şekilde

vücudumda geziniyor. Beni elbisemle ilk kez görüyor. Ve bana bakışı neredeyse utanç verici. Ve ben gerçekten utanmam. Asla.

O affedildi.

Ve siyah smokinin içinde çok iyi. Jake gibi ben de onu takım elbise giyerken görmüş olsam da, resmi kıyafet içinde farklı görünüyor. Daha ateşli. Daha seksi. Belki de CEO havası olmadığı içindir.

"Eğer sevgilimle göz göze gelmeyi bitirdiysen...." Jake'in tedirginliği belliydi.

Beni tamamen kendine istiyor. Bunu biliyordum.

O da affedildi.

Cam sırtıyor. "Şimdilik. Bana bir dans ayırır mısın?"

Sana bekaretimi veriyorum....

Eğer

olsaydı.

Ama yok.

Gülümsüyorum. "Tabii ki."

Jake bu kez bana kolunu uzatma zahmetine girmiyor, sadece elimi tutuyor ve beni yanına çekiyor. Omzumun üzerinden geriye baktığımda Cam'in kıcımlı süzdüğünü görüyorum. Neredeyse kalçamı onun için sallayacaktım.

"Ne dediğimi unutma Penelope."

İçimi çektim ve Jake'e döndüm. "Evet, evet, evet. Kendimi toparlayayım."

"Hayır." Bana bakarken düşünceli. Eli bizi partiye götürecek olan kapının kolunda geziniyor. "İhtiyacın olursa beni bulursun."

"Tanrım, Jake. Bu insanlar insan mı yoksa çizgi roman kötüleri mi? Yani, bu kapının diğer tarafında Lex Luthor mu var? Joker? Shredder? Loki? Loki buradaysa, Thor da burada mı? Çizgi romandaki Thor değil, *gerçek* Thor? Chris Hemsworth gibi mi?"

Dudakları inceldi. "Çok fazla televizyon izliyorsun, bunu biliyor musun?" "Ve sen de çok paranoyaksın. Ben güneydeki küçük bir kasabadanım. Biz

yılanlar, ayılar ve Koca Ayak var. Bazı sümüklü zengin insanlarla başa çıkabilirim. Bana güvenin."

"Madem öyle diyorsun.

Şimdi gülümse."

Gülümserim.

Gülümsüy

or.

Eriyorum.

Kapıyı açıyor.

İçeri girdik ve odadaki tüm gözler bize döndü. Gerçekten ön taraftan

gelmeliydik. Öyle yapsaydık daha fazla dikkat çekeceğimizi düşünemiyorum. İnsanlar konuşmayı bırakıp bize doğru dönüyor. Erkekler doğruldu.

Kadınlar ağızlarından köpükler saçıyor. Herkes gelip merhaba demek için mükemmel bir fırsat bekliyor gibi görünüyor.

Bu çok garip.

Ve oda biraz...sıkıcı. Buranın devasa avizeler dışında süslü bir yanı yok. Sıradan bir otel balo salonu. Yaşlı Pee Paw'ı kutlamak için bir pankart bile yok.

Zavallı nefret dolu piç.

Gözlerim alev alev yanan turuncu bir parıltıya takılıyor ve biraz sendeliyorum. Durup aval aval bakmak istiyorum ama Jake adımlarını sabit tutuyor ve beni de yanında yürümeye zorluyor.

"Jake." Elini sıktım. "Jake. Jake. Ja-"

"Kendini kaybediyorsun tatlım," diye mırıldanıyor gülümseyerek.

"Evet. Biliyorum. Çünkü bu Ed Sheeran. Tam şuradaki gibi."

"Tanrı aşkına Penelope. İşaret etme."

"Sence selfie çekmeme izin verir mi?"

"Kendini topla."

"Yapabileceğimi
sanmıyorum."

Siktiğimin Ed

Sheeran'ı. Tamam.

İşte.

Jake beni kendine çekiyor ve başını kulağıma doğru eğiyor. "Kendini toparla ve yemin ederim onunla tanışmanı, göğüslerini imzalatmanı, selfie çektirmeni sağlayacağım-"

"Bana şarkı söylemesini istiyorum."

"Nasıl istersen. Sadece... sakın ol."

Başımı sallıyorum. Nefes alıyorum. Az önce bana el salladığından emin olmama rağmen Ed'den uzağa bakmaya zorluyorum kendimi.

"Jake! Nasılsın?"

"Marvin, seni burada görmek harika. Geldiğin için teşekkürler. Bu Penelope." Gülümsüyorum ve sahneyi görmemi engelleyen saçları dökülmüş ihtiyara başımı sallıyorum. Jake birkaç dakika boyunca onunla konuşmaya devam ediyor. Ailesi hakkında sıkıcı sorular soruyor. Aptalca şakalara gülüyor. Yolumuza devam ettiğimizde şükrediyorum, ancak üç adım sonra başka biri tarafından durduruluyoruz.

"İyi akşamlar, Bay Swagger."

"Bu gece sadece Jake ve Charles var." Beni tanııştırıyor, sonra Charles'ın yanındaki kadına başını sallıyor. "Stephanie. Rüzgârlı Şehir'i nasıl buldun?"

Telaşlanan Stephanie, şehrin tadını çıkardığı sonucuna varmadan önce bir dakika saçmaladı. Tanıştırıldım ve onun hararetli bakışlarını

kaçırmadım.

Charles. Ya da Stephanie'nin nefret dolu bakışları. Jake fark ettiyse d e etkilenmedi.

O sevimli bir prens.

Büyüleyici yatırımcı.

Buradaki en sahtekar herif.

Sonraki yarım saat boyunca aynı şey. Üç adım yürü.

Dur.

Tanışma.

Meraklı

bakışlar.

Havadan

sudan

konuşmalar.

Tekrarla.

Sıkıldım. Ben de acıktım. Görünüşe göre bu partide eğlenmek istiyorsam, bunu kendi başıma yapmam gerekecek.

Cümlesinin ortasında Jake'in tutuşunu kırdım. Duraklıyor ve bana dönüyor. Önce ona sonra da konuştuğu çifte gülümsüyorum. "Ben sadece tuvalete gideceğim."

Jake pek memnun görünmüyor ama başını sallıyor. "Elbette."

Arkamı döndüğüm anda gözlerimi deviriyorum. Kafamın içine yerleştiklerinde, odanın diğer ucundan beni izleyen tanıdık bir dizi mavi görüyorum.

Büyükbabam.

Gözlerimi kaçırıyorum ve hızla banyoya doğru ilerliyorum. Neyse ki boş. Burada saklanmayı düşünüyorum ama Ed Sheeran dışarıda. Ve benim de göstermeye hazır olduğum harika dans hareketlerim var. Ayrıca içeri girerken bir büfe gördüm. Hiçbir zaman bedava yemeği geri çeviren biri olmadım ve bir tavuk kanadı için adam *öldürebilirim*.

Eminim iyi tavuk kanatları da vardır.

Yüksek sesle konuşmalar banyoyu dolduruyor ve içeri giren güzel kadınlardan biraz çekiniyorum. Hepsi çok... *uzun*. Süper model boyu gibi.

Acaba dizlerini yaptırdılar mı....

"Penelope!" Grubun ortasında duran sarışın bana bakıyor. Sanırım lider o. Birden kendimi *Gizli Hayat*'ın bir bölümündeymişim gibi hissettim.

"Merhaba." Hayatımda daha önce hiç görmediğim kadına küçük bir el sallıyorum. Sanırım beni sadece Jake Swagger'ın gizemli randevusunun adı yayıldığı için tanıyor.

"Bu elbiseye bayıldım. Valentino mu?"

Ne? Bu İspanyolca bir şey mi? Aksanlı bir şekilde söyledi....

Ben bir şey söylemeyince bana birkaç kez göz kırpmıyor. "Tasarım, tatlım. Valentino mu?"

"Oh!" Bir kakhaha attım, çok hırıltılı bir kakhaha. "*Valentino*. Evet. Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim Jalapeno da olabilir."

Sanki bir uzaylıymışım gibi beni incelerken yaptıkları senkronize kafa hareketi biraz garip. Buraya gelmeden önce prova mı yaptılar? Robot mu bunlar? İçlerinden biri anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve hepsi aynı anda başını sallıyor.

"Hepiniz Camaro'ya falan mı dönüşeceksiniz?" "Pardon?"

Bimbo Barbie Sarışın Bir soruyor.

"Hiçbir şey. Partinin tadını çıkarın." Onlara sıkı bir gülümseme veriyorum ve gitmek için hareket ediyorum.

Beni delme fırsatını kaçırdıklarını fark ederek paniklemiş görünüyorlar.

Yanlarından geçerken içlerinden biri "Jake'le eski arkadaş mısınız?" diye sordu.

"Evet," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, kapıyı itip açarken arkamı dönmeye zahmet etmeden.

Koridorda üç kadınla daha karşılaştım. Hepsi uzun boylu. Hepsi güzel. Hepsi birbirinin neredeyse aynısı.

Buralarda garip şeyler oluyor....

"Merhaba gizemli kız." Bu plastik aslında iyi bir insana benziyor. "Bu binadaki her konuşmanın konusu sensin."

"Bok yok mu?" Şaşkınlığım gerçek. Yani, lanet Ed Sheeran burada. Bunu onlara söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ben de söyledim. "Ed Sheeran'ın burada olduğunu biliyor muydunuz?"

Tinkly küçük kakhahalar çınlıyor. "Evet, Penelope. Ed kocamın iyi bir arkadaşısıdır."

"Taylor Swift'le falan mı evlisin?" Onu en son gördüğüm yeri işaret ediyorum. "Çünkü o doksanlı yılların bitik şarkıcılarından biri değil. O Ed Sheeran."

Gözleri eğlenmiş ama sıcak. "Ben Caroline. Kocam Carver, Bay Swagger'ın mali işler müdürüdür."

"Hangi Swagger?"

"Kötü olanı."

"Hangisi o?"

Sırıttıyor. "Jessie. Ama duyduğuma göre Jake de tam bir baş belası olabiliyormuş."

Bu Caroline hakkında hala emin değilim. İyi birine benziyor ama ona tam olarak güvenmem için diğerlerine çok benziyor. Ona duyduklarının doğru olduğunu söylemek istesem de bundan kaçınıyorum. Jake bir pislik olabilir ama bunu ona itiraf etmeye ceğim.

"Seninle konuşmak güzeldi Caroline. Kaçmaktan nefret ediyorum ama..."

"Ed Sheeran." Başını sallıyor. "Biliyorum. Ama buraya konser vermek için gelmediğinin farkındasınızdır. Misafir olarak burada."

"Ne?"

Zarif bir parmağını havaya kaldırıyor. "Bu duyduğun onun sesi değil, değil mi?" Daha dikkatli dinliyorum.

O haklı.

Bu Ed'in sesi değil.

Kimsenin sesi değil. Klasik bir şey. "Sen ve Jake? Bu nasıl oldu?"

"Sana söylesem bile bana inanmazsın."

Büyük bir sır biliyormuş gibi göz kırpmıyor. "Dene beni."

"Başka bir zaman. Görüşür müyüz?" Cevap veremedenden uzaklaşıyorum ve kalabalık odanın içinde kayboluyorum. Bir garson elinde boş bir şampanya kadehi tepsisiyle bana doğru yürüyor. Dikkatini çekmek için çenemi kaldırıyorum.

"Evet, bayan?"

"Kulağa garip gelecek ama hiç biranız var mı?"

Gülümsemeye çalışıyor. "Eminim bir şeyler bulabilirim. Özel bir tercihiniz var mı?"

"Evle ilgili her şey. Bud. Coors. Miller. Seçici değilim."

"İki dakika mı?"

"Lanet olsun, bir sigara molası ver ve on yap. Acelem yok."

Bunun üzerine kıkırdadı. "Hemen döneceğim."

Odanın arka köşesinde durduğum yerden her şeyi görebiliyorum. Alana dağılmış küçük insan kümeleri var. Bazıları oturuyor. Bazıları ayakta. Hatta bazıları asansör müziğiyle dans ediyor.

*En azından bir grup
kiralayabilirlerdi. Çiçek aranjmanı
alabilirlerdi.*

Bir sis makinesi kiraladım.

Garson beklediğimden erken geldi ve bana bir Budweiser uzattı. "Buyurun, bayan." Bana bir şarap kadehi uzattı ama ben şişeyi çoktan açmıştım. Bira çok lezzetliydi. O kadar soğuk ki buz gibi titretiyor. Tam sevdiğim gibi.

"İyi mi?"

"Mükemmel. Gelmeye devam edebilirler mi?"

"Kesinlikle."

"Teşekkürler, o bardağı alsam iyi olacak," diyorum, Jake'in beni odanın arkasında bir şişe bira içerken görürse söyleyecek bir şeyleri olacağını biliyorum.

"İzin verin." Garson bir damla bile dökmeden doldurdu ve bana uzattı. Uzaktan bakınca benim Bud'ım Moscato gibi görünüyordu.

Tavuk kanadı var mı diye sormak istiyorum ama kolumun altına sıkıştırdığım çantamdaki telefonum titriyor. Mesaj Emily'den.

*Parti nasıl
gidiyor? Berbat.*

Gönder tuşuna basıyorum, garsona tekrar teşekkür ediyorum ve Ed'i aramak için insan kalabalığı arasında ilerlemeye başlıyorum. Önce Jake'i buldum. Ve hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem. Çok rahattı. Kaygısız. Mutlu. Onu daha önce hiç görmediğim gibi gülüyordu.

Dört adamla birlikte duruyor. Bana Magic Mike filmindeki oyuncularını hatırlatıyorlar. Takım elbise giymeleri dışında. Ve sırtımları. Ve 2011 Justin Bieber saçlarına sahipler. Ama ne kadar seksi olurlarsa olsunlar, benim *O Adam'ımla* kıyaslanamazlar.

Jake beni fark etti ve gülümsemesi bozuldu. Sadece aç görünüyor.

Gözleri birama, göğsüme ve sonra yüzüme kayıyor. Parmağını bana doğru uzatıyor; dudaklarının kenarları kıvrılıyor ve ortaya seksi bir yarım gülümseme çıkıyor. Yürümeyi bıraktığımı fark etmemiştim bile. Çekingen adımlarla ona doğru gittim.

"Penelope," diyor dizlerimin titremesine neden olan derin bir ses tonuyla. Parmakları dirseğimi sıyrıyor ve saçlarımı öpmek için eğiliyor.

Ama öyle değil.

"Hangi cehennemdeydin sen?" diye homurdanıyor, sonra geri çekiliyor, gülümsemesi yine yerinde. Dirseğimdeki parmak uçları bu kadar iyi hissettirmeseydi, geri çekilip ona yumruk atabilirdim. "Beyler, sizi flörtüm Penelope ile tanıştırmak istiyorum."

Jake nefesimi kesebilir ama ben yakışıklı bir erkeği gördüğümde takdir edebilecek türden bir kıyım. Bu durumda, dört erkek. Kirpiklerimi kırıştırıyorum ve onlara mega-watt gülümsememi veriyorum. "Merhaba."

Üçünün elini sıktım. Jake bana isimlerini söylüyor ama söylediği anda unutuluyorlar. Sadece bir isim akılda kalıyor. Briggs. Elimi tutup dudaklarına götüren ve öpen adamın adı.

en ateşli İngiliz aksanıyla, "Tanıştığımıza memnun oldum, Penelope. Çok çekicisin."

Gruptan biri kıs kıs gülüyor. Sanırım Jake iç çekiyor. Ama tek odaklanabildiğim onun sözleri. Ve bu adamda bir gariplik var.

"Jake," diyor, güzel ela gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan. "Sevgili eşini çalabilir miyim? Dans için?"

"Dikkatli ol, Briggs." Jake'in sesi gergin. Biraz da sinirli.

İçimde umursayacak bir şey bulamıyorum. En azından bu adam bana biraz ilgi gösteriyor. Jake buraya geldiğimizden beri benimle neredeyse hiç konuşmadı, beni dansa kaldırmak şöyle dursun.

Kadehimi onun eline tutuşturdum ve Briggs'in beni dans pistine götürmesine izin verdim. Görünüşe göre bir grup var. Henüz çalmıyorlar ama kuruyorlar. Önemli değil. Briggs'le Oscar Mayer bologna tema şarkısında dans ederdim. Bu klasik asansör müziği de iş görür.

Bir eli hâlâ onunkindeyken beni kendine çekiyor ve diğer elini belime doluyor. Yavaş bir daire çizerken bana bir sevgili gibi sarılıyor. Biraz fazla sıkı. Biraz rahatsız edici. Takım elbisesinin altındaki her sert düzlemi hissedebiliyorum. Sıcaklığını hissedebiliyorum. Ama biz gerçekten uymuyoruz.

"Sen bir hayalsin Penelope."

Gülümsüyorum. Ama gerçekten kaşlarımı çatmak istiyorum. *Bana bunu söyleyenin Jake olması gerekiyordu....*

"Sen de hiç fena değilsin, yakışıklı." Omzunun üzerinden Jake'i bir kadınla konuşurken buluyorum. Gülüyordu. Kadını duyabilmek için başını eğmiş.

Briggs'in bakışları benimkileri takip ediyor ve gülümsüyor. "Kıskandın mı?" "Hayır." *Yalancı.*

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece... o ısıltılı gözleriyle bana bakıyor. Dudakları sürekli eğlenen bir sırıtışla kıvrılmıştı.

"Peki, Jake'i nereden tanıyorsun?" Acele etmesini ve beni geri döndürmesini dileyerek soruyorum, böylece Jake'in başka neler yaptığını görebileceğim. Ve belki de konuştuğu kadını daha iyi görebilirdim.

Belki de yaşlıdır.

Hamile.

Kız kardeşi....

"Üniversiteye birlikte gittik. Amerika'da yeniydim. Jake beni kanatları altına aldı. Mezun olduğumuzda beni kalmaya ikna etti. Gerisi tarih oldu."

"Oh. Bu çok hoş."

"Mmm..."

Dikkatim dağıldı. Jake o kadınla uzaklaşıyor. Benden daha güzel olan. Kıskanıyor muyum? Eğer öyleyse, neden? Jake benim değil. Ben onun değilim. Kimsenin değilim. İstersem Briggs'i banyoda becermekte özgürüm. Ve yapabilirim de. Bana sürük de. Umurumda değil.

İki kez daha dönüyoruz. Jake hala yok. Ruh halim bozuldu. Bu dönme işi eskidi. Briggs çok sessiz. Biramı özledim. Hala tavuk kanadı istiyorum.

"Serbest hizmet sunuyor musunuz?" Briggs'in sorusu beni geri çekti. Ama onu doğru duyduğumdan emin değilim.

"Affedersiniz?"

"Gerçekten ihtiyacım olan tek şey birkaç saat. Bu kadar kısa bir süre için ajansla iletişime geçmenin ve bir sözleşme hazırlatmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

Kafam karıştı, ona baktım. Birincisi, çünkü aksanı kaymıştı. Bu da neden en başından beri onda bir terslik olduğunu hissettiğimi açıklıyor. İkincisi, çünkü neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sonra Bayan Sims olmam gerektiğini hatırladım. Bir fahişe olan. Gücenmem gerekirken sadece merak ettim.

"Ne kadar ödemeye hazırsınız?" "Fiyatını söyle."

Bunu söylemesi çok aptalcaydı....

"Yüz bin dolar."

Gülüyor. "Hiçbir kış parçası yüz bin dolar etmez." "Bana göre öyle."

"Komik. Fahişelerin fikir sahibi olmasına izin verildiğini sanmıyordum."

Bu kendini beğenmiş bok çuvalı....

"Evet, öyleyiz. İhtiyaç duyulduğunda tavsiye de veriyoruz. Ve ben de size ücretsiz olarak bazı tavsiyelerde bulunacağım." Dönmeyi bırakıyorum ve ellerimi iki yanıma bırakıyorum. Elleri hâlâ belimde duruyor. "Aksanını koru. Biriyle yatmak için tek şansın bu."

Gururu incindiğinde, kibri tamamen ortaya çıkıyor. "Burada herhangi bir kadınla birlikte olabileceğimi düşünürsek, bundan şüpheliyim."

"Az önce seninle seks yapmam için bana para teklif ettiğini düşünürsek, bundan şüpheliyim. Dans için teşekkürler." Uzaklaşmak için hareket ettiğimde, daha birkaç dakika önce benimkinde sıcak ve yumuşak olan eli koluma dolanıyor. O

Sıkıca sıkıyor ve parmak uçlarının kolumun arkasındaki hassas deriyi morarttığını hissedebiliyorum.

İçimdeki Denzel Washington'ı yönlendiriyorum. Gözlerim onun tutuşuna odaklanıyor ve diğer her şey bulanıklaşıyor. *The Equalizer*'dan bir sahneyi canlandırmak üzereydim ki biri onun adını söyledi.

"Briggs!"

Biri onun adını söylediğinde kolumdaki tutuşu hemen gevşiyor. O zaman daha önce gördüğüm üç adamın etrafımızda toplandığını fark ediyorum. Ama Jake burada değildi. Ve nedense, bu canımı yakıyor.

Ondan kurtuluyorum ve bu sefer Briggs beni serbest bırakıyor. Adamlar onunla alçak sesle konuşuyorlardı. Gitme vaktinin geldiğini söylüyorlar. Hâlâ Denzel modundayım, bu yüzden uzaklaşmak için döndüğümde tamamen soğukkanlı, sakin ve toparlanmış durumdayım.

Bana seslendiğini duyduğumda iki adım atmıştım. Bu şerefsizin karşısında sinmeyi reddettiğim için topuklarımın üzerinde dönerek onunla yüzleşiyorum. Gözleri karanlıktı. Öfkeli bakıyor. Parmağıyla beni işaret ediyor. Konuştuğunda sesi alçak bir hırıltı ama gürültülü odada duyulabilecek kadar net.

"Benim gibi adamlar olmasaydı, sizin gibi serserilerin bu hayatta yeri bile olmazdı."

"Öyle mi? Ne var biliyor musun?" Dramatik bir etki yaratmak için duraklıyorum ve sonra ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Eğer tavşan sıçmak için durmasaydı, köpek onu yakalayamazdı."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

T Tavuk kanadı yok.
Kokteyl sosisleri yok. Cheeseball
yok.

Cips ve sos yok.

Pastırmaya sarılmış tek bir lanet şey bile yok.

Ne biçim bir parti bu?

Bir garson masaya bir tepsi dolusu süslü yiyecek bıraktı. Onu kaptım ve Jake'le geldiğimiz mutfağa doğru bir koşu yaptım. Kafa sallayan adam burada değildi. Ama onun geçtiği kapıyı hatırlıyorum ve onu takip ederek küçük bir çalışan salonuna geliyorum.

Bir banka oturuyorum ve ordövr tepsisini kucağıma koyuyorum. Beyaz boka bulanmış salatalık dilimlerini görünce burnumun direği sızladı, üzerlerine bir çeşit çiğ et talaşı ve küçük bir dal ot konmuştu.

İğrenç.

"İyi akşamlar, Bayan Hart."

Başımı kaldırdığımda büyükbabamın bana baktığını görüyorum. *Harika*. Görmek istemediğim bir kişi daha. Ben de onun saçmalıklarını dinleyecek havada değilim.

"Pee Paw Swagger. Seni buraya getiren nedir?"

"Bu benim partim Penelope. Neden burada olmayayım ki?"

"Tamam... Başka şekilde ifade etmeme izin verin. Neden burada kiralık yardımcılarla takılıyorsun?"

"Jake'in sana ödeme yapmadığını sanıyordum."

"O değil. Mutfak personeli olarak iŖe alınan yardımcıyı kastetmiŖtim. Bunun bir önemi yok. Zaten bana inanmıyorsun."

Bir dakika beni inceledi. Başka tarafa bakmıyorum. Çok istememe rağmen çünkü bakışları çok korkutucu.

"Buradaki diğer kadınlar gibi değilsin."

Ona kocaman, sevimsiz, sahte bir gülümseme veriyorum. "Bunun için Tanrı'ya Ŗükürler olsun." "Onları onaylamıyor musun?"

"Onlarla tanıştınız mı? Ayrıca, farklı birini beklediğini sanıyordum. Bu yüzden Jake'in benim için iyi bir para ödemiş olması gerektiğine ikna oldun."

Gözleri gülümsemek istiyormuş ama bir türlü yapamıyormuş gibi kırışıyor. Elimdeki dokunulmamış tabağa bakıyor. "Yemeği beğenmedin mi?"

Bu kez onu inceleyen benim. "Sadece söyleyeceklerimi mi duymak istiyorsun yoksa tüm bu soruları gerçekten cevabını bilmediğini için mi soruyorsun emin değilim."

"Söyleyeceklerini duymak hoşuma gidiyor."

"Emin misin? Çünkü bundan

hoşlanmayabilirsin." "Oh, eminim. Lütfen.

Kendini tutma." *Sorun değil, ihtiyar.*

Bir nefes alıyorum ve duvara yaslanıyorum. "Dün geceyi hapiste geçirdim. Hiç uyumadım. Spa'da rahatlatıcı bir gün olması gereken gün, cehennemde bir öğleden sonraya dönüŖtü. Dürtüldüm, hazırlandım, tüylerimin olduğunu bilmediğim yerlerimi yoldular ve ağda yaptılar. Ayaklarım acıyor. Bu elbise çok rahatsız. Buradaki herkes bana bir fahiŖeymişim gibi bakıyor. Jake pisliğin teki. Arkadaşları da öyle. Bir rehine olarak açım. Bu bok da veganların kustuğu bir Ŗeye benziyor."

"İlginç. Ama ben sadece yemekleri sordum."

"Ve ben sadece lanet bir tavuk kanadı istemiŖtim. Onun yerine bu saçmalığı ve seninle bir sohbeti aldım. Sanırım ikimiz de pazarlık ettiğimizden fazlasını aldık."

Bana Swagger sessizliğinin sağlıklı bir dozunu veriyor ve sonra dönüp gitmeden önce "Benimle gel" diyor.

Bunu beklemiyordum....

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Takip mi edeyim?

Kaçmak mı?

Çılgılık mı?

Ayağa kalktım ve kafamı kapıdan dışarı uzattım. Mutfğa doğru yürüyor. En azından orada tanıklar var. Bıçaklar da var.

Sen bir serseri değilsin, Penelope Hart!

Tabağa bakıyorum, onu kıyametime götürüp götürmeyeceğimden emin değilim.

"Tepsiyi bırak, Penelope."

Pee Paw Swagger bir cadı!

Tepsiyi yere bıraktım. Ellerimi elbisemin üzerinde gezdiriyorum. Derin bir nefes alıyorum. Çenemi kaldırıyorum. Bir ayağım diğerinin önünde... Yapmam gereken tek şey bu. Mutfakta ona katıldığımda, midemdeki batma hissi en kötüsüne ulaşmıştı.

"Elbette Bay Swagger," diyor şef başıyla selam vererek. Sonra anlamadığım bir dilde bir komut veriyor ve tüm mutfak personeli ortadan kayboluyor.

Pee Paw sırtını endüstriyel boyuttaki devasa sobaya dayamış duruyor. Ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine katladıktan sonra kol düğmelerini çıkarmaya başlarken gözleri üzerimde. Hazırlık tezgâhının yanındaki tabureye doğru başını sallıyor. "Otur."

Oturuyorum çünkü ölümüne korkuyorum.

Kollarını sıvıyor ve duvardaki kancadan bir önlük alıyor.

Ne oluyor be?

"İçecek bir şey ister misiniz? Belki bir bira?" Tabii ki biram olduğunu biliyordu.

Buzdolabını açar ve üst rafta duran kutudan iki şişe Budweiser alır. "Sana bira getirmesini istediğin garson Phillip'in arabasının bagajında bunlar vardı." Şişelerin kapaklarını açıp birini bana uzattı, birini de kendine sakladı. "İstediğin her şeyi sana bizzat temin etmesi söylendi. Şanslısın ki seninle aynı bira zevkini paylaşıyordu."

"Gerçekten mi? Bunu yapmasını ona kim söyledi?" "Torunum."

Kalbim ısınıyor. Ve kendimi tekmelemek istiyorum çünkü her şeye rağmen tavuk kanadı yiyebilirdim.

"Jake her zaman *misafirleriyle*... ilgilenildiğinden emin olmak için elinden gelenin fazlasını yapar. Anladığım kadarıyla sana da farklı davranmamış. Bu yüzden bana onun bir pislik olduğunu söylediğinde yaşadığım şaşkınlığı tahmin et."

Yüzüm kan içinde kaldı. Bunu duyunca, gerçek pisliğin ben olduğumu hissettim. Ama inatçı gururum beni savunmama yardımcı olacak her şeye sarılmama neden oluyor. "Bana henüz güzel bir şey söylemedi. Biliyor musun, bana güzel göründüğümü bile söylemedi. "İşe yarayacaksın" dedi."

"Gerçekten güzel olduğunun söylenmesine ihtiyacın var mı?" "Evet," diye kestirip atıyorum.

"Anlıyorum."

"Ayrıca beni Ed'le tanıştıracakını söyledi. Hatta bana bir şarkı çalmasını bile. Bunu da yapmadı."

"Ed?"

"Ed Sheeran. Şarkıcı. O burada. Senin partinde. Nerelerdeydin?"

Tavada tereyağı eritirken beni görmezden geliyor. "Bu gece Briggs ile bir sorunun olduğunu duydum."

Hatırlatınca yüzüm buruştu. "Onun gibi bir şey."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Kesinlikle

olmazdı." "Sen

iyi misin?"

"Tabii ki

iyiyim."

Bana azarlayıcı bir bakış attıktan sonra yanımdaki taze ekmek somununu kesmek için bir bıçak aldı. "Burada olma sebebinle ilgili gerçeği söylemeni istersem, söyleyeceğini hissediyorum."

"Tek yapman gereken sormak."

Ekmeği tavaya atıyor. Peynirle kaplıyor. Biraz baharat ekliyor. Ben onu çalışırken izliyorum. Biramı yudumlarken. Rahat bir sessizliğin tadını çıkaracağımı hiç düşünmediğim bir adamla rahat bir sessizliğin tadını çıkarıyorum.

"Önce ye. Sonra konuşabiliriz." Önüme bir tabak koydu.

Bana ızgara peynirli sandviç pişirdi.

Çok aç olmasaydım ağlardım.

Birkaç dakika içinde hepsini mideye indirdim. "Çok lezzetliydi."

"Biliyorum."

Ukala adama sırtıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde o da sırtıyor. Jake gibi o da gülümsediğinde şaşırtıcı derecede yakışıklı oluyor.

"Yani gerçeği istiyorsun... Neden? Ne önemi var ki?" Dirseğimi tezgâha dayayıp rahatlayarak soruyorum.

"Bunun bir önemi yok. Jake yetişkin bir adam. Ne isterse yapabilir. Sadece merak ediyorum. Ondan cevap alamadığım için size soruyorum."

Biramdan bir yudum alıyorum. Onunla biraz cesaret buluyorum. "Size karşı dürüst olabilir miyim Bay Swagger?"

"Olursan çok memnun olurum."

"Saçmalıyorsun."

Kaşları kalktı. O bir şey söyleyemeden ben devam ediyorum.

"Beni sandviç yapmak için aramadın. Tıpkı misafirlerini sadece merakını gidermek için terk etmediğin gibi. Gerçek senin için önemli. Ve eğer bunu sana verecek kişinin ben olmamı istiyorsan, o zaman bunun gerçek nedenini bilmem gerekecek."

Dudaklarını orantısız bir sırtışla kıvrıyor. "Zeki küçük şey, değil mi?"

"Hayır. Sadece çok meraklı biriyim."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra, sanki umursamamaya karar vermiş gibi kravatını gevşetip sandalyesinde arkasına yaslandı. "Jake asla bir hevesle hareket etmez. Onun stratejisi her zaman üç adım önde olmaktır. Bu konuda çok titizdir. Her zaman öyleydi. Torunumu, senin asla onun planının bir parçası olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Seni buraya getirmekten başka seçeneği yokmuş gibi davranıyor. Ve şirketimi vermek üzere olduğum adamın neden bu kadar karakter dışı davrandığını bilmem gerekiyor."

"Vay canına. Evet. Bu iyi bir soru. Şirketinizi yönetme becerisinden şüphe duymanız riskini almak yerine neden size gerçeği söylemediğini merak ediyor musunuz?"

"Muhtemelen ona bıraktığımı bilmediği içindir."

Neredeyse taburemden düşecektim. "Ne? Bilmiyor mu?"

"Hayır. Ve bunu aramızda tutarsan memnun olurum."

Neden böyle büyük bir sırrı bana yüklemek zorunda? Bunu içimde tutmak beni neredeyse öldürecek. *"Senin bilmediğin bir şey biliyorum."* diye bağırمامak için tüm irademi kullanacağım.

"Peki şirketi ona verdiğinizi bilmiyorsa, siz emekli olduğunuzda ne olacağını düşünüyor?"

"Bundan sonra da şirketin tek sahibi olarak kalacağımı ve yönetim kurulunun şirketi benim yerime yöneteceğini varsayıyor. Ancak benim tamamen emekli olmamın tek yolu tamamen çekip gitmek. Bu yüzden ona tek sahiplik vermeyi planlıyorum ve bir yönetim kurulu atayıp atamayacağına, şirketi kendisi yönetip yönetmeyeceğine veya şirketini benimkiyle birleştirip birleştirmeyeceğine karar verebilir."

"Bekle. Siz birlikte çalışmıyor musunuz?"

"Biz iki ayrı kuruluşuz. O insanların fikirlerine yatırım yapıyor. Ben ise tüm şirketleri satın alıyorum. Onun tutkusu insanlara yardım etmek. Benimki ise para. Hayatım boyunca çok çalıştım, böylece bir gün

meyvelerimin tadını çıkarabilirim.

Emek. Ancak uğruna çalıştığım her şeyin benim liderliğim olmadan başarısız olmasını izlemek istemiyorum. Jake'in benim şirketimi yönetmek için kendi şirketinden vazgeçtiğini düşünmüyorum, ancak şirketin kendi sahipliği ve atanmış yönetim kurulunun yönetimi altında gelişmeye devam etmesini sağlayacağından hiç şüphem yok. Başarısız olmayacak. Nasıl yapacağını bilmiyor.

"Ama ya hayır derse? Şirketi istemediğini söylerse?"

Bunun üzerine kıkırdıyor. "Güç bağımlılık yapan bir şeydir Penelope. Jakes şu anda ona sahip ama benim şirketimle birlikte onu tanımlayacak. Ve benim şirketime ve onunla birlikte gelen her şeye sahip olacak. Söyleyeceğin hiçbir şey bu konudaki fikrimi değiştirmeyecek. Ama merakımı giderecek. Burada bulunma sebepimin bu olduğundan şüphe etseniz de, sizi temin ederim ki değil. Sadece torunumun sıra dışı davranışlarının ardındaki hikayeyi bilmek istiyorum."

İç çekiyorum. Neden varlıklı bir ailenin çocuğu olarak doğmadım ki? Jake çok şanslı. Bir zilyoner olacak. Benim sayemde. Ve ben hiçbir şey alamayacağım.

Hayatımın hikayesi.

"Tamam, Pee Paw. Sana söyleyeceğim." Parmağımla onu işaret ediyorum. "Ama eğer yaparsam, bana borçlu olursun."

Bir kez başını sallar. "Yeterince adil, Bayan Hart.

"Şey... Sanırım en baştan başlamalıyım. O yüzden rahatına bakmalısın. Ve muhtemelen bir bira daha içmelisin."

"Kafamda robotları düşünüyorum. Robot deyince de aklıma Transformers geliyor, değil mi? Bu yüzden yüzümü ekşitmeden sordum..." Bir kıkırdamayı daha bastırmak için duraksıyorum ve sonra başımı yana eğip gözlerimi kısıyorum. "Hepiniz bir Camaro'ya falan mı dönüşeceksiniz?"

Tüm mutfak kahkahalara boğuldu. En gürültüsü Jesse Swagger'ın derin, bariton sesiydi. Büyükbaba. Ya da artık ona Pee Paw dememe izin verdiği gibi.

Mutfak personeliyle birlikte son yarım saatimizi partideki tüm Bayan Sim'lerle dalga geçerek geçirdik. Çalışanların paylaşacak ilginç hikayeleri vardı. Elbette benim de vardı. Ve Pee Paw sadece dinledi. Kadınların yaptığı bazı şeylerden iğrenerek başını salladı ve

Verdiklerinin bir kısmını geri aldıklarında içtenlikle güldüler - ki bu her zaman böyle görünüyordu.

Ancak personel dönmeden ve eğlenceli zamanlar başlamadan önce Pee Paw'a her şeyi anlattım. Başından sonuna kadar. Yine sadece dinledi. Gerçeği öğrendikten sonra Mississippi'deki hayatım hakkında konuştuk. Annemden. Yazdıklarımın. Küçük bir kasabada yaşamamanın iniş çıkışları.

Sonra hayatıyla ilgili her şeyi anlattı. Jake henüz iki yaşındayken vefat eden karısı hakkında. Jake'in annesiyle, lisedeki sevgilisiyle, üniversitedeki ilk yılında evlenen oğlu, Jake'in babası hakkında. Vücudunda tek bir şirket kemiği olmayan bir İngilizce Profesörü olduğunu. Ve Jake'in annesiyle birlikte daha sonra Barış Gücü'ne katılmış ve şu anda Afrika'da bir köyde çocuklara İngilizce öğretiyormuş.

Çok fazla sorum vardı. Jake'in çocukluğunu bilmek istiyordum. Ailesini en son ne zaman görmüştü. Yakın mıydılar? Bağlılık sorunları var mıydı? Birden ona kadar bir ölçekte, benimle evlenmesini sağlama şansım neydi?

Ama sonra görevliler geri döndü. Onlar yanımıza gelmeden önce baş başa kaldığımız birkaç saniye içinde Pee Paw elimi tuttu. Düşünceli bir bakışla beni sabitledi. Ve onun gibi bir adamın hayatında sadece birkaç kez yaptığına emin olduğum bir şey yaptı.

Özür dile.

Beni bir fahişe olmakla suçladığı için üzgün olduğunu söyledi. Ve haysiyetsiz, zekâdan yoksun ve dürüst bir yaşam süren bir adam olarak onun altında olduğumu ima ederek bana böyle davrandığı için.

Özrünü kabul ettim.

Bir bağ oluştu.

Ve şimdi beni sevdiğinden oldukça eminim. Bana yüz dolarlık doğum günü kartları göndermeye ve insanlara uzun zamandır kayıp olan torunu olduğumu söylemeye başlarsa hiç şaşımam.

Bir boğaz temizlenir.

Sessizlik çöküyor.

Arkamda duranın Jake olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Tipik bir *O Adam duruşu* var - görülmeden önce hissedilebilen türden. Yine de omzumun üzerinden bakıyorum. Çünkü onu son gördüğümünden beri epey zaman geçmişti. Her ne kadar son bir saatimi onun eski haline bakarak geçirmiş olsam da, hiçbir şey gerçeğine benzemiyor.

Bakışları tabureme tünemiş olan bana kayıyor. Elimde soğuk bir şişe Bud var. Bacaklar çapraz. Elbisemdeki yırtık, uygunsuz miktarda kalçamı ortaya çıkarıyor. Sonra büyükbabama baktı. Ceketini çıkarmış. Kollar sıvandı. Kravat gevşetilmiş. Elinde bira. Dudaklarından yanan sigara sarkıyor. Personel salonundan aşırıldığı döner sandalyede arkasına yaslanmıştı.

Jake odanın geri kalanına bakar; beyaz önlüklü garsonlar, şef ve hazırlık aşçıları viski ya da bira yudumlamaktadır. Tezgâhlarda, süt kasalarında oturuyorlar ve bir çift de duvara yaslanmış. Sonunda gözleri yine beni buldu.

"Penelope."

Başımı salladım. "Jake."

Onun metanetli ifadesini alkışlıyorum. Çoğunlukla, önündeki sahneden etkilenmemiş gibi görünüyor. Ama gözlerindeki soruları görebiliyorum. Belirsizliği. Bana doğru hışımla yaklaşma, beni taburemden yakalama, soğutucuya götürme ve ona neler olduğunu anlatmamı isteme ihtiyacı duyuyor.

Sonra büyük termometresiyle ateşimi kontrol ederdi.

Büyükbaba ayağa kalkıyor ve gömleğinin kollarını açıyor. "Benim için bir zevkti ama sanırım misafirlerimin yanına dönme vaktim geldi." Kol düğmelerini ilikliyor ve kendisine uzatılan ceketini alıyor. "Teşekkür ederim, Geoff. Benim için bir zevkti. Her zamanki gibi."

"O zevk bana ait Bay Swagger. Emekliliğiniz için tebrikler." El sıkışırlar. Büyükbaba her çalışanla göz teması kurar, sessizce başını sallayarak onları onaylıyor. Bunu çok tatlı buldum. Sonra kravatını düzeltirken bana döndü. "Nasıl görünüyorum?"

"Bir aygır gibi."

Jake'e bakar ve sırtır. "Duydun mu? Ben bir aygırım." Bana göz kırpmıyor, odadakilere son bir selam veriyor ve bir nefesle havalı Pee Paw'dan Jesse Swagger'a dönüşüyor. "Konuşmamı on dakika içinde yapacağım. Seni orada bekliyorum," diyor odayı geçerken Jake'e. Onun yanına gelince duraklıyor ve duyamadığım bir şey söylemek için eğiliyor.

Dinlemek için neredeyse taburemden düşecektim. Pee Paw omzuna vurup mutfaktan çıkarken Jake'in gözleri bana kayıyor.

Şef emir yağdırmaya başlar. Personel homurdanıyor ama herkes ayağa kalkıyor ve kısa süre sonra mutfakta yine bir kaos yaşanıyor.

Jake'in iri vücudu tam önümde dururken benimkini gölgeliyor. "Görünüşe göre büyükbabamı büyülemişsin."

Omuz silkiyorum. "Büyü yapmak benim işim."

"Siz ikiniz ne zamandan beri en iyi arkadaşsınız?"

"Sonunda onu Bayan Sims olmadığımı ikna ettim ve o da hatasını anlayıp benden özür diledi."

"Saçmalık."

"Kalbimi çapraz yap." Yemin ederim.

Ayağa kalkmama yardım ediyor ve elleri kalçalarımın düşüyor. Yumuşak bir ifadeyle beni inceliyor. Ben de ona bakıyorum. O dudaklara. Beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum. Birden buna o kadar çok ihtiyaç duyuyorum ki neredeyse isteyeceğim. Gözleri, yüzüme doğru kaldırdığı elini takip ediyor ve başparmağını şakağımın gezdirmeden önce gevşek bir saç tutamını geriye atıyor.

"Seninle ne yapacağım Penelope Hart?"

Becer beni.

Sev beni.

Evlen

benimle.

Bana tavuk kanadı yedir....

Sertçe yutkunuyorum. "Birkaç fikrim var." "Benim de birkaç fikrim var, bebeğim."

Sözlerinden mi, nasıl fısıldadığından mı, gözlerindeki yumuşaklıktan mı, az önce bana bebeğim demesinden mi -gelmiş geçmiş en orijinal ama en bayıltıcı sevgi ifadesi- yoksa dokunuşundaki nezaketten mi emin değilim, her yerim karıncalanıyor. Sanki damarlarımda Pop Rocks varmış gibi. Kulaklarımın arkası gıdıklanıyor. Göğsümde ağır bir sıcaklık var. Yine de tarif edemediğim içi boş bir sızı var. Onun tarafından cinsel olarak tahrik edilmek başka bir şey. Bu... bu farklı bir şey.

Bunu sevdim.

Ama bu hoşuma gitmiyor.

Balo salonundan yüksek sesli alkışlar ve tezahüratlar duyulabilir. Jake gözlerini kırıştırır ve gri/yeşil/mavi gözlerindeki buğu kaybolur.

"Partiye geri dönmeliyiz."

Birayı parmaklarımdan alıyor ve elimi kolunun kıvrımına sıkıştırıyor. Bütün yürüyüşü kendimi bu duygudan uzaklaştırmaya çalışarak geçiriyorum. Bunu kaplumbağaları düşünerek yapıyorum.

Kaplumbağalar.

Deniz

kaplumbağaları.

Kutu

kaplumbağal

ar. Ninja

Kaplumbağal

ar.

Yarım kabuklu kaplumbağalar.

"Kaplumbağa gücü!"

Sikeyim. Ben.

"Bu koridorda sana aptalca şeyler söyleten şey ne?" Jake bana o lanet olası aklını kaçırmışsın bakışıyla bakarken adımlarını hiç yavaşlatmadan soruyor.

"Ninja Kaplumbağaları düşündüğünüzde şarkıyı söylememeye çalışın."

"Gerek yok. Çünkü Ninja Kaplumbağalar hakkında düşünmüyorum. Ya da senin o küçük kafadaki diğer saçmalıkları."

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?" "Ben öyle bir şey demedim."

"Başımın güzel olduğunu söylemiştin."

"David Michael'ın istediği paraya göre öyle olsa iyi olur." Ben cevap veremeden balo salonunun kapısını açtı.

Pee Paw'ın sesi tüm odaya hükmediyor. Derin ve güçlü. Sözleri pürüzsüz. Kendinden emin. Güçlü. Konuşma bir teşekkür ya da vedadan çok daha fazlası. Büyüklüğe bir tanıklık. Biraz sabır ve çok çalışmayla her şeyin mümkün olduğuna dair bir söz.

Çok iyi.

Kırk yıllık anıları için tüm salona teşekkür ettiğinde, Cam'in yanındaki derme çatma sahnenin hemen sağında duruyoruz. Ve en yüksek sesle alkışlayan benim. Julia Roberts gibi davranıp yumruğumu havaya kaldırarak "Çüş, çüş, çüş!" diye bağırma istiyorum. Ama Jake muhtemelen beni öldürür. Ve Pee Paw da muhtemelen bu patlamayı onaylamaz.

"Hepinizin bildiği gibi, sevgili dostum Ed Sheeran bu gece burada..."

Pee Paw bana bakıyor. Ağzım açık kaldı. Kalabalığın alkışlarının kesilmesini beklerken sessizce ona bir mesaj iletiyorum.

Sen kapa çeneni, Pee Paw Swagger! Bana arkadaşın olduğunu söylememiştin! Ed kim... Seni sinsi, azgın moruk!

"Ve bana bir iyilik olarak, torunum Jake'in sevgili eşi Penelope'ye olan borcumu ödeyebilmem için bir şarkı söylemeyi kabul etti."

Telefonum hangi cehennemde....

Emily bu saçmalığa inanmayacak!

"Bayanlar ve baylar, Bay Ed Sheeran."

Hala ağzım açık. Ünlü aşklarımdan biri sahneye çıkarken onun ateş gibi turuncu saçlarına bakıyorum. Bana bakmasını istiyorum. Böylece sessiz mesaj iletme gücümü kullanarak ona "Evet. Bebeklerini doğuracağım." diyebileyim.

Ama dikkatini çekmek için aptal gibi el sallayamadan, Cam açtığım el çantamı elimden aldı. Sonra Jake Swagger'ın kollarına atıldım ve kucaklandım.

Ve nefes
alamıyor
um.

O Pop Rocks, kulak gıdıklama, sıcak göğüs, açık delik hissi geri geldi. Çünkü Jake'in gülümsemesi her şey demek. Belki de gösteriş içindir. Büyükbabasına bir şeyler kanıtlamak için. Kadınların dişlerini ona geçirmesini engellemek için. Böylece tüm bu lanet kameraların çektiği fotoğraflarda yakışıklı görünüyor. Ve bu beni çok korkutuyor çünkü sahte olması umurumda değil. Gerçek gibi geliyor.

Bana bir aşık gibi sarılmıyor.
Beni bir kadın gibi tutuyor.
Ve garip değil. Ya da
kalabalık değil.
Sahiplenici. Ve
rahatlatıcı.
Uyuyoruz.
Biz *mükemmel*
uyumluyuz. Şarkı
mükemmel.
Ciddiyim.
Ed'in şarkısı *mükemmel*.

"Sakin ol Penelope. Yoksa odadaki tüm gözler üzerimizdeyken burada durmamızı ve dans etmememizi mi istiyorsun?"

Etrafıma bakıyorum ve eminim ki hepsi izliyor. Dans pisti boştu. Sadece biz varız. Bir nefes alıyorum ve Jake'in sıkı tutuşuyla rahatlıyorum. Gülümsemesi genişliyor ve göz kırpmıyor. Sonra hareket ediyoruz. Normal insanların dans ettiği gibi yavaşça dönerek değil. Hayır, Jake Swagger'la dans ediyor ve uzun, zarif adımlarla pistte vals yapıyor. Ve benim ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bir şekilde yapıyorum. Hem de tersten.

Onun adımlarını taklit ediyorum. İtişini hissettiğimde hareket ediyorum. Sırtımın alt kısmındaki eli bana güven veriyor. Eğer bir adımı kaçırsam, tutuşunu sıkılaştıracağından, beni kaldıracağından ve pistte dolaştıracağından hiç şüphem yok. *O Adam* için referanslarım arasında iyi bir dansçı olmak bile yoktu. Hepsi Jake'in eseri.

"Hazır mısın?"

"Ha?"

"Dönmek için. Hazır
mısın?" "Ne?! Hayır!
Bekle-"

Çok geç. Beni kendisinden uzaklaştırdı. Belimi serbest bıraktı. Elimi sıkıca kavradı. Beni döndürüyor. Ve ben daha beceremedim, beni kendine doğru çekti. Adımlarını hiç bozmadan.

"Bunu bir daha yapma," diye çıkışıyorum, hâlâ az önce dönme hareketi yaptığım ve yüzüstü düşmediğim gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum.

Gülüyor. Ses göğsünde yankılanıyor ve benimkine çarpıyor. "Bana nasıl dans edileceğini bildiğini söylemiştin."

"Evet. Bu şarkı biter bitmez Ed'e nehir dansımı göstereceğim."

Gülüyor.

Tekrar.

Göğsü de yine o guruldama şeyini yapıyor.

Gerçekten hoşuma gitti.

Beni döndürüyor.

Bundan hoşlanmadım.

"Bırakacak mısın?"

"Neden? Neden korkuyorsun?"

"Şey... kıcımin üstüne düştüm ve Ed'in önünde kendimi utandırdım."

Gözleri sahneye doğru kayıyor. "Önce büyükbabama onun bir aygır olduğunu söyledin. Şimdi de Ed'i etkilemek için mi endişeleniyorsun? Bilmem gereken başka erkekler var mı?"

Gülümsemem biraz

duraksıyor. Onunki de.

"Seni Briggs'le asla yalnız bırakmamalıydım."

"Bunu nereden biliyorsun? Etrafta bile değildin." Bir sürtükle birlikte olduğunu söylemekten kaçınıyorum. Söylemeyi çok istememe rağmen, sırf öyle olmadığına beni ikna edebilsin diye.

"Kıdemli subaylarımdan birinin hamile eşi, kocası ve asistanı arasında bebeğin cinsiyetini ultrasonla belirleyip belirleyemeyecekleri konusunda çıkan dostane bir tartışmayı çözmemi istedi. Döndüğümde Briggs'e dışarı kadar eşlik ediyorlardı. Ne olduğunu görmek için takip ettim. Özür dilerim Penelope. Bunu hak etmedin."

Bu güzel kadının evli olmasından duyduğum heyecanı bastırmaya çalışıyorum. Ve hamile. O anda kayıtsız kalmak benim için zor, ama bunu bir profesyonel gibi başarıyorum. "Meh. Neyse o."

"Hayır." Başını sallar. "Yaptığı şeyi göz ardı etme. Yanlıştı." "Belki de. Ama bu senin hatan değil."

"Bu benim hatam. Bu gece benimlesin. Seni korumak benim görevim. Ama yapmadım. Ama sizi temin ederim ki onun icabına bakıldı."

Bunun üzerine canlandım. "Oh! Ne kadar da alfa erkeğisin. Ne yaptın sen? Otoparkta onu hırpaladın mı? Bir uzvunu mu kırdın? Söyle, söyle, söyle."

Kaşları birbirine yaklaştı.

"Hayır." Döndür.

Çifte dönüş.

"Şunu keser misin? Ciddiyim."

Beni görmezden geliyor. "Burası Mississippi'deki bir bar ya da nehir kenarı değil. Burası şirket dünyası, tatlım. Yumruklarımızla dövüşmeyiz. Avukatlarımızla kavga ederiz. Morarmış bir gözden çok daha acı vericidir. Güven bana. Onu gerçekten acıyan yerinden vurdum."

"Taşaklarına vurmuş olsaydın, bu gerçekten canını yakardı. Sadece söylüyorum."

Sırıttırıyor. "Bir dahaki sefere onurunuzu korumak zorunda kaldığımda, sizin yaklaşımınızı deneyeceğim."

Dön

dür.

Dön.

Dön.

"Beni ayakkabılarına kusturacaksın."

"Hayır." Dudakları çarpık bir gülümseme oluşturuyor. "Seni Cam'e doğru döndürürüm ve ayakkabılarına kusmana izin veririm."

"Ben olsam bunu yapmazdım. Cam'den hoşlanıyorum."

Kaşlarını çatmasının gerçek olup olmadığından emin değilim. "Senin o *adam* olduğunu sanıyordum." "Evet, ama Cam bana güzel olduğumu söyledi. Bana ıslık çaldı. İki kere. Ben de hatta bu gece bir vizyon olarak adlandırıldı. Ve çarpıcı." Gözleri kararıyor.

Döndür.

"Briggs'in bu gece sana söylediği her şeyi unutmanı istiyorum. Bunu bile." "Hatırlayacak daha iyi bir şeyim olsaydı belki unutabilirdim."

Başını sallıyor. "Çok muhtaç."

Omuz silkiyorum. Muhtacım. Bunu bilmesi umurumda değil.

Dudaklarını yalıyor. Bana ciddi bir bakış attı. Tıpkı bana neredeyse güzel bir şey söyleyeceği son seferde yaptığı gibi. "Ne zaman olduğumuzu hatırlıyor musun?"

ve sen bana istediğim kadını seçebileceğimi mi söyledin? Neden birini işe almam gerektiğini bilmediğini mi?"

"Evet."

"Haklıydın. Bana eşlik etmesi için Chicago'daki herhangi bir kadını seçebilirdim. Onun yerine seni seçtim. Neden biliyor musun?"

"Çünkü ben senin tek seçeneğindim. Bunu sana zaten söylemiştim. Hatırladın mı? Buraya gelirken arabada? Cam'ın bana söylediğini söylediğimde, sen de onun koca ağızlı olduğunu söylemiştin."

"Hatırlıyorum. Ve Cam saçmalıyor. Seni bu yüzden getirmedim." "Peki beni neden getirdin?"

"Elbiseyi gördüm." Gözleri beni tepeden tırnağa taradı. "Bu elbise."

Döndür.

Döndür.

Onu azarlamıyorum. Bir sonraki söyleyeceği şeyi duymak için çok endişeliyim.

"Sen annenle telefonda konuşurken Alfred konuyu açtı. Ve ben de senin içinde olduğun görüntüyü aklımdan çıkaramadım. Bu yüzden sana sordum Penelope. Çünkü seni bu elbisenin içinde görmeliydim. Sonra gördüm. Ve o anda kolumda Chicago'nun en güzel kadını olmadan bu partiye gelmemin mümkün olmadığını anladım."

Git buradan, garip his. Git başımdan. Git başımdan. Git başımdan. O kışını çırpan kelebekleri de yanında götür. Ve bu kuru ağız için bana biraz su getir. Sulanmış vajinam için de bir mendil.

"Ne diyeceğimi

bilemiyorum." Döndür.

Döndür

. Dön.

Dön.

Dur....

Dip.

"Hiçbir şey, Penelope. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin."

Yerde asılı duruyorum. Üzerime doğru eğiliyor. Kol kasları smokininin kumaşına karşı gergin. Dudakları hafifçe ayrılmış ve benimkinden kıl payı uzakta. Gri/mavi/yeşil nüfuz ediyor. Burnu burnumu sıyrıyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor. Benimki yorucu. Onunki kontrollü.

Doğruldu, beni de kendisiyle birlikte çekti. Başım dönüyor. Az önce döndüğüm ve garip bir şekilde arkama yaslandığım pozisyondan çok onun itirafı yüzünden. I

Kollarını bırakma. O da beni bırakmıyor. Bir saniye daha bakıyor, sonra toplanan kalabalığa dönüyor ve gülümsüyor.

Kuru dudaklarımı yalıyorum. Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Kalbimi yavaşlatmaya. Gülümsemeye. Aşk acısı çeken bir salak gibi görünmemeye çalışıyorum. Göründüğünden daha zor.

Sonra bir renk parıltısı belirir. Ve o tuhaf his dağılır, yerini İrlanda aksanlı sesin verdiği büyük bir heyecan alır.

"Duyduğuma göre birinin çok fena dans figürleri varmış."

ON İKİNCİ BÖLÜM

"N O, Cam. Bu kovboylar ve kızılderililer değil. Parmak silahlarını çekerken *pew-pew* sesi çıkarmayacaksın. Dilinle o tıklama sesini çıkarabilirsin ve göz kırpaabilirsin, ama İşte bu kadar."

Limuzinin arkasındaydık. Ben ve Victoria-Cam'in sevgilisi-bir koltukta, Cam ve Jake karşımızdaki koltukta.

Cam beni parmak tabancasıyla vuruyor. *Pew-pew* sesi çıkarıyor. Tabancalarının dumanını üflüyor. Onları kılıfına sokar. Sonra hayali şapkasını takıyor. "İşte böyle yapılır, küçük hanım."

O kadar çok gülüyorum ki yanım acıyor ve Victoria'ya yaslanıyorum. Büzüldü ve benden uzaklaştı. Ben daha çok gülüyorum. Cam de gülüyor. Sanırım parasını ödediği için ne yaparsa yapsın bu gece sevişeceğinden emin. Diğer yandan Jake? O gülmüyor. Aslında arabaya bindiğimizden beri gözleriyle beni becermekten başka bir şey söylemedi ya da yapmadı.

Partide tamamen farklı biriydi. İkimiz de çok içmiştik. Ama Jake bunu benden daha iyi idare etti. Benim kaygısız, karizmatik ve her zaman harika olduğum yerde, onun bu hale gelmesi için çok fazla içki içmesi gerekti.

Ed'in performansından sonra ona nehir dansı hareketlerimi gösterdim. O da bana kendi hareketlerini gösterdi. Jake beni kavalyesi olarak takdim etmekten gurur duyuyor gibiydi. Güldük. Dans ettik. Şakalaştık. Ben yakındayken kolunu belime doladı. Tutuşunun sıkılaştığını hissetmek için ona yaslanırdım. Sonra konuştuğu kişiyi görmezden gelip bana bakmasını ve iyi olup olmadığımı kontrol etmesini izlerdim. İyi olduğumu anladığında gülümserdi. Bazen göz kırpardı. Ve o duyguya kapılırdım.

Ama Őimdi o sessiz, dűŐűnceli ve seksi gűzlerle bakmaya baŐladıĐına gűre, iĐimde baŐka bir his var. Sıcak deĐil. Sıcak. AteŐ gibi sıcak. Azgın sıcak. Kasıkların tutuŐmak űzere.

Silkeleniyorum ve Cam'e dűnűyorum. "Bir sonraki iĐin hazır mısın?"

"Evet. EĐer iyiye, silahları alırsın." Bana parmak silahlarını gűsteriyor. "EĐer berbatsa, parmakları alırsın." İki orta parmağını da bana çeviriyor.

"Kaldır Őunları kovboy. Bu bir tabanca atıŐ tekerlemesi."

"Buna ben karar vereceğim."

"Neredeyse vardık mı? Başım ağrıyor."

Victoria'ya dűnűyorum ve ona bir bakıŐ atıyorum. "Victoria. BaŐını mı aĐrıtıyoruz?"

"Evet," diye kestirip atıyor.

"Şanslısın ki sana yardımcı olacak bir Şeyim var."

"Oh, Tanrıya Őűkűr." KoltuĐunda doĐruldu ve elini uzattı

Ben.

BaŐımı salladım ve ona tsk ettim. İ memin dezavantajı mı? AĞzım onun filtresi. "Gűlmek en iyi ilağtır, Victoria." Elimini kaldırıyorum. "Kığındaki o sopadan kıymıklar batmaya baŐlamadan önce beni bir dinle. EĐer buna gűlmezsen, yolculuğun geri kalanında baŐka bir Őey sűylemeyeceĐim."

Őűpheli gűrűnűyor. "Gerçekten mi?"

"Scout'un onuru." Ona Vulkan el iŐaretini veriyorum. *Lanet olası farkı bilmiyor.*

"Tamam."

"Parmak silahlarınız hazır mı?"

Nefes alıp veriyor, parmağındaki silahları havaya kaldırıyor ve bana alaycı bir kafa hareketi yapıyor. "Mutlu musun?" Silahları gerçekten kılıfına soktuğunda neredeyse kendimi kaybediyorum. Cam gűlűmsemesini gizlemek iĐin baŐını çeviriyor ve Jake'in dudakları bile kıvrılıyor.

"Evet. TeŐekkűr ederim. Yani... Bir zamanlar Gent'li bir adam vardı. Aleti o kadar uzundu ki bűkűlműŐtű. BaŐını belaya sokmamak iĐin ikiye katlamıŐ ve gelmek yerine gitmiŐ."

Cam arabaya ateŐ eder. Jake bir bardak kaldırıyor. Omzumun űzerinden bana baŐparmaĐıyla onay veren Ross'a bakıyorum. Victoria gűlmemek iĐin kendini zor tutuyor. Ve baŐarısız oluyor. Teslim olmuŐ bir nefesle, parmaklarıyla silahlarını ateŐliyor.

Ben ve Cam alkıŐlıyoruz. Victoria'yı işaret ediyor. "Parmak silahların çok seksi."

Sonra Victoria ona rüya gibi bir bakış atıyor ve "Sikini yutmak için sabırsızlanıyorum" diyor.

Bekle.

Ne?

Bu da nereden çıktı şimdi? Garip bir sessizlik.

Cam bile ne diyeceğini bilemiyor. Yer değiştiriyor. Ve inliyor. Bu da durumu daha da garipleştiriyor çünkü artık arabadaki herkes onun ereksiyon olduğunu biliyor.

"Bay Swagger." Ross geldiğimizi anons ediyor ve araba yavaşlayarak dururken bölmeyi hızla kapatıyor. Zavallı adam. Bu havada şehri geçip Cam'in evine gitmek sonsuza kadar sürecek.

"Arabamda sevişme, Cam. Ciddiyim," diyor Jake, tam kapı açılırken. Sanırım Ross'un bir teşekkür mırıldandığını duyuyorum ama emin olamıyorum.

Jake çıkmama yardım ediyor ve lobiye girerken elimi tutuyor. Ama içeri girdiğimizde beni bıraktı. "Hallettik Alfred." Kadehini ona doğru kaldırıyor ve Alfred başını sallıyor.

"İyi geceler efendim."

Jake'in sesi çakıllı. "Bunu planlıyorum."

Vay anasını.

Bu ne anlama geliyor?

Asansöre doğru yürürken benimle arasında hatırı sayılır bir mesafe bırakıyor. Ölüm kutusuna girdikten sonra, ben bir köşede dururken o diğer köşede kalıyor. Asansör şarkımı mırıldanıyorum. Aramızdaki cinsel kimya ve kafamdaki tüm seksi sorular dikkatimi dağıttığı için şarkının sesi çok kısık.

Beni sikecek mi?

Bütün gece yapacak

mıyız? Altı kere falan

mi?

Tıpkı kitaplardaki gibi mi? İkimiz de kafayı bulmuş olsak da ve kimse sabahın dördünde akşamdan kalma bir halde uyanmak ve doymak bilmez arzularını tatmin etmek için yapış yapış kalçalara sahip olmak istemese de mi?

Dairesinin kapısına kadar onu takip ettim. Kapıyı açıyor ve geri adım atarak beni içeri buyur ediyor. Ellerim ceketimin kürküyle oynaşıyor. Lanet olası kürkü yolmaktan korktuğum için çıkarıp sandalyenin üzerine koyuyorum. Sonra pencerelere doğru yürüyorum. Çünkü dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Bunun yardımcı olmuyor. Kendimi bir balonun içindeymişim gibi hissediyorum.

Baloncuk.

Balonlu sakız.

Sulu meyve.

Winterfresh.

Doublemint.

"Bu, ifte naneli sakızdaki büyüklüğün ifadesidir."

Sırtım pencereye gelene kadar nehir dansı yapıyorum. Harika bir bitiriş hamlem vardı ama Jake ceketini giymiyordu. Papyonunu ıkarmış. Gömleğinin ilk üç düğmesi açık. Ve şükürler olsun smokin tanrıları, o garip sırt desteği şeyini takmamış.

"Gördüğüm kadarıyla sadece koridorda değilmiş. Her zaman garip şeyler söylüyorsun, değil mi?"

"Evet. Öyle sayılır. O kadar. Hem de çok. Özellikle de gergin olduğumda." Bana doğru yürüyor. Yavaş. Yırtıcı.

Nefes al.

Yut.

Bir araya getirin.

"Gergin misin Penelope?"

Sırtım arkamdaki cam duvara çarpıyor. Beni içine hapsetti. Bana bakarken bir kolunu başımın yanındaki cama dayadı. Nefesindeki viski kokusunu alabiliyorum. Gözlerim bardağa takılıyor ve bardağı dudaklarıma götürüyor. Bir yudum alıyorum.

"Bu iğrenç," diyorum boğazımı kavuran sıvı ateşten boğulmamak için kendimi zor tutarak.

Dudakları kıvrıldı. "Gergin misin diye sordum." "Hayır. Gergin değilim. Uh-uh.

Hayır."

"Nabzın farklı bir hikâye anlatıyor." Parmağıyla boğazımda geziniyor.

"Viskiden olmalı."

Kalbim! Bu kadar sert atmayı kes!

"Seni pmem hoşuna gitti mi Penelope?"

Neden adımı böyle söylüyor? Sanki edepsiz bir konuşma gibi. Sanki yatak odasındaız ve kulağıma fısıldıyor, "Külotunu ıkar."

Titriyorum.

"Bunun evet olduğunu varsayıyorum."

"Evet. Bu bir evet. Hoşuma gitti. İyiydi. Harika...iyiydi. Evet."

"Hmm." Parmağını göğsümün ortasından aşağı doğru sürüklüyor. Elindeki bardağın dibi, açıkta kalan göğsümün kenarından kayarak

Kıvraniyorum. Son viskisini de bitiriyor ve bardağı yanımızdaki masaya koyuyor.

Eğiliyor. Gözleri gözlerimden dudaklarıma doğru hareket ediyor. Bir ileri bir geri.

Bir ileri bir geri. "Seni öpebilir miyim?"

O kadar sert başımı sallıyorum ki başımın arkası cama çarpıyor.

Hissetmiyorum bile. "Söyle."

Um. Tamam.

"Öp beni, Jake."

Ve öpüyor. Öpücüğü yumuşak. Tatlı. Şehvetli. Erotik. Öpücüğü derinleştiriyor ve viski, Jake ve benimle ilgili her şey şimdiye kadar tattığım en lezzetli tada karışıyor.

Beni aptalca öpüyor. Beni umursamazca öpüyor. Beni başka bir evrene öpüyor. Chicago artık arkamda değil, dünyalar kadar uzakta olana kadar.

"Vay, vay, vay, Penelope." Kelimeleri dudaklarıma fısıldamak için ağzımdan uzaklaşıyor. "Ne kadar tatlı bir ağzın var."

"Teşekkür ederim." Kulağa çok aptalca geliyordu. Bunu neden söyledim ki? "Ne için? İltifat için mi, öpücük için mi?" diye takılıyor.

"İkisi de mi? Daha çok öpücük için. Yani iltifat güzeldi ama o öpücük gerçekten güzeldi."

"Hoşuna gitmesine sevindim." Sesi alçalıyor. "Ama istediğim öpücük bu değildi."

Eller.

Belimden aşağı kayıyorlar. Kalçalarımın üzerinden. Elbisemin altından. Çıplak kalçamdan yukarı. Vücudunu önümde alçaltıyor - hayal edilebilecek en yavaş, en baştan çıkarıcı şekilde bir dizine düşüyor. Külotumun dantelli askısını tutup bacaklarımdan aşağı indirirken gözleri hep benimkilerde. Ayağımı kaldırıp önce bir tarafını, sonra diğer tarafını serbest bırakıyor ve omzunun üzerinden atıyor.

Sadece parmak uçlarıyla bacağıma doğru ilerliyor. Ayak bileğimi okşuyor. Baldırlarımı. Dizlerimi. Dizlerimin arkasını. Daha yukarı. Elbisemi belimdeki o büyük ellere dolayana kadar onunla birlikte alıyor.

Her şeyi görebiliyor.

Sanırım gördüğü şey hoşuna gitti. Çok dikkatli baktığı kesin.

Her yerim kızarıyor. Güvensizlikten kıpır kıpır oluyorum çünkü onun mükemmel yüzü tam da çıplak seksimin önünde duruyor.

Teşekkür ederim, balmumu piliç. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Teşekkür ederim.

O yeşil/gri/mavi gözler kalkıyor, şehvetle puslanıyor ve neredeyse uzun koyu kirpiklerinin altına gizleniyor. Ağzının köşesi seksi bir sırıtışla kalktığında, yüzünü yemek istiyorum.

"Bana doğruyu söyle Penelope. Hiç öpüldün mü..." gözleri bir an seksime kayd, sonra tekrar bana döndü, "burada mı?"

Aman Tanrım.

Ne yapacağım

ben? Yalan mı

söyleyeyim?

Doğruyu söylemek mi?

Mesane

kontrolü....

Tamam, ben

iyiyim.

Peki ben ne

yapacağım?

İğneleyici bir şey mi

söyleyeyim? Hiçbir şey

söylememek mi?

Ona zaman kaybetmeyi bırakıp hemen yapmasını mı söyleyeyim?

Gerçeği. Ona gerçeği söyleyeceğim. Ve utanmayacağım. "Hayır."

"Hayır, ne?"

Sertçe yutkunuyorum. Burada ne söyleyeceğimi biliyorum. Kitap falan okurum ben. "Hayır, efendim."

Bana şeytani bir sırıtışla bakıyor. "Kelimeleri söylemeni istiyorum demek istedim Penelope."

Lanet olsun... Belki de o kilitli kapının ardındaki bir oyun odası değildir.

"I-" Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum. Vajinamın hâlâ yüzünün tam ortasında duruyor olması beni rahatlatmıyor ya da daha net düşünmemi sağlamıyor. "Lütfen soruyu tekrar eder misiniz efendim?"

Sadece tekrar yapmadım.

"Çok saygılısın. Bu hiçbir zaman bana göre bir şey olmadı ama sanırım bu kelimeyi senin ağzından duymak hoşuma gidiyor."

Tek gözümü açtığımda bana baktığını görüyorum. Belli ki eğleniyor. Tamamen aşağılanmış durumdayım. Ve daha beni yalamadı bile.

Başparmakları iç uyluğumda bir daire çiziyor. Vücudum sarsılıyor ve en acıklı şekilde inliyorum. Utanıyorum. Utangaç. Gerginim. Hissetmeye alışık olmadığım tüm bu şeyler. O da fark etmiş olmalı ki bana acıyor.

"Bana bak Penelope." Sırıtışı gitmiş. Gözlerinde mizah yok. Sadece

vahşı bir arzu ve ham bir sahiplenme. "Hiç bir erkek öptü mü

Burada mısın? Evet mi, hayır mı?"

Başımı salladım. "Hayır."

Gözleri düşer ve homurdanır. "Bu çok utanç verici."

Başım geriye düşüyor. Parmaklarım tutunacak bir şey aramak için pencereyi tırmalıyor. Ses tellerim açılıyor ve göğsümün derinliklerinden bir çığlık yükseliyor.

Ağzı vajinamda. Dili

vajinamda. Seksimin

dikişlerini yalıyor.

Dudaklarımın arasında

kayıyor.

Keşfetmek.

Tadım.

Yiyor.

Altımda kayıyor. Bir bacağımı omzuna yaslamak için kaldırıyor. Bu beni açıyor. Her şeye tam erişim sağlıyor. O kadar yüksek sesle inliyorum ki kulaklarımdaki çarpıntıyı bastırıyor. Klitorisime her ne yapıyorsa, beni utanmaz, azgın, çılgın bir manyak haline getiriyor ve bencilce yaptığı bu... dil-daire-ağız-emme-dudak-öpme-tekrarlama şeyinden daha fazlasını istiyor.

Ellerim başını buluyor. Parmaklarım saçlarının arasından geçiyor. Onu sabit tutuyorum. Tam olduğu yerde. Yüksek sesle yalvarıyorum, "Evet. Bu. Aynen böyle."

İnliyor.

Titriyorum

.

Dizlerim neredeyse

bükülüyor. Kavrayışı

sıkılaşıyor.

Merhamet edin.

Bu adam dizlerinin üzerinde. Bana hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyor. Beni hiç öpülmediğim bir yerimden öpüyor. Kısıtlama yok. Alay etmek yok. Sadece emiyor, yalıyor ve beni daha yükseğe, daha yükseğe, daha yükseğe çıkarıyor.

Bu kadar iyi olabileceğini hiç

düşünmemiştim. Ne kaçırdığımı hiç

bilmiyordum.

Ama bu tür bir öpücük konusunda deneyimim olsa bile, Jake Swagger'dan başka bir erkeğin bana onun gibi nasıl dokunacağını bileceğinden şüpheliyim. Bana tam olarak ihtiyacım olanı nasıl vereceğini.

Benim de istediğimi bildiği için istediğini nasıl alacağını.

Onu güzel boyayabilir ve güzel diyebilirsiniz, ancak orgazm olmanın tek bir gerçek yolu vardır.

Pervasızca

sikişerek

terk et.
Ben de
öyle
yapıyoru
m.

Kendimi tutmuyorum. Yapamam. Fiziksel olarak mümkün değil. Ama öyle olsa bile, yapmazdım. Çünkü Jake Swagger sadece her şeyimi ona vermemi beklemiyor, aynı zamanda bunu hak ediyor. Bana ne yaptığını bilmeye hakkı var. Ne yaptığını. Beni bildiğim her şeyden, olduğum yerden ve şimdiye kadar bulunduğum her yerden nasıl uzaklaştırdığını ve beni önemli olan tek şeyin onun ağzı olduğu bir yere nasıl taşıdığını.

Vajinamda.

Sizi çılgınlıklarımın, titremelerimin ve enfes zevk dalgalarımın detaylarından kurtaracağım ve sadece şunu söyleyeceğim: Boşaldım.

Vücudumu öpüyor. Elleri sırtıma kayıyor ve elbisemin fermuarını indiriyor. Kumaşı omuzlarımdan itiyor ve ayaklarımın dibine dökülüyor. Ağzı göğüslerime doğru iniyor. Bir meme ucumu öperken diğerini parmaklarıyla çekiyor.

Titriyorum. Tüylerim diken diken oldu. Soğuktan değil, az önce yaşadıklarımın artçı şoklarından. Hâlâ hayatımın en iyi orgazmını atlatmaya çalışıyorum. Ve onun aşırı hassas bedenime dokunuşu, bu yüksek seviyeden inmeme yardımcı olmuyor, daha fazlasını istememe neden oluyor.

Beni kaldırdı. Bacaklarım beline dolandı. Ellerim hala saçlarında. Kıçımı avuçluyor. Ağzı boynumda ıslak öpücükler bırakıyor. Sırtım kanepeye çarpıyor. Onun büyük, sıcak vücudu benimkini örtüyor.

"Eve gelip seni bu kanepede bulduğum andan beri seni bu kanepede becermek istiyorum."

Başımı salladım. "Evet," diye nefes nefese kaldım. "Ben de."

Gömleğini çıkarıyor. Parmak uçlarını göğsünü sıyrıyor. Karnını. Meme uçlarını.

Omuzlar.

"Dokunuşun da tadın kadar güzel."

Gözlerimi kaldırıyorum. Beni izliyor. Dizlerinin üzerinde, kalçalarımın arasında.

Ellerimle onu keşfederken pantolonunun üzerinden sikini

avuçluyorum. "Bilemiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Tadının nasıl olduğunu bilmiyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Hep güneş ışığı gibi olmasını ummuşumdur. Ya da yağmur. Ya da Skittles. Ama ben pek temiz yemek yemem. Ve bu gece çok dans ettim. Bu yüzden tadının ucuz bira gibi olmasından korkuyorum. Ya

da koltuk altı. Ya da Tanrı korusun, deniz."

Gülüyor. "Yemin ederim, eğer masumiyetin bu kadar seksi olmasaydı, vücudun bu kadar muhteşem olmasaydı ya da sikiş bu kadar sertleşmeseydi, sen

söylediklerinle bir ruh halini öldürebilirsin."

Bu bana söylediği en güzel şeydi. Dürüst olmak gerekirse bu beni biraz utandırdı. Ağırbaşlı gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Başparmağı seksimin üzerinde kayıyor. Klitorisimi biraz ovuyor, sonra başparmağının ucunu açıklığıma daldırıyor. Geri çekildiğinde inliyorum. Ve başparmağının ucunu yalayıp ısırarak bir gösteri yaptığında tekrar inliyorum.

Eğiliyor ve burnunu benimkine değdiriyor. İçime çekiyorum. Derin derin. Sırıttıyor.

Sonra ağzımı tadımla dolduracak kadar uzun süre öpüyor beni.

"Eee?"

Kaşlarımı çattım. "Emin değilim. Gerçekten bir isim koyamıyorum. Ama kesinlikle koltuk altı değil. Ya da deniz çeşitlerinden."

"Hayır, değil."

"Ben buna ucuz bira ya da yağmur da demezdim. Ve ne yazık ki tadı Skittles gibi değil."

"Günüşiği o zaman?"

"Saçmalama, Jake." Gözlerimi deviriyorum. "Kimse güneş ışığının tadını bilmiyor."

Kahkahasının göğsümde gürlemesi gerçekten hoşuma gidiyor. Ve başını eğip boğazımın kenarına bir öpücük kondurması da hoşuma gidiyor.

"Tadının bana nasıl geldiğini bilmek ister misin Penelope?" Ağzı boynumdan aşağı iniyor ve omzumda bir iz bırakarak öpüyor.

"Tamam."

"Günahın en tatlısı gibi." Boynuma doğru öpücükler gönderiyor. "Seksi masumiyet gibi." Kulak mememi kemiriyor. Kulağımın kabuğunu yalıyor. Sonra homurdanıyor, "Benim lanet kriptonitim gibi."

Pek çok şeyle suçlandım. Birinin kriptoniti olmak bunlardan biri değil. Bunun iyi bir şey olduğundan bile emin değilim. Yine de, içimde bir şeyleri ateşliyor.

Ağzını kendime çektim. Onu sertçe öpüyorum. Günahımı içime çekiyorum. Masumiyetimin tadına bak. Yakın zamanda keşfettiğim radyoaktif gücü kullanarak onu bana istediğimi vermeye zorlayacağım. O, çıplak. Ve içimde.

Parmaklarım pantolonunun düğmesini karıştırıyor. Elimi çekip kendisi yapıyor. Sonra pantolonunu kalçalarının üzerine doğru itti. Aletini çıkardı. Birkaç kez okşadı. Sonra cüzdanını alırken

Arka cebinden çıkardığı, bir şekilde içime sığması gereken büyük şeye hayret ediyorum.

Evet, bunun her aşk romanında aşırı kullanıldığını biliyorum. "*Sığacak mı?*" cümlesinin ardından "*Merak etme bebeğim, sığacak*" yanıtı gelir. Ama ciddi. Nasıl sığacak ki?

Bu şey 16 onsluk bir kola kutusuna benziyor. Basit bir vajinal esneme işe yaramaz. Bu canavarlığı yerleştirmek için genişlemem gerekecek. Ve bu olmayacak. Seks mi? Aramızda mı? Evet, o da olmayacak.

Bu arada, kadın kahramanların bir penisin güzel olduğunu söylerken ne demek istediklerini şimdi anlıyorum. Bir penisin güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu gerçekten de öyle. Bir penis için. Yani bir gün batımı, masmavi bir gökyüzü ya da ünlü bir zürafanın uzun zamandır beklenen yavrusunun doğumuyla kıyaslanamaz ama gerçek hayatta ve televizyonda gördüğüm diğer penislere göre çok güzel.

"Hey...." Jake'in yumuşak sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Endişesi yüzüne kazınmıştı. "İyi misin?"

"Ha? Oh. Evet. Ama evet. Hayır. O," diye sikini gösteriyorum, "o bunun içine girmeyecek." Elim tüm gövdeyi aşağı yukarı tarıyor. Boğazıma kadar hareket ettirirdim ama burada gerçekçi davranıyorum. Hiçbir penis o kadar büyük değildir.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Bu *efendimden* daha gurur verici." Dirseklerime yaslanıyorum. "Gerçekten mi? Kızacağın tahmin etmiştim."

"Aletimin büyük olduğunu söylediğin için mi? Bebeğim...lütfen." *Bana bebeğim deyip duruyor, ben de o şeyi kıcıma sokmasına izin veriyorum.*

"Bunu duyunca neredeyse boşalıyordum."

"Tekrar söylememi ister misin? Bu şekilde mi kurtulmak istiyorsun? Çünkü sana bunun olmayacağını söylediğimde ciddiydim." Tekrar parmakla işaret edip gövde taraması yapıyorum.

Başını hafifçe eğiyor ve beni umut ve inançsızlık karışımı bir duyguyla inceliyor. "Bakire misin?"

"Bunu gerçekten bana mı sordun?" Ona başımı sallıyorum. "Yani, hayır mı?"

"Hayır, hayır değil. İnanamayarak başımı sallıyordum. Cevabım bu değildi." "Yani, evet mi?"

"Bu çok kişisel bir soru, Jake."

"Pencerelerime dayandığında, adımı haykırdığında, yüzüme geldiğinde kişisel sınırı aşmıştık. Sanırım artık

"Bakire olup olmadığını sormam için."

Yeterince adil.

"Ben bakire değilim. Seks yaptım. Çok fazla değil ama sikinin benim için çok büyük olduğunu bilecek kadar. Dar bir kanalım var, Jake."

Acı çekiyormuş gibi inliyor ve kendini okşuyor. "O ağzın beni öldürüyor, bebeğim."

Tamam. Alabilir. Beni ikiye bölerse? Kesinlikle buna değer.

Şaka yapıyorum.

Buna sahip olamaz. Bir erkek "*Seni dünyadaki diğer tüm erkekler için mahvedeceğim*" dediğinde, bunun onun yatakta harika olmasıyla ilgili olması gerekir. Bu durumda, Jake beni tamamen farklı bir nedenden dolayı mahvedecekti. Koridorda sosisli sandviç yemek gibi bir sebep.

"Korkuyorum." İtirafım benim için bir şok oldu. Bunu neden söyledim? Neden korku dolu bir sesle fısıldadım? Neden yumuşamış yüz hatlarıyla onun yakışıklı yüzüne bakmak bana tam da söylenmesi gerekeni söylemişim gibi hissettiriyor?

Jake artık bir prezervatifle kılıflanmış olan sertleşmiş sikini boxer'ının içine sokar ve pantolonunu kalçalarının üzerinden yukarı çeker, fermuarını çekmeye zahmet etmez. Muhtemelen yapamadığı içindir. Ayağa kalktı ve elini bana doğru uzattı. "Hadi gel."

Elini tutuyorum ve beni kanepeden çekmesine izin veriyorum. Bir battaniye alıp omuzlarıma sarıyor ve beni mutfığa götürüyor. Orada beni kaldırıp tezgâha oturtuyor, ikimize de birer kadeh şarap dolduruyor, bana uzatıyor, benim kadehimi tokuşturuyor ve büyük bir yudum alıyor.

Hiçbir şey kalmayana kadar benimkini içiyorum. Bana bir tane daha doldurdu.

"Daha iyi mi?"

Başımı salladım. "Evet.

Teşekkür ederim." "O kadar da büyük değil Penelope."

Gözlerim doldu. Tatlı bir an yaşadığımızı sanıyordum. Sadece beni sarhoş edip sikmek istiyor. "Bu konuda araştırma yaptın mı? Gerçekten kaç tane penis gördün, Jake?"

"Muhtemelen senden daha fazla. Yüzündeki o bakışı da sil. Hayır. Eşcinsel değilim ve hiç olmadım. Ama ben bir erkeğim. Halka açık bir pisuvara işeyen. Ve porno izlemiş. Ve üniversitedeki tüm kardeşlerimle birlikte sikimi ölçmüş ya da ölçmemiş olabilirim."

"Peki sen nasıl ölçtün?"

Şarabından bir yudum
alır. "Ben de öyle
düşünmüştüm."

Bana bakışı -bir gizemmişim gibi meraklı, ama zaten ortaya çıkardığı
şeyle büyülenmiş- o duyguyu tekrar hissetmeme neden oluyor. Dudağının
kenarını yalaması ve gözlerini bacaklarıma dikmesi, tüm bu "sığmaz"
olayını yeniden düşünmeme neden oluyor. Ve saçlarımı kulağımın arkasına
sıkıştırıp gözlerimin içine bakarak, "Sen gerçekten bir vizyonsun Penelope
Hart," diye fısıldadığında, yemin ederim vajinamın sadece onun için
genişlediğini hissedebiliyorum.

Ne yapıyorum ben?

Gerçekten *o kadar* büyük mü?

Ben 16 onsluk kutu kola bile içmem. En son
ne zaman bir tane gördüğümü hatırlamıyorum.

Ben ne biliyorum ki?

Chicago'nun en gözde bekârına ait olan ve gezegendeki en ateşli erkek
olan bir çatı katında, mutfak tezgâhının üzerinde çıplak oturuyor olmam bir
yana, *O Adam'ımla* gerçek hayat deneyimi yaşama fırsatım var. Bu bir
araştırma. Kimse üzerinde araştırma yapmadığı bir kitapla *New York
Times*'ın en çok satanlar listesine giremez.

Sigh....

İyi bir yazar olmak için yaptığım şeyler.

Şarabımı bitirdim. Kadehini kapıp onu da bitiriyorum. Battaniyeyi
omuzlarımdan silkelerim. Ellerimi boynuna doluyorum. Onu kendime
çekiyorum. Bacaklarımı beline doluyorum. Ve saçlarını avuçlarımdan arasına
alıyorum.

"Öp beni, Jake."

Birkaç dakika içinde kanepeye geri döndük. Hareketlerimiz çılgıncaydı.
Benimki çünkü ona ihtiyacım var. O da muhtemelen fikrimi
değiştireceğimden korktuğu için. Ama bu doğru olamaz. Çünkü bileklerimi
tutuyor. Başımın üzerinde tutuyor. Bana uzun, düşünceli bir bakış attı ve
sonra sordu, "Emin misin bebeğim?"

Bebe

ğim.

Gah.

Daha önce emin değildiysem. Şimdi
eminim. "Lütfen."

Ağzı meme ucumda. Elleri kıcımlı avuçluyor. Kalçaları bana sürtünüyor.
Aşağı doğru hareket ediyor. Daha aşağı. Daha aşağı. Dili klitorisimi
buluyor ve o çok iyi yaptığı dil dansını yapıyor. Bir parmağını içime

sokuyor.

Bu kadar kolay girmesinden biraz utandım. Bir parmak daha ekliyor ve orada da fazla direnç yok.

Küçük bir SUV'un oraya girip giremeyeceğini umursamadığım noktaya ulaşmam uzun sürmüyor. Çok sert boşalıyorum, çok yüksek sesle çığlık atıyorum, *çok* yükseğe uçuyorum, öyle hissediyorum ki. *Lanet olsun. İyi hissediyorum.* Bilincimi kaybedeceğimden korkuyorum.

Bana bir şey sordu, ben de başımı salladım. Az önce neyi kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok ama önemli değil. Eğer ölürsem, doğru türde bir orgazm yaşadığınızda göz kapaklarınızın arkasında gerçekten kıvılcımların patladığını bilerek gideceğim.

Şu anda Jake'in gözlerinin içine bakmaya bile utanıyorum. Çünkü sığmayacağına yemin ettiğim o koca kola kutusu siki, yavaş ve ısrarlı bir itişten başka bir şey yapmadan içime doğru kayıyor. Jake *acı dolu* bir *çığlık* atarak, "*Çok dar amina koyayım,*" diyor ve ben bunun sadece kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için olduğunu biliyorum.

"Rahatlamalısın, güzelim. Güven bana. Sana zarar vermeyeceğim."

Sadece ona bakıyorum. *Gerçekten mi, pislik? Bunu yüksek sesle söylemek zorunda mıydın?* Bana zarar vermeyeceği çok açık. Çünkü düşündüğüm kadar dar olmadığım da ortada.

Onunla dalga geçmek için yüksek sesle nefes alıyorum ve tüm kaslarımı gevşetiyorum. Sanki biri içimdeki havayı boşaltmış gibi. Tamamen söndüm ve koltuk minderlerine yaklaşık on santim gömüldüm. Aslında ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim.

Jake'in de içimde yarı yarıya bile olmadığını fark etmemiştim.

Elimde değil. Gülümsüyorum. Büyük, sevimsiz bir sırıtış. Bilirsiniz... çünkü dar kanal ve tüm bunlar.

"Gördüğüm kadarıyla kendinle gurur duyuyorsun." Daha derine itiyor ve gülümsemem bir O'ya dönüşüyor. Dışarı kayıyor, biraz daha içeri itiyor ve inliyorum. Bir sonraki sefer nefesimi alıyor ve beni aptalca öpmek için duraklıyor ve çekip kendini tamamen içime gömmeden önce nefes almamı hatırlatıyor.

Oh.

Beni

m.

Hassi

ktir.

Çok fazla. Çok, çok fazla. Bu hissin tokluk hissi olarak tanımlandığını duymuştum. Ben doluyum. Sikim aşırı yüklendi. Bu orospu çocuğunu omurgamda hissedebiliyorum. Yanlış bir hareket felce neden olabilir. Bu şey doğal değil.

"Penelope...."

Umarım bu boğuk çığlık yeni geldiği ve bu iş bittiği içindir ve hala bacaklarımda his varken benden kurtulabilir.

"Eğer sikimi sıkmayı bırakmazsan onu öldüreceksin."

"Ne?"

Kıkırdıyor. Bir şeyler mırıldanıyor. Ağzını benimkine doğru indirdi. Eriyorum. Eridiğim anda neden bahsettiğini anlıyorum. Boyutu küçülmüyor. Vajinam da büyümüyor. Ama Kegel ölüm tutuşu olmadan, his değişiyor. Hâlâ dolgun ama hiç de nahoş değil. Büyük penislerin en güzel yanı nedir? Çoğu kadının varlığından bile haberdar olmadığı hisleri ortaya çıkaran yerlere ulaşabilirler.

Yine de sözüme güvenin. Onlar var.

"Çok fazla düşünüyorsun." Kalçaları dönüyor ve ben nefes nefese kalıyorum. "Benden başka her şeyi unutmanı sağlayamıyorsam, bir şeyleri doğru yapmıyorum demektir."

"Haklısın." Ona sırtıyıyorum. "Belki de oyununu hızlandırmalısın Bay Swagger."

Gülümsemesi hınzırcaydı. "Benim için zevkti, Bayan Hart." Çenemi kapalı tutmayı öğrenmeliyim.

Sırtüstü yattığım sade bir vanilya seksi bana yeterdi. Ben inleyip kollarını tırmalarken o içime girip homurdanıyor. Ama Jake Swagger oyununu hızlandığında, bu Pee-Wee futbolundan NFL'e geçmek gibi bir şey. Sadece... bir dakika önce iki ön dişi olmayan, anneniz fotoğraf çekebilirsin diye atışın ortasında duraklayan, iki metre boyunda bir oyun kurucusunuz ve bir dakika sonra Nike sponsorluğu, bir Maserati, akşam yemeğinizi pişirecek bir süper model ve taşaklarınızı yalayacak bir başkası ile altı iki yaşındasınız.

Jake Swagger dalga geçmez.

Daha ne olduğunu anlayamadan, yüzüstü çevrildim. Kalçalar kalktı. Dizler açıldı. Kıç yukarı. Sırt kemerli. Saçlar yumruklandı. Penceredeki yansımamızı görebilmek için başımı geriye çekiyorum.

Bana dokunuşunu seviyorum. Elini doğrudan göğsüme uzatıp okşamak yerine sırtımdan kaburgalarımın doğru kaydırıp göğsümü avuçlamasını. İçinde bulunduğum iffetsiz pozisyonu şehvetli hissettiriyor. Beni seksi hissettiriyor. Ve onu iyi bir aşık yapıyor.

"Seni böyle becerdiğimde... dizlerinin üzerinde... o güzel küçük kıçın havada... her şeyimi hissedeceksin." Eli karnımdan aşağı kayarak amımı avuçluyor. "Bu tatlı amcık beni günlerce hissedecek." Orta parmağının ucu içime dalıyor. Sonra ıslak parmağını dudaklarımın arasından geçirerek klitorisimin etrafında dolaştırıyor. "Güzel ve yavaş başlayacağız. Daha fazlasını istediğinde bana söylersin. Hızını senin belirlemene izin vereceğim bebeğim." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Ama ne zaman boşalacağına ben karar veririm."

Beni şakağımdan usulca öpüyor, sanki el üstünde tutulacak biriymişim gibi. Sanki onun için havadaki bir kıçtan ve hızlı bir sikişten daha önemliymişim gibi. Samimiyet bu andaki her şeyle çelişiyor. Seksten her zaman istediğim şey tam olarak buydu. Ama şimdiye kadar bunu bilmiyordum.

Tüm bedenim, sönmeyecek olan bu titreşen enerjiyle titriyor. Ellerini omurgamda ve kalçalarımda gezdirmek için saçlarımı bıraktığında, bir iç çekişle pozisyonumu bozuyorum. Beni düzeltmekte gecikmedi.

"Kıçını kaldır, güzelim. Sırtını çukurlaştır. Her santimini görmek istiyorum.

Amcığının sikimi yutmasını izle."

Lanet olsun. Lanet olsun. Oh. Benim.

Dediğini yapıyorum. Hiç vakit kaybetmeden içime giriyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve o gri-yeşil-mavi gözlerin şehvetle kaplandığını görünce titriyorum. Arzuyla kararmış. Derin derin nefes alırken dudakları aralanıyor; göğsü itiş gücü kadar yavaş inip kalkıyor. Onun görüntüsü de bana yaptıkları kadar tahrik edici.

O çok derin, çok derin. Lezzetli bir şekilde doluyum. Genişçe gerildi. Onun büyüklüğü, sadece zevkimi artıran acı sınırında hisler ortaya çıkarıyor. Tepkim, katartık bir salıverme gibi olan yüksek sesli inlemelerin sürekli bir şarkısıdır. Onları, derinliklerimde kıpırdanan yapıyı kontrol edebildiğimden daha fazla kontrol edemiyorum. Ya da içimde yanan ateşle savaşırken tenimde boncuk boncuk biriken teri. Ya da daha fazlasına olan ihtiyacımı. Sadece birazcık. Beni uçurumun kenarına itmeye yetecek kadar.

"Daha fazla, Jake."

Biraz daha sert sürüyor. Bu yeterli değil.

"Daha fazla."

Kalçaları biraz daha hızlı hareket ediyor. Bu yeterli değil.

"Daha fazla... lütfen."

Sözleri biraz daha kirleniyor.

"...Amcığının bu kadar açgözlü olmasına bayılıyorum..."

Yine de rahatlayamıyorum. Kalçalarını acımasızca içime sokuyor. Kalçalarımın arkasını kendi kalçalarıyla morartıyor. Elleriyle beni açıyor. Her yerimi ortaya çıkarıyor ve bu görüntünün onu ne kadar tahrik ettiğini hatırlatıyor. Ama dilinin dokunuşu ya da klitorisimdeki parmakları olmadan... yapamıyorum.

"Jake, ben-" Sesim çatlıyor. Hayal kırıklığı artıyor. İhtiyaç ezici hale geliyor. Ona doğru itiyorum. İtişlerini karşılıyorum. Hiç utanması olmayan ıslak, ahlaksız bir pisliğim. Alçakgönüllülük yok. Çaresizlikle doluyum.

"Söyle bana bebeğim." Arkama geçti ve bu hareket sertleşmeme neden oldu. Durmuyor, sadece ben uyum sağlarken hızını biraz yavaşlatıyor. Saniyeler içinde, tekrar ona doğru itiyorum. İhtiyacım olan açının bu olduğunu umuyorum. Ama serbest bırakılmam hala ulaşamayacağım bir yerde.

İnliyorum. Yakında boşalmazsam yanacağım ya da en azından vajinam onarılamayacak şekilde tahrip olacak.

"Lütfen, Jake. İhtiyacım var... İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, tatlı kız." *Oh...konuşma şekli.*

Derin tenor. Güvence. Söylenmemiş teslimat sözü. Şu anda bu adam için her şeyi yaparım. Hiç kimseyi şu anda onu memnun ettiğim kadar memnun etme arzusu duymamıştım.

Eli karnıma dolanıyor ve beni kaldırıyor. Sırtımı göğsüne dayadı. Ağzı boynumda. Elleri göğüslerimde. Sonra...*oh.*

Oh.

OH.

"İşte tatlı nokta," diye mırıldanıyor, uzun, yumuşak vuruşlarla içime doğru sallanıyor. Eli karnımdan aşağı kayıyor. Klitorisimi buluyor. Beni en yavaş, en işkence edici şekilde ovuyor. Yapı tırmanıyor, ama yeterince sabırlı olmadığım bir hızda.

"Rahatla. Ne kadar az acele edersen o kadar iyi hissedersin." Şakağımı tekrar öpüyor. "Söz veriyorum."

Dediğini yapıyorum ve rahatlıyorum. Bu his yükseldikçe yoğunlaşıyor, ta ki zirvede beni neyin beklediğinden korktuğum noktaya gelene kadar. Bir hıçkırığı bastırıyorum. "Jake...."

"Biliyorum, bebeğim."

"Yapamam-"

"Şşş...."

Tırnaklarım uyluklarına batıyor. Tüm vücudum katılaşıyor. Nefesim kesiliyor. Gözlerimin arkasında karanlığa karşı renk parıltıları var. Kulaklarımda donuk, neredeyse sessiz bir çınlama duyuluyor.

Etrafında paramparça oluyorum.

Zevk beni dalgalar halinde tüketiyor.

Ona karşı gevşek bir şekilde yatana kadar tekrar tekrar. Hiçbir şey yapacak gücüm yok. Uzuvarım gevşek ve düşmemi engelleyen tek şey onun beni tutuşu.

Benden ayrılıyor ve beni nazikçe kanepeye yan yatırıyor. Bir battaniye beni sıcaklığıyla sarıyor. Ayakkabılarım ayağımdan çıkarıldı.

Uzaklaşırken adımları sessiz. Muhtemelen tüm iyi *adamların* yaptığı gibi beni temizlemek için sıcak bir bez almaya gidiyordur. Işıklar söndü. *Ya da belki de yaptığı buydu.*

Dudaklarını şakağında hissedip bana tekrar iyi geceler öpücüğü vermesini bekliyorum. Battaniyenin altından kayarak beni kollarının arasına alacağı düşüncesiyle ürperiyorum. Onun dönüşünü beklemek için uykumla savaşıyorum.

Asla yapmaz.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Penelope."

Adımı söyleyen derin ses Emily'nin değil. Omzumu sıkan büyük el de ona ait değil.

Hepsi bana geri dönüyor.

Alevli köpek boku.

Hapi

shan

e.

Jake.

Parti.

Seks.

Mmm....seks.

"Penelope. Kalk ayağa."

İnledim ve örtüyü başımın üzerine çektim. "Git

başından." Yüksek sesle, dramatik bir nefes. "Cam, bir

şeyler yap."

Sessizlik.

Daha fazla

sessizlik. Şimdi

meraklandım.

Yuvarlanıyorum ve battaniyenin altından Cam'in benden bir metre ötedeki sedirde oturduğunu görüyorum. Sırıttırıyor. "Günaydın prenses. Berbat görünüyorsun."

Takım elbise içinde mükemmel görünüyor. "Bugün Pazar. Neden böyle giyindin?"

"Çünkü işteyim."

Oturma odasına baktım. "Burada mı

çalışıyorsun?" "Çalışıyorum."

"Jake'in evinde mi?"

"İhtiyacım olduğunda." Dumanı tüten bir fincan uzatıyor. "Kahve mi?"
"Öğleden sonra Mountain Dew'u tercih ederim." Pencereden dışarı bakıyorum. Hava dünkü gibi gri. "Öğleden sonra, değil mi?"

"Saat sabahın sekizi."
Sesimdeki gerginliği engelleyemiyorum. "O zaman beni neden uyandırırıyorsun?"

"Çünkü bana öyle söylendi."

"Jake için çalışıyorsun, değil mi?"

Burnumu cimcikliyor. "Hiçbir şey seni geçemez. Şimdi ayağa kalk. Ciddiyim." İçimi bir hüznün dalgası kaplıyor. "Beni eve mi götürüyorsun?"

"Hâlâ kanepede ne işi var?" Jake'in gürleyen sesi başımı döndürüyor. Yeni duş almış, kot pantolon ve kazak giymişti. Bize doğru geliyor ve sandalyeye oturuyor. Adamım, bu sabah çok iyi görünüyor. Dün gece ne kadar iyi görüldüğünü hatırlayınca kalçalarım karıncalanıyor.

Pencereye bakıyorum. Tam olarak dizlerinin üzerine çöktüğü yere. Göz ucuyla, bakışlarının benimkileri takip ettiğini görüyorum. Geri döndüğünde ona bakıyorum.

Sırıttıyor. "Sarhoşken yaptığımız şeyler."

Ouch.

Dün gece başka neler olduğunu hatırlatmasaydı muhtemelen bu kadar acıtmazdı. Bütün sabah unutmaya çalıştığım şeyi. Partide, aramızda bir şeyler kıvılcımlandı. Bana Chicago'daki en güzel kadın olduğumu söylemişti. O dansı paylaşmıştık. Gecenin büyük bölümünde elimi tutmuştu.

Sonra eve geldik. Ve beni hiç sikilmediğim gibi sikti. Beni hiç öpülmediğim yerlerden öptü. Onun için bir şey ifade ettiğimi hissettiren şeyler söyledi. Bana umutsuzca aşık olduğunu ve dün gecenin sonsuza dek mutlu yaşamımızın başlangıcı olduğunu düşünecek kadar aptal ya da saf değilim. Ama ondan bundan daha fazlasını beklerdim. Kanepede tek başına bırakmasını.

Bana Bayan Sims gibi
davrandı. Ben de öyle
hissediyorum.

Ayakkabılarını giyiyor ve ayağa kalkıyor. Üzerimdeki heybetli duruşu kendimi küçük hissetmeme neden oluyor. Gözlerindeki küçümseme beni önemsiz hissettiriyor. Ve göğsümdeki ağrı daha da kötüleşiyor.

"Bugün çok önemli bir müşterim gelecek. O buradayken ortalıkta görünmemeni istiyorum. Misafir odasını kullanabilirsin. Biraz kestir. A

Duş. Umurumda değil. Ama hiçbir koşulda ofisime gelme. Anlaşıldı mı?"

Söyleyecek bir şeyim yok, o yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Asistanım sizin için seyahat ayarlamaları üzerinde alışıyor. Toplantım bitene kadar bir şeyler öğrenmiş olunuz."

Neden böyle davranıyor?

Hiçbir zaman kendim için üzülen biri olmadım. Bu sefer de farklı değil. Yani Jake Swagger beni eve göndermek istiyor. Bugün. Ve duygularımı incitti. Bu ilk kez olmuyor. Ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, bu duyguları içime attım. Onları daha sonra düşünebilirim. Ya da hiç. şu anda, burada kalan az zamanımı intikamıma odaklanarak geçireceğim - *O Adam'dan* daha iyi bildiğim tek şey.

"Tamam."

Örtü üzerimdeyken duruyorum. Örtü kayıyor ve neredeyse göğsümü ortaya çıkartıyor ama tam zamanında yakalıyorum. Ve Jake'in Cam'in görüş alanının önüne yerleşirken gözlerindeki sahiplenici sıcaklığı ya da uyarıyı kaırmıyorum.

Gülümsememi saklamak için dönüyorum ve odadan çıkmaya çalışıyorum. Bu işe yaramadı. Zavallı vajinam dün gece dayak yedi. Ve bugün bunu hissediyorum. Bu yüzden çok belirgin olmamasını umduğum geçici adımlar atıyorum.

Ama hayallerimin içine etmeyi Cam'e bırakın.

"Birisi dün gece D'yi salladı...."

Pislik.

Misafir yatak odasında duş almayacağım. Geçirdiğim sabahtan sonra, ana süitteki akvaryum büyüklüğündeki küvette sıcak bir köpük banyosunu hak ettim. Muhtemelen tüm o baloncukları eklememeli ve fiskiyeleri açmamalıydım. Anlaşılan o ki, bu iş bir anda kontrolden çıkabiliyor.

Bu arada, kahramanlar ateşli bir kahramanla sert bir sikişten sonra "lezzetli bir şekilde acı çektiklerini" iddia ettiklerinde yalan söylüyorlar.

Bugün hissettiklerimin lezzetli bir yanı yok. Acıtıyor. Her şey acıyor. Dar kanalım hırpalanmış. Uyluklarım morarmış. Clit iğ. Uzuvarım ağrıyor ve sertleşiyor. Meme uçlarım dokunulamayacak kadar hassas. Ve başım patlayacakmış gibi hissediyorum. Kısmen alkolden, kısmen de sa çekmekten.

Jake Swagger beni kontrol etmediği, bana masaj yapmadığı ya da kadınlık organlarım için uyuşturan krem önermediği için kıcına tekmeıı yemeli. Bu sabah yapması gereken ilk şey bana nasıl hissettiğimi sormaktı. Sonra da bugün benimle ilgileneceğini söylemeliydi. *O adam* böyle yapardı.

Ama Jake bunu
yaptı mı? Hayır,
yapmadı.

Neden?

Çünkü o bir pislik.

Giysilerim yok, bu yüzden Jake'in dolabına girip onunkileri karıştırıyorum. Neredeyse dizlerime kadar sarkan gri bir elbise gömleği seçiyorum. Kollarını kıvırdıktan sonra aynada kendimi inceliyorum ve gitmeden önce bunu çalmayı aklıma not ediyorum. Belinden kemer takıp topuklu ayakkabılarla eşleştirirsem süper sevimli bir kıyafet olurdu.

"Burada olduğunu bilse çok kızardı."

Aynada Cam'in gülen gözleriyle karşılaşıyorum ve omuz silkiyorum. "Onun damarına basmayı seviyorsun, değil mi?"

"Bana bunu hak etmediğini kanıtla, ben de durayım." Onunla yüzleşmek için döndüm. Kapı aralığına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Burada ne yapıyorsun? Çalıştığını sanıyordum."

Bir omzunu kaldırdı. "Bana kızgın. Ben de duygularımı incitmeden çekip gittim." Gülümsemesi bana onun duyguları hakkında en ufak bir endişe duymadığını söylüyor.

"Neden sana kızgın?"

"Sen ve o hakkında söylediklerim yüzünden," diye hınzırca sırttı,
"...sikişiyoruz."

Oh.

"Öpüp söylemediğini varsayıyorum."

"İşte benim kafamı karıştıran şey de bu Penelope. O her zaman öper ve söyler. Ve yaptığım bu yorumu birçok kez yaptım. Bu onu ilk kez kızdırdı."

Yüzüm kızardı. "Yani diğer kadınların utanç yürüyüşünü izlediğini mi söylüyorsun?"

Gülüyor. "Hayır. Bu bir ilkti. Ama yeni sikilmiş saçlar ve kanepedeki akşamdan kalma kadın hep aynı anlama gelir. Birisi D almış."

Cam az önce en büyük korkumu doğruladı. Dün gece bana Bayan Sims gibi davrandı. Ve incinmiş duygularımı tutan şişe neredeyse doldu. Ama yer açtım. Ve beni üzmek yerine kızdıracak bir şeye odaklanıyorum. Jake'in *O Adam'la* ilgili bir fantezimi daha mahvetmesi gibi. Eğer bu hikâyenin kahramanı oysa ve ben de kadın kahramansam, o zaman beni başka hiçbir kadını becermediği bir yerde becermeliydi.

Artık resmileşti.

Jake Swagger o adam değil. O

bir pislik.

"Her zaman düşünürüm." Cam bana sırtıyor ve kapıyı itiyor. "Ben çıkıyorum. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben iyiyim. Ama bu muhtemelen seni son görüşüm olacak, o yüzden sarılalım mı? Ayrıca, en iyi arkadaşım Emily'ye vermek için numarana ihtiyacım var, çünkü ona aşık olmanı istiyorum."

Başını bana doğru sallıyor. "Sen delisin. Döndüğümde burada olacaksın. Bundan eminim." Onu soru bombardımanına tutmak istiyorum. Hâlâ burada olacağımdan neden bu kadar emin olduğunu sormak istiyorum. Ama o gizemli, seksi göz kırpışını yapıyor ve beni bir uçurumun kenarında bırakıyor.

Her neyse. Gittiğine sevindim. Zaten yapmam gereken şeyler var. Biraz yiyecek bulmak gibi. Bir plan yapmak. Ve Jake ofisinde ne yapıyorsa içine etmek.

"...Diğer her şey tartışılabilir, ancak size söz veriyorum sağlam duracağız..." Gözleri benimkilerle buluştuğunda Jake'in sesi kesiliyor.

Ofisinin kapısında duruyordum. Bir elimde Jake'in mutfağında bulduğum rastgele şeylerle dolu gümüş bir tabak tutuyorum. Diğer elim kalçamda. Gömleğinden ve gülümsemesinden başka bir şey giymiyordum.

Jake'in alnındaki damar, koltuğunda kayarken varlığını belli ediyor. Masasındaki sandalyede oturmak yerine, Stetson, kovboy çizimleri, Wranglers ve blazer ceket giymiş orta yaşlı bir adam olan müşterisinin yanına oturur.

Mükemmel.

"Aç olduğunuzu düşündüm," diyorum en kalın güneyli tonumla.

Adam ayağa kalkar. Jake, sersemlemiş/öfkeli haliyle, aynı şeyi yapmakta biraz daha yavaş davranır.

"Evet, şimdi," diyor adam ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Kimsiniz?" Sesinde bir aksan seziyorum. Kesinlikle buralardan değil. Değil.

benimki kadar derin güneyli de değil.

"Bay Canton, Penelope Hart. Penelope, bu Bay Canton. İş için burada." Jake, gözleriyle buluşmayan bir gülümsemeyle gizlemeye çalıştığı bir kızgınlıkla konuşuyor.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Kraker?" Tepsiyi uzattım.

"Hayır, teşekkür ederim canım. Büyük bir kahvaltı yaptım." Hafif şişkin karnını ovuşturuyor.

"İçki?"

"Biz iyiyiz-"

"Varsa bir viski?" Jim araya girerek Jake'e yan yan baktı.

"Elbette. Bu konuda sana yardım edeceğim Penelope," diyor Jake, bana doğru yürüyor ve Jim'in görüş alanından çıktıktan sonra beni öldürmekle ilgili bir şeyler söylüyor.

"Teşekk rlar, Jake." Tabağı eline tutuşturuyorum ve etrafından dolaşıp yerine otururken sıkılmış çenesini ve sert bakışlarını görmezden geliyorum. "Aksanınızdan buralardan olmadığınızı anlayabiliyorum." Jake'in bakışlarıyla yüzleşmek zorunda kalmamak için bakışlarımı adamdan ayırmıyorum. Ama bana attığı hançerleri hâlâ hissedebiliyorum.

Jim koltuğuna geri yerleşirken kıkırdıyor. "Ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilirim, Bayan Hart."

"Bana Penelope de lütfen."

şapkasını bana doğru uzattı. "Pekala, Penelope. Bana Jim diyebilirsin. Mason Dixon çizgisinin altındaki hangi eyaletten geliyorsunuz?" "Mississippi. Ya sen?"

"Kansas. Bir haftadır iş için buradayım. Birkaç gün önce u mam gerekiyordu ama hava kötüleşti."

Nefes nefese kaldım ve dizine hafifçe vurmak için öne doğru eğildim. "Aynı şey bana da oldu!"

"Sen de iş için mi Chicago'dasın?" Bana göz kırıyor. "Yoksa başka bir sebepten mi?"

"Kesinlikle başka bir nedeni var."

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi sıcak ve imalı. Sanki Jake için buradaymışım gibi. "Peki bu diğer sebep ne olabilir?"

"Bir torba köpek bokunu ateşe vermek için."

Kaşları  atılır. "Pardon?"

"Bilirsiniz, bir torbaya biraz köpek boku koyun. Bir verandaya koyun. Ateşe ver. Kapının zilini çal ve birinin koşup üzerine basmasını bekle. İzlemesi oldukça eğlenceli. Ama gerçekleştirmesi oldukça zor." Öne doğru eğilip elimle ağzımın kenarını siper ediyorum ve ses tonumu düşürüyorum. "Buradaki insanların köpeklerinin pisliği konusunda ne kadar korumacı olduklarına inanamazsınız."

Jim bir kahkaha patlatmadan önce uzun bir süre sessizce bana bakıyor. Jake içeri girdi ve ikimizin arasına şaşkın şaşkın baktı. Ben sadece gülümsedim.

"Bu..." Jim nefes almak için duraklarken beni işaret ediyor. "Bu kız başka bir şey Jake. Ondan hoşlanıyorum."

Jake'in sahte kahkahası gözlerimi devirmeme neden oldu. "O kesinlikle başka bir şey." Jim'in görüş alanından çıkıp, "Ne yaptın lan sen?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum ve Jake'in elindeki diğer viski bardağını alıyorum, onun için olduğu belli, benim için değil. Ama bu lanet sabah içkicileri beni bir alkoliğe dönüştürüyor. Ta ki bir yudum alıp neredeyse kusana kadar.

"Bu akşam Jake'le yemeğe gelmelisin." "Ne yazık ki Jim, gelemaz. Çok meşgul." "Hayır, değilim."

Jake bana bir bakış attı ve soğuk bir gülümseme takındı. "Elbette öylesin."

"Mmm..." Bir saniye düşünür gibi yapıyorum. "Hayır. Ben özgürüm."

"Harika!" Jim ayağa kalkıyor ve elini Jake'e uzatıyor, o da hemen sevimli, nazik bir ev sahibine dönüşüyor. "İkinizle de orada görüşürüz. Kızlarım onu çok sevecek." Gülümsemesine rağmen ifadesi ciddileşir. "Onları ikna etmek biraz daha kolay olabilir. Alınma ama kurumsal dünya göz korkutucu olabilir. Etrafınızda bizim alışık olduğumuzdan biraz daha farklı insanların olduğunu görmek onlar için güzel olacak."

Jake şimdi gerçekten mutlu görünüyor. "Anlıyorum. Orada olacağız." Ben oturup patlamanın gerçekleşmesini beklerken o dışarı çıkıyor.

Jake döndüğünde masasına doğru yürüdü ve büyük, önemli sandalyesine oturdu. Çok soğukkanlı ve onu anlayamıyorum. Neredeyse kızgın olmasını tercih ederdim.

"O adam kızlarının şirketteki hisselerini satmayı kabul etmeyeceğine ikna olmuştu. Son otuz dakikamı anlaşmamızı yeniden müzakere etmeye çalışarak geçirdim çünkü bu vazgeçmeyi reddettiğim bir yatırım. Söylediğim hiçbir şey onu teklifimi ailesine sunmam için bana bir şans vermeye ikna etmedi."

Duraklıyor ve derin bir nefes alıyor. Gerçekten söylemek istemediği bir şeyi söylemek üzere olduğunu anlayabiliyorum. Ve bu beni *çok* mutlu ediyor.

"Ama ben yokken iki dakika içinde söylediğin rastgele şeyler ya da yaptığın çılgınca şeyler onu aksi yönde ikna etmeye yetti. Ve seni şu pencerelerden aşağı mı atsam, onlara karşı seni anlamsızca mı becersem yoksa dizlerimin üzerine çöküp kendi başına ayakta duramayana kadar dün gece yaptığımı mı yapsam bilemiyorum."

Bana cazibesini göstermeye kalkarsa, Jake'in gerçekte kim olduğunu hatırlatmak için çıkarmayı planladığım o duygu şişesini nereye koyduğumu bilmiyorum. Çünkü birdenbire hormonlarla ve ateşle dolmuştum. Ama kendimi zor da olsa toparladım ve dışarıdan etkilenmedim. "Basit bir teşekkür yeterli olacaktır."

"Hayatta olmaz. Sen ne yaptın?" "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Bir şey yaptın. Neydi o?"

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçekten, Jake. Ben hiçbir şey yapmadım. İnsanlar doğal olarak bana yöneliyor. Ben oldukça dikkat çekici bir insanım. Ama sen bunu fark edemeyecek kadar bencil bir pislik olmakla meşgulsün."

Alay ediyor. "Bencil mi? Senin için yaptığım onca şeyden sonra."

Şimdi alay etme sırası bende. "Benim için ne yaptın? Peki ya benim senin için yaptıklarım?" Bir şeyler söylemeye başladı ama ben parmağımla onu işaret edip gözlerimi kısıyorum. "Tanrı yardımcım olsun, eğer evine girmemden bahsedersen, bu masanın üzerinden atlar ve seni mahvederim."

Ravage....

Sikeyim.

Bu doğru kelime değil.

"Seninle mücadele etmeyi kastetmiştim."

"Sözünün eri bir kadın mısınız?"

"Tabii ki!" Beni oltaya getirene kadar yemi yuttuğumun farkına bile varmadan tersliyorum.

"Evime zorla girdin."

Arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. Gözleri açıkta kalan göğüs dekolteme kayıyor. "Bunu unutabilirsiniz, *efendim*."

"Yani sözünün eri bir kadın değilsin."

"Bugün zar zor yürüeyebilen bir kadıyım."

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor ve kaşlarının arasında küçük şirin bir V harfi oluşuyor. "Canın acıyor mu?"

"Oh, şimdi umursuyorsun." Sözlerimde bir ısıruk yok. Doğrusu, onları söylemek bile istemiyordum. Başımı sallamayı, surat asmayı, dudağımı titretmeyi, kucağına sürünmeyi ve beni rahatlatmasına izin vermeyi tercih ederdim. Ama birazcık asaletim var. Çok değil ama biraz.

Ayağa kalkıyor ve bana doğru geliyor. O yaklaştıkça kalbim daha çok çarpıyor. Bütün havayı solumaya devam ediyor ve bana hiç hava bırakmıyor. Ona bakmayı reddettiğimde çenemi avucunun içine alıyor. O V hala gözlerinin arasında.

"Ne yapabilirim? Ağrınız için bir şey ister misiniz?"

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Çok fena sikildim. Otobüs çarpmadı."

Kızgının çünkü söylemesini istediğim şey bu değil. Bana hiçbir şey *sormamalı*. Bu beni kucaklaması gereken kısım. Beni yatağına götürmesi. Beni incelemesi. Hırıldayarak beni ne kadar çok istediğini ama beklemek zorunda olduğunu söylemeli. Sonra üstümü örtecek. Yerimde kalmamı isteyecek. Bana bir bardak su ve iki Ibuprofen getir ve onları içip dinlenmem için ısrar et.

Her şeyi sikip atmasından bıktım artık....

"Senin derdin ne Penelope?" "Sorunu olan *ben değilim.*"

Ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Oh, yani sorun ben miyim?" "Evet."

"Tanrı aşkına, neden bu kadar kızgınsın?"

Ayağa fırlıyorum ve parmağımı göğsüne sokuyorum. "Yeni başlayanlar için bilmediğin gerçeği."

"O zaman neden beni aydınlatmıyorsun?" "İyi!

Aydınlatacağım."

Oh, işte duygu şişesi.

Odanın içinde tepiniyorum ve kollarımı sallayarak büyük bir gösteri yapıyorum. "Sarhoş olduğun ya da aletini ıslatmaya çalıştığın sürece bana iyi davranıyorsun. Bana tatlı şeyler söylüyorsun. Bana bebeğim diyorsun. Bana insanmışım gibi davranıyorsun! Sonra, ayıldığın ve sakin kuruduğu an, bana ayakkabındaki çakıl taşıymışım gibi davranıyorsun. Ve ben burada, tüm bunları senin kıcını kurtarmak için yapıyorum, oysa tek istediğim seni kıcının üstüne düşürmek."

Ben nefesimi tutarken o başını sallıyor. "Beni tehdit edecek orijinal bir cümle bile bulamıyorsun."

Zaten bildiğim halde, "Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum.

"Şu son satır? Beni kıcımın üstüne düşürmekle ilgili olan mı? O *Dirty Dancing*'den bir replik."

Ellerimi kalçalarımaya koyup ona ters ters bakarken bir yandan da bir karşılık bulmaya çalışıyorum. "Şey... bu cümleyi biliyor olman senden hoşlanmamı sağlamayacak. Yani... her neyse."

"Her neyse?"

"Ne... *hiç*." "Öp beni."

"Ne?"

"Öp beni."

"Hayır."

"Benim sormamı mı tercih edersin? Olur. Ben sorarım. Öp beni?"

Ne haltlar dönüyor burada?

"Hayır. Seni öpmeyeceğim."

"Bir daha sormayacağım,
Penelope."

Bu orospu çocuğu kendini çok kibar sanıyor....

"O zaman yapma."

"Tamamdır."

Üç adım.

Beni kol mesafesinde tutması için gereken mesafe bu. İki nefes.

Uzanıp beni belimden yakalaması ve göğsüne doğru çekmesi bu kadar uzun sürdü.

Bir öpücük.

Beni eritmek için tek gereken bu.

Neden kızdığımı bile bilmiyorum. Yani, bana bir şey borçlu değildi. İyi de kötü de kabul edebilirim. Elbette tartıştık, ama kaderimizde birlikte olmak varsa, bu beklenen bir şey.

Ağzımdan çekiliyor ve beni beline doğru kaldırıyor. "Sana neden iyi davranamıyorum biliyor musun?" Kelimeler kifayetsiz kalıyor, beni masasına yatırırken başımı sallıyorum. "Çünkü ben öyle olduğumda, sen de böyle bakıyorsun." Gömleğini kafasına geçiriyor. Benimkini yırtıp açıyor ve inliyor. "Bu puslu, şehvet dolu bakış, sikimi çıldırıyor."

Dudakları benimkileri çılgınca, sabırsız bir öpücükle buluyor. Ben de aynı hararetle karşılık veriyorum. Dizlerimin arkasından tutup beni masanın kenarına çektiğinde nefes nefese kalmıştım. "Ne kadar ağrın var?" Bakışlarındaki yoğunluk yalan söylememem konusunda beni uyarıyor.

Çaresizlik, tüm mantık duygusunun önüne geçer. "Hayır diyecek kadar kızgın değilim."

Avucunu karnıma bastırıyor ve beni sırtüstü yatırıyor. Ayaklarımın topukları bir şekilde masanın kenarına ulaşıyor. Dizlerim ayrılıyor ve o orada, bana bakıyor. Tamamen çıplak.

Başparmağını yarığımdan aşağıya doğru sürüklemeyi önce parmaklarının tersiyle kalçamın içini okşuyor. "Şişmişsin."

"Evet, o konuda. Beni bir arı soktu. Dün geceyle bir alakası yok. Ben iyiyim."

Ve belli ki böyle rastgele şeyler söyleyecek kadar çaresiz.

Aptallığımı görmezden gelmeyi seçiyor ve içime uzun bir parmak sokuyor. "Kahretsin, dün geceki kadar ıslaksın. Dün gecedenden daha sıkı. Buran da şişmiş."

Size kola kutusu kadar büyük olduğunu söylemiştim....

Bir kez daha kalçamı okşamak için parmağını *aptalca şişmiş vajinamdan* çıkarıyor. O da kaşlarını çatıyor ve seksi olduğunu düşündüğüm ama şimdi sadece sinir bozucu bulduğum o küçük V endişesine sahip.

"Önemli bir şey değil. Gerçekten. Doğuştan bu kadar gerginim. Bu sadece benim dar kanalımdır, Jake."

"Penelope... lütfen dar kanal demeyi kes." "Bu uygun bir tıbbi terim."

"Uygun olsun ya da olmasın, bunu çok seksi buluyorum ve yapmamalıyım. Arı sokması tepkisi olsun ya da olmasın, sağduyuma karşı gelmemeye ve seni burada masamda sertleştirmemeye çalıştığımdan bahsetmiyorum bile."

Arı sokması dedi.

Kıkırdadım.

Ters ters bakıyor.

"O küçük şirin gülüşün de yardımcı olmuyor."

"Kaplumbağaları düşünmeyi denedin mi?"

Hiçbir şey

söylemiyor.

"Sakız?" Yine

sessizlik.

"Enerjimi yönlendirmek ister misin?" Parmaklarımı şakağıma bastırıyorum.

Elimi tutuyor ve beni oturur pozisyona çekiyor. Ayaklarım hareketle birlikte düşüyor ve çok geçmeden bacaklarım masanın kenarından sarkıyor ve o da bacaklarımın arasında kalıyor. Saçımı okşuyor, şakaklarıma dokunuyor. "Dün gece sana çok sert davrandım."

Vücudum anında alevler içinde kalıyor. İnliyorum ve masanın üzerinde

kayıyorum. Dokunuşuna doğru eğiliyorum. Uzanıp onu üzerime çekmeye çalışıyorum. O bir

Taşınmaz çelik kuvvet.

"Bugün seninle ilgilenmeme izin ver."

Şimdi de o adam olup benimle ilgilenmek istiyor. Şimdi.

Ateşli, azgın bir karmaşa olduğumda.

Bu *O Adam'ın* anı değil. Bu Jake Swagger'ın anı. Koca sikimle seni sikeceğim ve sen de bunu kabul edip beğeneceksin çünkü ben öyle dedim, Jake Swagger.

"Eğer benimle gerçekten ilgilenmek istiyorsan...."

"Aklını başına topla Penelope." Beni masadan kaldırıp ayaklarımın üzerine dikti. Yırtık gömleğimi omuzlarımdan itiyor. Yerden kendi atılmış gömleğini aldı. Başıma geçiriyor, sonra da Dom Baba gibi alnımdan öpüyor. Ki bu benim sapkınlığım değil.

"Surat asmak için bu kadar uğraşıyor musun yoksa doğal mı geliyor?"

Pout....

Çok baba bir Dom lafı.

"Eğer bir damlatmaz bardak çıkarırsan, ben giderim."

Bir an bana baktı, başını salladı, sonra döndü ve dışarı çıktı - nefesinin altında mırıldandı, "Söylediği bok..."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

S Belki de o *adam* o kadar da kötü değildir. Sadece zamanlaması kötü. Mesela bu sabah beni önemsemesini istedim ama önemsemedi. Sonra bu sabah beni umursamamasını istedim ve o da umursadı. Sonunda istediğimi aldım. Sadece istediğim zamanda değil.

En azından istediklerimin bir kısmını.

Masasının üzerinde kadınlık organlarımı kontrol ettirmiştim bile. Sonra bize kahvaltı ısmarladı, hatta ne istediğimi bile sordu. Pastırma, yumurta, krep, taze meyve ve McDonalds'tan aldığım içinde kuru üzüm olan yulaf ezmesi ile yetindim.

Uber'in size yemek getireceğini biliyor muydunuz? Kar fırtınasında mı? Buna Uber Eats diyorlar. Bu bazı insanlar için büyük bir olay olmayabilir, ancak yerel Pizza Hut'ın bile teslimat yapmadığı bir kasabadan geliyorsanız, böyle bir haber duymak aklınızı başınızdan alacaktır.

Her neyse, bundan sonra nihayet iki Ibuprofen ve uzun bir bardak su aldım ve dinlenmeyi talep ettim. Ben de aynen öyle yaptım. Sadece onun yatağı yerine kanepede uyudum, çünkü Uber Eats'in getirdiği onca şey yüzünden merdivenleri çıkamayacak kadar doluydum.

Üç saatlik bir uykudan sonra, beni uyandırması için sıcak bir duş aldım. Bunu bitirdiğimde, bizi geç bırakmadan önce acele etmemi söylediler. Giyecek hiçbir şeyim olmadığından yakınmaya başladım ama sonra misafir yatağında benim için hazırlanmış bir kıyafet buldum. Ve isteyebileceğim her kozmetik banyo tezgahının üzerinde duruyordu.

Kalın buklelerimi evcilleştirmeden bıraktım, böylece vahşi ve çılgın ama bir şekilde şık ve sevimli oldular. Onları, boynumu ve bileklerimi Chanel ile spreyledim. Gözlerimi gerçekten ortaya çıkarmak için maskaraya ağırlık verdim. Ruju hafif sürdüm ki

parlak, doğal pembe, Kim Kardashian tarzı bir şey vardı. Bembeyaz, omzu açık, beli hafifçe genişleyen bluzumun üzerinde parlayan tenime hayran kaldım. Beni yazdırdığı pilates dersi için Emily'ye teşekkür ettim; bu ders kıcımlı sıkılaştırmış ve siyah, deri, stiletto pantolonun içinde gerçekten harika görünen bacaklarımı belirginleştirmişti. Ve üstü beyaz, altı kırmızı Louboutin topuklu ayakkabılarımın on yedi fotoğrafını çektim.

"Penelope!"

Banyo aynasında hızlıca ördek suratlı bir selfie çekip Emily'ye gönderiyorum. Cevabını bekliyorum.

Ona her fotoğraf gönderdiğimde aldığımın aynısını al. Orta parmak emoji.

"Yapmak zorundayız..." Jake bir bakışıyla beni içine alırken, sikerken, tahrik ederken ve içimi dışına çıkarırken sesi kesiliyor. "...Git."

"Güzel görünüyor muyum?" Ona gülümseyip reverans yapıyorum. "Tatlı gibi görünüyorsun."

Isı her yerde. Beni yakıp kavuruyor. Daha fazla hava almak için dudaklarımı aralıyorum ve o bana bakarken nefes nefese kalıyorum. "Tatlı sever misin?"

Gözlerime bakıyor. "Yemek için en sevdiğim şey olma yolunda hızla ilerliyor."

Kriptonit... Hala var.

Ben de biraz halsiz hissediyorum. Adam takım elbise giyiyor, ki bu onun için alışılmadık bir şey değil. Ama bu? Tamamen siyah. Simsiyah. Kravatı bile siyah. CEO'nun kötü çocuğu gibi görünüyor. Ve bileğindeki o büyük Rolex arzumu bastırmaya yardımcı olmuyor.

Materyalist bir insan falan değilim, ama sadece Timex takan erkeklerle çıktığınızda, kalitesi ne olursa olsun sadece zamanı gösteren elmas kaplı bir mücevhere sahip bir erkek gördüğünüzde biraz heyecanlanmadan edemiyorsunuz. Kelimenin tam anlamıyla. *Tek* amacı bu. Gelmiş geçmiş en iyi para israfı.

Aramızdaki bakışmalar bir dakika daha sürdükten sonra boğazını temizliyor ve benim için hazırladığı siyah deri ceketini kapıyor. Onun aç sinsiliği bir panterin sinsiliğine benziyor. Ve ben bir ceylanım. Tatlı niyetine yenmek üzereyim. Çünkü tatlıya benziyorum. Ya da Jake Swagger öyle diyor.

Her biri beş santim olan bu topuklularla bile benden daha yüksek. Ceketimi taşımama yardım etmek için arkama geçtiğinde, kendimi sabitlemek için derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. O da derin bir nefes alıyor. Sadece burnu buklelerime gömülü.

"Harika kokuyorsun."

Yüzümü ona dönüyorum ve bana attığı için için yanan bakış, sinir uçlarımla beynime sinyaller göndererek gergin olduğumda hep yaptığım şeyi yapmama neden oluyor. "Hâlâ denizden hoşlanmıyorsun, değil mi?" Nehir dansı, parmak şaklatma, parmak silahlar.

"Sen çok tuhafsın. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

Kaşlarımı oynatıyorum. "Sadece beni seven insanlar."

"Çünkü onlar senin değişmeni istiyorlar."

Başımı eğiyorum ve bakışlarımı daraltıyorum. "Ama gerçekten öyle mi?" Homurdanıyor. "Hadi gidelim."

Jake elimi tuttuğunda şaşırdım ve biraz da gururlandım. Bunun hızımızı ayarlayabilmek için olduğunu anladığımda bu duygum kayboluyor - gerçekten hızlı. Bu ayakkabılarla yetişemediğim için yavaşlamak zorunda kaldığını söylediğinde şaşırmadım. Asansörde ben mırıldanırken bana aptal aptal baktığında da şaşırmıyorum. Ya da kafasını telefonundan kaldırmayıp restorana kadar benimle hiç konuşmadığında. Bu tipik Jake Swagger davranışı.

Ama gideceğimiz yere vardığımızda Jake'in bu umutsuz romantliği hiç olmadığı kadar kendinden geçiren şövalyece bir yanını keşfediyorum. Dans etmek gibi, bu *O Adam'ın* olmazsa olmazlar listesinde bile yok. Hepsi Jake'in. Bu da bir şekilde onu daha da ateşli yapıyor.

Küçük İtalyan restoranı, iki büyük tuğla binanın arasına özenle sıkıştırılmış. Beyaz keten kaplı masaları, sessiz aydınlatması, tente ve karla tozlanmış yeşillik sepetleriyle cam cephesi Paris'in bir resmi gibi görünüyor. Chicago tarihinin en soğuk günü olabilecek bu günde bir sıcaklık patlaması.

Ama restoranın önü sadece bir ön. Giriş için kapı yok. Arka taraftaki park yeri de bahçe avlusu nedeniyle girişten bir metre kadar uzakta. Jake'in uzattığı eli tutuyorum ve arabadan inip soğuğa adım atıyorum. Asfalt, tuzlanmış olmasına rağmen Louboutin'lerim için buzlu bir ölüm tuzağı.

Jake'in eli hâlâ benim elimdeyken, kıcımlı kırmadan önce beni yakalayacağından eminim. Ama daha bir adım bile atmamıştım ki ayaklarım altımdan çekildi. Bir çılgılık attım ve kalbimin dizlerimin üzerine düştüğünü hissettim.

Jake'in gürleyen kahkahası soğuğu yarıp geçiyor ve beni göğsümden vuruyor. Panik geçip de gerçekte neler olduğunu anladığımda vücuduma bir sıcaklık yayılıyor.

Beni taşıyor.

Bir kolunu belime doladı.

Diğeri dizlerimin altında.

Bana gülümseyerek bakıyor. Göz

kırparak gözlerini kapatıyor.

Sözleriyle benimle alay ediyor. "O topuklar benim seyir zevkim için bebeğim. Buz üzerinde yürümek için değil."

Tanrım, lütfen bu restoranda buzlu sandalyeler olsun. Çünkü bu pantolonların onun da seyir zevki için olduğuna eminim.

"Bunu söylediğim için muhtemelen cehenneme gideceğim ama şimdiye kadar dua etmeyi hiç ateşli bulmamıştım."

"Dua ettiğimi nereden bildin?"

Gülüyor. Bastırmak için dudağını ısırıyor ama sonunda kıkırdıyor. Beni girişin hemen dışına bıraktığında çenemi tutuyor, başımı geriye yatırıyor ve bana yakışıklı, şeytani bir sırıtış atıyor.

"Amin dedin."

Tabii ki yaptım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"G *O Penelope!"*
"Bastır
Penelope!"
"Bastır
Penelope!"

Chicago'nun en seçkin gece kulübünün barında durup The Running Man'i yaparken etrafımda toplanan kalabalık adımı haykırıyor. Jim Canton'un iki kızı Amber ve Mary'ye barda bana katılmaları için el sallıyorum. Sonra aşağıdaki dans pistindeki herkes bana katılıyor. Şimdi tüm kulüp Koşan Adam'ı yapıyor.

Jim'in kızlarının onları hisselerini satmaya ikna etmek için ihtiyaç duydukları tek şeyin rakamları siyah beyaz görmek olduğu ortaya çıktı. Jake teklifini içeren zarfı keten masa örtüsünün üzerinden en büyük kız olan Amber'a uzattığında Amber'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve çığlık attı. Sonra zarfı Mary'ye gösterdi, o da çığlık attı. Babalarının onları sakinleştirmesi birkaç dakika sürdü.

Herkes bakıyordu. Çok garipti. Ve teklifin ne kadar olduğunu göremediğim için üzgündüm. Yani, bir sulama sistemi ne kadar tutabilir ki?

Jim Jake'le birlikte otel odasına dönüp herkes imzalamadan ve her şeyi resmileştirmeden önce evrakları gözden geçirmek istedi. Kızları kutlama yapmak istiyordu. Böylece hepimiz otele geri döndük ve çocuklar odaya gitti. Ben, Amber ve Mary otelin barına gittik.

Ondan sonra işler biraz çığırından çıktı.

Jake bir anlık heyecanla aptalca bir hareketle bana kredi kartını vermiş ve bu gecenin ondan olduğunu söylemişti. Ayrıca Cam'i arayıp otelin barına gelmesini ve "bize göz kulak olup" başımıza bir şey gelmemesini sağlamasını istemişti.

herhangi bir sorun. Kızlar Cam'e Chicago tarzı parti yapmak istediklerini söylediklerinde, Cam onlara tam yerini bildiğini söyledi.

Bu saatler önceydi.

Şimdi sarhoşum.

Kız kardeşler sarhoş. Cam şansını deniyor.

Ve Jake kapıdan içeri girdi.

Siyah takım. Siyah saç. Kare çene. Çalımli yürüyüş. Gözler arıyor. Tarıyor. Değerlendiriyor. İlahiyi takip ediyor. Yukarı, yukarı, yukarı ve sonunda yüzüme yerleşiyor. Bana bir şey için kızmasını beklesem de ona gülümsüyorum. Canton Kızkardeşleri'ni sarhoş edip barda dans etmeye ikna etmek onun onaylamayacağı bir şey gibi görünüyor.

Şaşkınlıkla dudakları seksi bir sırtışla bir tarafa doğru açılıyor. DNCE'nin *Cake by the Ocean* şarkısına ayak uydurmaya çalışıyorum. Ama o lanet yüzü beni aptallaştırıyor.

Jake'in siyah Amex kartını gösterdiğim anda bize kraliyet ailesindenmişiz gibi davranan aynı adam gelip onu selamladı. Birkaç dakika sonra Jake'e ikinci kattaki VIP süitimize kadar eşlik ediliyor. Gözümün önünden bir an kayboluyor ve gülümsemem azalıyor. Sonra, elinde içkisiyle parmaklıkların üzerinden eğildiğini ve gözleriyle hemen beni bulduğunu gördüğümde gülümsemem geri geliyor.

O kadar kötü durumdayım ki....

Başımı kaldırıp ona küçük bir el sallıyorum. Parmaklarını bana doğru oynatıyor ve gülümsüyor. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Acaba bir anlaşmayı bitirdiğinde hep böyle mi oluyor? Ya da sadece bu sefer mi böyle? Daha sonra yalnız kaldığımızda ona sormak için aklıma bir not alıyorum. Belki de sevişme sonrası mutluluk içinde sarıldığımız o uykulu anlarda.

"Geri geleceğim!" Cam sandviçi yapmakla meşgul olan kız kardeşlerime bağıyorum.

Altımdaki iki adama ellerimi uzatıyorum ve beni yere indirmekten çok mutlu oluyorlar. Neye benzediklerini söyleyemem. Bilmiyorum. Umurumda da değil. Önemi yok. Jake ile kıyaslanamazlar.

Merdivenlerden VIP süitine çıkarken müzik kesiliyor. Sonunda sahanlığa ulaştığımda beni izliyor.

"Güzel hareketler."

"Biliyorum, değil mi?" Sırf onun için The Running Man'i yapıyorum. Sonra nehir dansıma geçiyorum. Parmaklarımı şıklatıp tabancalarımı çıkardığımda, parmak tabancalarımın uçlarıyla göğsüne dokunuyorum.

"Senin şu nehir dansın...."

Ona sırtıyorum. "Sana bir şeyler yapıyor, değil mi?"

"Mmm." Gülümsemesi geniş. Dişleri güzel, beyaz ve siyah ışıkta parlıyor.

"Keşke daha erken gelebilseydin. Karpuz gezintisi yaparken beni kaçırdın."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Geri kalanınızın kutlayacak bir şeyleri olması için birinin çalışması gerekiyordu."

"Anlaşmayı yaptın mı? Resmileşti mi?"

"Ayrıntıların üzerinden geçtik. Ama kapanış için avukatlarımıza ihtiyacım var. Hava durumuna bağlı olarak önümüzdeki birkaç gün içinde bir toplantı ayarlayıp işi sonuçlandıracağız." Parmakları gömleğimin yakasında geziniyor. "İş bitene kadar benimle kal." Kirpiklerinin altından bana bakıyor ve sırtıyor. "Kız kardeşler ayılıp fikirlerini değiştirirlerse diye mi?"

AMAN TANRIM.

Kalmamı istiyor.

Kahretsin!

Yapabileceğimden

emin değilim. "Ne

kadar süre için?"

Sırtıyor. "Zoru oynamaya mı çalışıyorsun?"

Omuz silkiyorum. Neye isterse ona inanmasına izin vereceğim. Ama yine de bir cevaba ihtiyacım var. Ve bir cevap beklediğimi anlaması birkaç dakikasını alıyor. "Ciddi misin?"

"Evet. Ne kadar kalmamı istiyorsunuz?"

"Ne fark eder ki? Programını falan mı kontrol etmen gerekiyor?" "Ya da başka bir şey. Ne kadar sürecek?"

Gözleri kısıldı. "En fazla birkaç gün."

"Yani, iki gün mü? Bu kadar mı?"

"Evet, Penelope. İki gün. İki gün daha benimle kalır mısınız?"

Sırtıyorum. "Tamam. İki gün kalabilirim."

"Çok tuhafsn."

"Bana bilmediğim bir şey söyle. Mesela bu akşam onunla ve kızlarıyla yemeğe çıkmayı neden kabul ettin, eğer bunu anlaşmayı tamamlamak için yapmıyorsan? Zengin insanların kendi başlarına bir şey yaptıklarını sanmazdım. Bu tür işleri halledecek bir ekibin olduğunu sanıyordum."

"Ben daha çok... uygulamalı

yaklaşımı tercih ederim." "Bu cinsel

bir ima mıydı?"

Gülüyor. "Açıklamak zorunda kalırsam olmaz."

Elimi tutuyor ve beni kadife koltuklardan birine oturtup ıslak bardan bir şişe su uzatıyor. Bu VIP süiti bok gibi. Tavuk kanatları bile var.

"Jim Canton gibi insanlarla çok iş yapıyorum. Projelerine yüreklerini ve ruhlarını koyan insanlarla," diye açıklıyor karşımdaki kanepeye oturup dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğilirken. "Birçoğu fikirlerini hayata geçirmek için her şeyi riske attı. Sahip oldukları her şeye yatırım yaptılar. Buna hayranım. Buna saygı duyuyorum. Bu yüzden bunu kişiselleştiriyorum. Bir takım elbiseye satılıyormuş gibi hissetmelerini istemiyorum. Satmaya karar verdiklerinde kendilerini iyi hissetmelerini istiyorum. Ve ürünlerine kendi ürünümüş gibi davranacağımı bilmelerini istiyorum."

Vay canına.

Daha seksi olabileceğini kim bilebilirdi?

"Evimdeki şu oda mı? Kapısında kod olan ve bir tür seks zindanı olduğunu düşündüğünüz oda mı? Tüm dosyalarımı orada tutuyorum. Patentlerle ilgili planların orijinal kopyaları. Tüm müşterilerimin kişisel bilgileri. Prototipler. Hepsi orada. Güvenli olup olmadığından asla şüphe duymadığım bir yerde. Benim için çalışan insanların elindeki bu tür bilgilere bile güvenmiyorum."

"Bu... Bunu beklemiyordum."

"Hangi kısmı? Her yatırıma nasıl kişiselleştirdiğim mi yoksa kilitli odanın seks odası yerine dosya odası olması mı?"

"Dosya odasının seks odası olmaması beni hayal kırıklığına uğrattı." Gülüyor. *Harika bir kahkaha.* "Ama diğeri? Bu kadar mı kişiselleştiriyorsun? Bu oldukça hayranlık uyandırıcı."

Ayıldı. "Bu iyi bir iş. Ve bu yüzden başarılıyım. Dediğin gibi, kendi fikirlerimi üretecek kadar yaratıcı değilim." Sol gözü göz kırparak kapanıyor. Vajinam titriyor. "Ama işi biliyorum. Genellikle göz ardı edilen şeylere yatırım yapmayı seviyorum. Küresel bir fenomene dönüştüğünde daha da tatmin edici oluyor."

"Küresel bir fenomen mi? Gerçekten mi?"

Omuz silkiyor. Sadece omzunu kaldırıyor ama bu mütevazı hareket onun hakkında çok daha fazlasını anlatıyor. "İyi bir şey gördüğümde anlarım."

Gözleri vücudumda geziniyor. Sanki iyi bir şeymişim gibi.

Doğruluyorum, göğüslerimi biraz dikleştirmeye çalışıyorum. Boynumu eğiyorum. Dudaklarımı büzüyorum.

Ben pek kurnaz değilimdir.

Çabucak anlıyor ve bana sırtıyor. Sonra gözleri karardı. Ve dudakları ayrılıyor. Ve kendimi tatlı gibi hissediyorum.

"Buradan çıkmak mı istiyorsun?"

"Evet. Lütfen. Evet, lütfen. İstiyorum." *Idiot...*

Kulübe doğru yürürken bir sisin içindeymişim gibi hissediyorum. Sis, ışıklar ve müzikten oluşan bir bulanıklık, Cam'in kız kardeşleri eve götürme sözü, Ross'un arabanın kapısını açması ve sert kas duvarının yanımdaki koltuğa kayması.

Sarhoşluğumun alkolle alakası yok. Jake Swagger'ın etkisindeyim. Cinsel gerilimle kafam güzel. Kemiksiz, azgın ve endorfinle kafayı bulmuşum.

Dudaklar dudaklarımda. Dilim dilimle dans ediyor. Kalın, becerikli parmaklar pantolonumun düğmesini açıyor. Erkeksi bir el külotumun altından kayıyor. Kulağımda vahşi bir hırıltı. Arzumu onaylayan sert bir fısıltı, "Amin sırlıslık olmuş."

İnliyorum. Beni ağzıyla susturuyor. Ama beni sınıra yaklaştırdıkça sesim daha da yükseliyor. Nefes almak o kadar zorlaşıyor. Ve çok geçmeden, ağzından ayrılıyorum ve nefes nefese kalıyorum, çünkü yapı çok fazla oluyor. Çok yoğun. Bağırıyorum ve boştaki eli ağzımı kapatıyor.

Orospu çocuğu.

Bu *şimdiye kadarki* en ateşli şey.

"Bu kadar sert boşalmana bayılıyorum."

Tamam... belki de *bu şimdiye kadarki* en ateşli şeydir. Belki de sadece hepsi - parmağı klitorisime kötü şeyler yapıyor. Kaba, alçak ve fısıltıyı zor geçen sözleri. Ve o el, ağzıma kenetlenmiş. Sırtım koltuktan kalkarken zevk çılgınlıklarını bastırıyor. Kalçalarım bükülüyor. Bacaklar geniş. Biri onun üzerine atılmış, diğeri cansız bir şekilde arabaya yayılmış.

Evet.

Hepsi çok seksi. Ama bekle.

Açık ara en seksi hareket olan tipik *O Adam hareketini* yapmadı. Ve orgazmın doruğundan inerken, kendimi beklentiyle ona bakarken buluyorum. Bekliyorum. Bir sonraki kısmı bekliyorum. Onun yapmadığı kısmı.

Pantolonumun fermuarını çekiyor. Omzumu öpüyor. Pantolonunun içinden sikini sıkıyor ve inliyor. Gözlerini benimkilere dikeyyor ve beni incelemek için başını eğmeden önce birkaç kez göz kırpmıyor. "Nöbet mi geçiriyorsun?"

"Ne? Hayır. Hayır. Bunu neden sordun ki?"

"Çünkü bana deliymişsin gibi bakıyorsun. Ve gözünü bile kırpmadın."

"Belki de bir şey bekliyorum...." Boğucu görünmeye çalışıyorum. Kırpiklerimi kırıştırıyorum. Bu onun kafasını daha da karıştırıyor. Yüzümdeki her özelliği analiz ediyor. Bir ipucu arıyor. Anladığını sanıyor ve sırtıyor. Ama daha ağzını açmadan, hiçbir şeyi çözemediğini anlıyorum.

"Merak etme bebeğim. O şeyi ve çok daha fazlasını alacaksın. Ama seni bu arabanın arkasında becermeyeceğim. Yapmayı planladığım şeyi yapmak on dakikadan çok daha uzun sürecek."

Blah.

Bla

bla.

Fala

n

filan.

"Beklediğim şey bu değil," diye kestirip atıyorum.

Kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor ve gülüyor. "Kendini tutma, güzelim. Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Bu nasıl hissettiğim ile ilgili değil. Ne istediğimle ilgili." Pantolonumun düğmelerini ilikliyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve ona bakmak zorunda kalmamak için pencereden dışarı bakıyorum. "Bazen *O Adam* olmayı beceremiyorsun."

Büyük bir parmağını çenemde gezdiriyor; gözleri yuvalarından fırlarken ve göğsünün derinliklerinde inlerken emmesi gereken büyük parmağını... Çünkü özümün tadı beni sahiplenmek için duyduğu ezici, ilkel arzuyu tetikliyor.

Çenemi çimdikliyor ve başımı ona doğru çeviriyor. Tabii ki benim asık suratlı tavrım onu eğlendiriyor ve yüzünde o aptal sırıtış var.

"Ne?" "Ne... Ne?"

"Ne istiyorsun Penelope?"

"Artık bir önemi yok, Jake. Sen zaten mahvettin."

Eğildi. Üst dudağımı öpüyor. Alt dudağımı. Çenemi hala ağzına çok yakın olan parmaklarının arasında tutuyor....

"Söyle bana. Bu sefer hangi *O Adam* hareketini berbat ettim?"

"Bunun komik olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama eğer öğreneceksen, bilmen gerekir."

Geri çekiliyorum ve aramıza biraz mesafe koyuyorum. Eğlencesi daha da artıyor. Ciddi görünmeye çalışırken gülümsemesini zar zor zapt edebiliyor, ellerini havaya kaldırıyor ve koltuğuna geri yaslanıyor. "Lütfen. Aydınlat beni."

Hiç vakit kaybetmem. "Her aşk romanında, kahraman, nam-ı diğer *O Adam*, her zaman güzel bir arka koltuk parmaklamasını, kahramanın külotunu ateşe veren bir hareketle takip eder. Bu duyguları yeniden ateşler, öyle ki kadın ilk orgazmından inerken bile bir sonrakini beklemeye başlar."

Artık gülümsemesiyle savaşıyor. "Peki ben neyi yanlış yaptım?"

"Elini pantolonumdan çıkardın ve parmaklarını sanki vajinamdan akan tatlı, günahkâr, masumca seksi kriptonit balından değil de su bardağındaki yoğunlaşmadan dolayı ıslanmış gibi pantolonuna sildin."

Başını bana doğru sallıyor. "Söylediğin saçmalıklar." "Yapmadığın şeyler," diye karşılık veriyorum.

"Uh-huh. Peki tam olarak ne yapmam gerekiyordu, Penelope? Bilirsin, senin o *tatlı balınla*?"

"Um, duh. Parmaklarını yala. Hırla. Sahiplenici ve küfürlü bir şeyler söyle."

"Parmaklarımı yalamak mı?"

"Evet. Tadımı almak için. Çünkü kendine yardım edemiyorsun."

Sesi o hırıltılı şeyi yapıyor. "Neden sadece tadına bakmakla yetiniyorsun?"

Yer değiştiriyor. Beni dizimin altından yakaladı. Yüzümü ona çeviriyor. Beni öne doğru çekiyor. Kalçalarımı kaldırıyor ve beni sırtüstü yatırıyor. Bir *oomph* ile yere iniyorum. Sonra pantolonumun fermuarını açtı. Dizlerime kadar çekti. Eğildi ve yarığımın uzunluğunu yaladı. Saten külotumun üzerinden. Ve bir şekilde, bu tamamen çıplak olmaktan daha iyi.

"Ne yapıyorsun?" Bizi Ross'tan ayıran karartılmış cama bakıyorum. Pencereden dışarı, yanımızdan geçen binalara bakıyor, onun dairesine ne kadar yakın olduğumuzu merak ediyorum. Ve son olarak bacaklarımın arasından ona bakıyorum. Üzerimde geziniyor. Çenesindeki bir günlük saç teli iç çamaşırımın ince kumaşından beni gıcıkıyor.

"Sana istediğin bir şeyi veriyorum."

Başımı sallıyorum. Sertçe yutkunuyorum. Nefesimi buluyorum. Ve göğsümdeki gürültüyü duyabilmeyi umuyorum. "Yeterli zaman olmadığını söylemiştin. Hatırladın mı? İki saniye önce. Yeterli zaman yok. Söylediğin buydu."

"Bunun için yeterince zamanımız var."

"Ama ben sadece parmaklarını yalamayı istemiştim."

"Üzgünüm, bebeğim." Burnunu külotumun üzerinde gezdiriyor ve içine çekiyor. Neredeyse ölüyordum. "Dediğin gibi..." Büyük bir dramatik duraklama yapıyor ve göz kırpmıyor ve söylemek üzere olduğu şeyin beni sonsuza dek bitirebileceğinden korkuyorum. "...Kendime engel olamıyorum."

Ve ben öldüm.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ben gelen bir makineyim.
Bana on teslim tarihinin baskısını, yakalanma ihtimalini ve Jake Swagger'ın dilini verin, bu kaltağa yağmur yağdırabilirim.
Ciddiyim.
Sıvı kriptonit her yerde.
Az önce maruz kaldığım yoğun dil sikişini göz önünde bulundurarak hareket edemeyeceğimi düşündüm ama dediğim gibi....
Ben bir makineyim.
Arabadan inip lobiden geçerek asansöre binerken -ben köşede deli gibi mırıldanarak onu izlerken- dairesinin ön kapısından geçip ofisine giderken Jake'in sikinin içimde olacağı vaadi adımlarıma ekstra bir güç katıyor.
Neden onun ofisinde olduğumuzu bilmiyorum. Sadece "ofis" dedi. Ben de dinledim. Çünkü beni masasında becerme fikri, bu sabah bıraktığı yerden devam etmesi, aklımın arkasında dün gecenin tekrarının gerçekten istediğim şey olmadığını söyleyen bu küçük sesi terk etmemi ve zaman kazanmak için kıyafetlerimi çıkarmamı sağladı. Ama yürüyüş kısa sürdüğü için masasına vardığımda ve yüzümü ona döndüğümde hala belden aşağım giyinikti. Ve o....
Merhamet edin, o
çıplak. Tek bir giysisi
bile yok.
Ayakkabılarını ve çoraplarını bile çıkarmayı başardı.
Bunu görmek...vizyon.
Bu.. Adonis.
Bu... evet, başka bir şeyim yok.

Çünkü bu adam hayatımda gördüğüm en iyi orospu çocuğu ve çıplak bir Jake Swagger ile kıyaslanmaya değer hiçbir şey yok. Onu hiç tamamen çıplak görmemiştim. Çıplak göğüslerine şahit olmak yeterince zordu. Birkaç erkeksi ayak, bir atletin baldırları, birkaç kaslı uyluk ve o kaslı uylukların arasında asılı duran bakmayı reddettiğim şeyi de resme ekleyince birdenbire kıyafetlerimi çıkarmamam gerektiğini düşündüm.

Bu gece iyi göründüğümü düşünüyorum. Ona kıyasla mı? Cehennem gibi çirkin görünüyorum.

Masasına varmamız için geçen on üç adımda bu kadar soyunması için gerçekten sihirli bir şeyler yapmış olması gerektiği sinirime hiç yardımcı olmuyor.

"Abrakadabra." Hayali asamı döndürüyorum. Bana doğru yavaşça ilerliyor. "Neden gerginsin?"

Aletini pantolonundan çıkarışını izledim. Elinde yumruğunu gördüm. Ama hiç böyle görmemiştim. Bacaklarının arasında bir sarkaç gibi sallanıyordu.

Görüntüyü engellemek için gözlerimi kapatıyorum. Ama artık çok geç.

Onu gördüm.

Sallanıyor.

Helikopter

gibi.

Kim Jones'un kutu vantilatöründeki kanatlar gibi salınıyor. Ve hala görebiliyorum.

Gözlerimin

arkasında.

Sonsuza kadar.

Muhtemelen bir daha göreceğim tek şey.

"Penelope?"

Gözlerimi kapalı tutuyorum. "Hmm?"

"Abrakadabra" dedin. Çünkü gerginsin. Neden gerginsin?"

"Çünkü çıplaksın. Çok da hızlı oldu. Sihirbaz hareketleri."

"Ahh...." Tam zamanında tek gözümü açıp benden üç adım ötede anlayışla başını salladığını görüyorum. "Sihirbaz." İki adım. "Asayı açıklıyor." Önümde duruyor. "Dokun bana."

Tamam.

Kıpır kıpır ellerime bir yön verdiğim için o kadar rahatlamışım ki, göğsüne biraz *fazla* sert vuruyorum. Bir iniltiyi bastırıyor. Avuçlarım karıncalanıyor. Kanı göğüs kaslarındaki el izlerini karartmak için hücum ediyor. Bütün kanım yanaklarıma hücum ediyor.

"Senin bu utangaç ve gergin halini görmek her ne kadar büyüleyici olsa da, ben çılgılık atan, çırpınan ve ne kadar iyi hissettirdiğinden başka hiçbir şeyi umursamayan halini tercih ederim."

Parmağım el izlerini takip ediyor. Ağzımı açıyorum. Kapatıyorum. Nefes alıyorum. Kendimi onun gözlerinin içine bakmaya ve ona küçük bir gerçeği açıklamaya zorluyorum. "Sadece seninleyken bu kadar iyi hissetmişim."

Dokunuşumun altında göğsünün gümbürdediğini hissediyorum ama hiçbir ses duymuyorum. Bileklerimi iri elleriyle kavırıyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Senin o ağzın, Penelope Hart, benim sonum olacak."

Ardından gelen öpücük bir vaat olduğu kadar bir uyarıdır da. Beni mahvetmek üzere olduğuna dair bir uyarı. Ve her saniyesini seveceğime dair bir söz.

Hareketleri aceleci ve açgözlü olsa da, kesin ve ödüllendirici. Pantolonumu tek ve akıcı bir hareketle bacaklarımdan aşağı indiriyor. Ama pantolonumu ayak bileklerimden kurtarabilmek için topuklarımı çıkarmak üzere diz çöktüğünde, başparmağıyla ayağımın kemerini okşamak için bir saniye daha bekliyor.

Avuçlarıyla kıcımlı kavırıyor, masasının kenarına oturmam için beni kaldırıyor, bacaklarımdan arasına giriyor ve beni kabaca kendine doğru çekiyor. Ama elini karnıma koyup beni sırtüstü yatırmadan önce tek bir parmağını göğsümün ortasından geçirdiğinde dokunuşu yumuşak.

Kalçalarını sertçe kavırıyor. Parmakları yoğuruyor, sonra bırakıyor. Gözleri vahşi ve aç. Alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış. Ama şaftının uzunluğunu yarığımdan yukarı ve aşağı kaydırırken, bunu bir şefkat duygusuyla yapıyor. Sanki beni ona karşı hissetme ihtiyacı, kendini içime gömmeye arzusundan daha büyükmüş gibi. Bu kafa karıştırıcı. Ve zihnimin arkasındaki o ses -bana bunun gerçekten istediğim şey olmadığını söyleyen ses- geri döndü.

Aletini yumrukluyor ve başıyla bana sataşıyor. Gözleri çıplak gövdem üzerinde geziniyor, kapüşonlu bakışlarımla buluşmadan önce tenimin her santimine tapıyor. "Prezervatife ihtiyacım var. Ama lanet olsun, böyle çok iyi hissediyorsun."

Sanki konuyla ilgili düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi bana baktığı yoğunluk, beni o andan uzaklaştırıyor ve tüm ateşliliğinin altında aslında bir aptal olup olmadığını sorgulamama neden oluyor.

O süper zengin.

Ben süper
fakirim.

Neden beni hamile bırakma riskini alsın ki? Tek mantıklı açıklama, aşık olduğu ve hayatımın geri kalanında beni tuzağa düşürmek istediği.

Ben böyle iyiyim.

Ama başka bir düşünce, çıplak olduğumu, masasının üzerinde kartal gibi yayıldığımı ve korunmasız penisinin başının vajinamın açıklığına bastırıldığını unutmama neden oluyor.

Neden hiç tanımadığı birinden hastalık kapma riskine girsin ki?

Gözle görülür bir belirti olmasa bile insanların cinsel yolla bulaşan bir hastalığa sahip olabileceğini biliyor muydunuz? Ve görünmeyen bir cinsel yolla bulaşan hastalığın, mevcut bir patlak olmadan da bulaşabileceğini? Bende cinsel yolla bulaşan hastalık yok ama o bunu bilmiyor. Bu da onu gerçekten aptal yapıyor.

Korunmadan onunla yatmak beni aptal mı yapar? Onda cinsel yolla bulaşan bir hastalık olabileceğini ve benim de bu hastalığa yakalanabileceğimi düşünürsek?

Tabii ki

hayır.

Neden?

Çünkü o zengin. Ve eğer bana duşta çıkmayacak bir şey verirse, onu dava ederim. Bu nadir aptallık anı dışında akıllıdır, bu yüzden mahkeme dışında anlaşacaktır. Ve tahmin et ne olacak.

Zengin

olacağım.

Gibi.

Sikeyim.

Birkaç milyon dolar uçuğa sahip olmaya değer. Ayrıca, bugünlerde çok gelişmiş ilaçlar var. Bu benim için bir kazan-kazan. Onun için mi? Pek değil.

Yani, tüm kahramanların yaptığı gibi bana temiz bir sağlık raporuna sahip olup olmadığımı bile sormadı ya da sahip olduğunu onaylamadı. Bu arada, aklımı başımdan aldı. Kim böyle bir şey yapar ki? Hayatlarında hiç korunmadan sevişmediklerine yemin etseler de rastgele hastalık kontrolü yaptırırlar.

Aşk romanları, değil mi?

"Bu sefer düşündüğün çılgınca şey her neyse, aslında beni kapatma gücüne sahip olduğundan neredeyse eminim." Bakışları soğukkanlı olabilir ama gözlerinin derinliklerinde düşündüğüm şeyi söylemem için bana

yalvaran yakarışı görebiliyorum.

"Muhtemelen haklısın. Ve her ihtimale karşı korunmalıyız. Doğum kontrol hapı kullanmıyorum." Son kısmı ekliyorum çünkü planlanmamış bir hamilelikten başka herhangi bir nedenle korunmaya ihtiyacı olduğunu düşünmesini istemiyorum. Bu yüzden ona aşı olduğumu da söylemiyorum.

Parmaklarının arasında bir prezervatif tutuyor. "Evet. 'Çok zenginim' dediğin anda buna karar verdim."

Gözlerim büyüdü. "Düşündüğün gibi değil. Yemin ederim."

Parmağını dudaklarının üzerine koyup başını salladığında sustum. Prezervatife bir fiske vuruyor ve başımın yanına düşüyor. Ona baktığımda sadece boş bir ambalaj olduğunu görüyorum. Gözlerim şimdi lateksle kılıflanmış olan sikine kayıyor.

A-Penisini örten otuz üç galonluk çim ve yaprak torbasını o küçük folyo ambalajın içine sığdırmayı nasıl başardı?

B-O prezervatifi nereden buldu? C-Benden habersiz ne zaman taktı?

Ona bakıyorum ve gülümsüyor. "Abrakadabra."

"Pürüzsüz, Swagger. Gerçekten pürüzsüz."

"Biliyorum."

"Eğer şimdi bitirdiyseniz, belki sihir gösterinizdeki bir sonraki perdeye geçebiliriz."

Hiç uyardıktan içime girdi. Kahretsin, çok derindi. Dün geceye geri döndüm. Kanepedeki halimize. O felç korkusu. Aşırı horoz yüklemesi. Kola kutusu. Dar kanal. Evet, bitirdim.

"Nefes al, tatlı kız." Jake'in vücudunun üzerimde olması masadan atlamamı engelliyor. Sözleri bana muhtemelen nefes almam gerektiğini hatırlatıyor. Boynumun kenarındaki tatlı öpücükleri beni sıvılaştırıyor.

Ona çabucak alıştım. Rahim ağzıma inen ve beni neredeyse bayıltacak olan ilk yumruk yumuşayarak hafif bir sızıya dönüştü. Acı veren bir ağrı değil. Çaresiz bir sızı. Kafamın içinde o sesi tekrar duyduğumda, bu sefer biraz daha yüksek sesle, onu yalvararak bastırıyorum. "Oh, lütfen. Sik beni, lütfen."

Aleti içimde sarsılıyor ama vücudu hareket etmiyor. "Ne dilediğine dikkat et, bebeğim."

Kahretsin. Adam haklı.

"Sadece... Yapma... Şey...."

"Söyle Penelope. Seni bu şekilde okuyamam. Çok fazla düşündüğün zaman. Bana ne istediğini söyle, ben de sana vereyim. Bunu yaptığımda, her şeyi unutacaksın. O zaman bana ne istediğini söylemen için o küçük güzel ağzına ihtiyacım olmayacak.

sen istiyorsun. Vücudun isteyecek." Kulağımın hemen arkasına bir öpücük kondurdu. Ve tıpkı kitaplarda olduğu gibi, işte orası.

"Yavaş, Jake. Beni yavaşça becer. Ve dokun bana. Her yerime. Bana dokunmandan hoşlanıyorum."

Ne istersem onu yapıyor. Yavaşça itiyor. Derin ve ölçülü. Elleri üzerimde. Şunu okşuyor. Şunu avuçluyor. Dudaklar burada. Dil orada. Ama bir şeyler doğru değil. Tam olarak ne olduğunu bilmeme ve kafamdaki o ses sayesinde başından beri bilmeme rağmen, bunu söylemeye kendimi ikna edemiyorum.

Beni zayıf olarak görmesini istemiyorum. Beni ne kadar incittiğini bilmesini istemiyorum. Bana hissettirdiklerinden utandığım için mi, yoksa bana böyle hissettirdiği için pişman olmasını istemediğim için mi emin değilim.

"Konuş benimle, bebeğim."

Tanrım, istiyorum.

"Sadece söyle, güzelim."

Sevgi sözcükleri bile yardımcı olmuyor.

İçimde hareketsiz duruyor. Beni usulca öpüyor. Bana daha da yumuşak bakıyor. Sonra duymaya ihtiyacım olan kelimeler dudaklarından dökülüyor, insanın içini burkan ve bu kadar çaresiz olduğunuzu fark etmediğiniz bir şeyi özlemenize neden olan en tatlı acı melodi gibi.

"Güven bana Penelope. Seni yakaladım."

Daha fazla düşünmeden teslim oluyorum. Ve bu gece ikinci kez, kendimden bir parçayı bu adama veriyorum.

"Bunu istiyorum. Ama dün gece hissettiğim gibi hissetmek istemiyorum. Ben öyle biri değilim, Jake. Ben... onlar değilim."

Onlar.

Bayan Sims.

Diğerleri.

Benden önceki kadınlar.

Kiralık fahişeler bir kanepede yalnız

birakıldı. Becerildiler ve unutuldular.

Onun için onlardan daha önemli

olmayabilirim. Onun için onlardan daha

fazla olmayabilirim.

Ama bana bir kış parçasıymışım gibi davranmasına izin

veremem. Bir daha olmaz.

Hiçbir şey söylemedi. Tek kelime bile etmedi. Sadece o soğukkanlı, düşünceli bakışlarıyla beni sabitledi.

Lanet olsun.

Ben daha iyi

biliyordum.

Ellerimi göğsüne yaslayıp gözlerimi kaçırıyorum. "Bak...Ben...." Gergin bir kahkaha attım. Bu kadar açıkta olmaktan nefret ediyorum. Bu kadar savunmasız olmaktan.

Lanet olası aptal güven.

Aptal lanet ses. Aptal

Penelope.

"Özür dilerim. Yapmamalıydım-"

Beni bir öpücükle kesiyor. Dudaklarımı morartan ve yüzümü porselen gibi ellerinin arasına alışını tamamen yok eden yakıcı bir öpücük. Başımı döndürüyor. Nefesi kontrollü ama biraz sert, geri çekilip dudaklarıma fısıldıyor: "Sen onlar *değilsin*. Beni duyuyor musun?"

Başımı salladım.

Ağzımı tekrar yakalıyor. Bu öpücük öncekinden daha tatlı. Daha yumuşak. Daha yavaş. Ellerimi boynuna doluyor. Bacaklarımı beline doluyor. Kollarında benimle dururken kendini içime gömülü tutuyor. "Asla onlar gibi olamayacaksın."

Birkaç adımda bir beni öpüyor. Dudaklarımı. Boynumu. Yanağımı. Burnumu. Ağzımın köşesini. Tapınak....

Gah.

Şu tapınak öpücükleri....

Ben de onu öpüyorum. Çenesinden. Kulağını. Çenesini. Boynunu. Ağzı... şimdi benimkini talep ediyor. Şehvetten başım dönüyor ve seksle ilgisi olmayan bir şeyle ilgili bir sıcaklık içinde yüzüyorum. Ama bundan kurtulamıyorum. Bundan zevk alıyorum. Anı yaşıyorum. Bırakıyorum ki güzel ağzım konuşmak zorunda kalmasın ve konuşmayı bedenim yapabilsin.

Ve konuşmayı her zaman bedenimin yapmasına izin vermem gerektiğini çok çabuk öğrendim.

Bir yataktayım. Büyük bir el bileklerimi başımın üzerinde tutuyor. Diğeri bana dokunulmasını sevdiğim şekilde dokunuyor. Göğsümden aşağı kayıyor, göğsümden geçiyor, kaburgalarımın üzerinden geçiyor ve kalçamın etrafında kıvrılıyor.

Önümdeki manzaraya bakıyorum. Üstümdeki vücuda. Geniş, yontulmuş göğüs kıllarla tozlanmış. V'nin içinde kaybolan karın kasları... Ve o V'nin altında, kalın, güzel -bir sik için

Yavaşça içimden neredeyse sonuna kadar çekiyor. Sonra Jake kalçalarını kaldırıyor, beni kendine çekiyor ve tekrar içeri giriyor.

Tekrar ve tekrar. Başımı daha fazla dik tutamayana kadar. Gözlerimi kapatıp vücudumu onunkiyle buluşacak şekilde hareket ettirene kadar. Ta ki bana "Çok mükemmel" dediğinde altında paramparça olana kadar. "Seninle işim henüz bitmedi güzelim" dediğinde miyavlıyorum, ağlıyorum, merhamet ve daha fazlası için yalvarıyorum, bir şeylere ve her şeye sahip olana kadar.

Merhamet, itişleri biraz daha sertleştğinde, böylece içimdeki donuk, uzak, yavaş yanan zonklama bir kreşendoya dönüştüğünde.

Daha çok, bedenlerimizi kaydırduğında ve içimin derinliklerindeki o noktayı bulduğunda, böylece his uzar.

Bir şey, meme ucumu dişlerinin arasına aldığı ve ardından diliyle yatıştırdığında ve ardından soğuk bir hava soluduğunda bir tutam acıya dönüşüyor.

Her şey beni hem korkutuyor hem de sevindiriyor. Yasak olan. Beni dizlerimin üzerine çevirdiğinde ağzının dokunduğu ve sonra siki bir kez daha içime gömüldüğünde parmağının bulduğu tek yer. Kendimi geri çekiyorum, utancım arzumu bastırıyor.

"Sakin ol, bebeğim."

Onun için söylemesi kolay. Kıkında parmağı yok.

"Düşünmeyi bırak. Hisset."

Kıkımda bir parmak hissediyorum.

Sonra ciğerlerimdeki tüm havayı çalan derin bir itiş hissediyorum. Ayak parmaklarımda hisler. Ve kafamdaki düşünceler.

O kadar sert boşalıyorum ki yüzüstü yere yığılıyorum. Kıkım hala yukarıda. Hâlâ beynimi sikiyor ve ben yerçekimini bulamıyorum. Yerçekimini bulmak istemiyorum. Siktir et yerçekimini. Tabii yerçekimi Jake Swagger değilse. Bu kadar iyi hissettirdiği sürece kıkıma ne isterse sokabilir.

Kaşlarımı çatmama neden olan bir savaşçı çılgılığı atıyor, belki de Arminius'un soyundan geliyordur diye düşünüyorum. Ya da yarı kurt adam. Sadece haykırışından da değil. Ama hiç bitmeyen dayanıklılığından. Bitkin düşmüş olmalı. Bütün işi o yaptı. Yani kurt adam ya da savaşçı soyundan geliyor olması, omurgamdan aşağıya doğru öpecek gücü nereden bulduğunun tek açıklaması, sonra tekrar yukarı çık, beni ters çevir, başım yastığın üzerinde olacak şekilde yatağa yerleştir ve prezervatifi atmak için banyoya yürü.

Tek yaptığım homurdanmaktı ve bu kalp çarpıntılarını kontrol altına alamıyorum.

Yatağa girip yorganı üzerime çektiğinde, eğilip ağzımın kenarından öptüğünde neredeyse uyuyordum. "Nasıl hissediyorsun, bebeğim?"

Bu soru beni mizahımdan mahrum bırakıyor. Onu bir zırh gibi giyiyorum ve onsuz bir korkağım. Bu yüzden cevap vermek zorunda kalmamak için uyuyor numarası yapıyorum çünkü ona gerçeği söylemekten korkuyorum. Ve bu gerçekle ne yapacağından emin değilim. Bu konuda ne hissedeceğinden. Ya da tepkisinin beni nasıl etkileyeceğinden.

Bir daha sormaz.

O da beni yalnız bırakmıyor.

Yanımda uzanıyor. Bir kolunu bana doladı. Beni kendine çekti ve yüzünü saçlarıma gömdü. Başımı öpüyor. Tüm vücudunun benimkine karşı gevşediğini hissediyorum. İşte o an cesaretimi buluyorum.

Bana tekrar sormasını istiyorum. Bunu tek başıma söyleyecek kadar güçlü değilim ama sorarsa doğruyu söylerim.

Sorması için dua ediyorum.

Dualarım onun sessizliği ve bana uyuduğunu söyleyen yavaş, derin nefes alışıyla yanıtlanıyor.

Ben de içimdeki gerçeği duygu şişeme doldurup bir dahaki sefere bana nasıl hissettiğimi sorması için saklıyorum. Ki bu Bayan Sims'e hiç benzemiyor.

Ve tıpkı aşık oluyormuşum gibi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Emily çok bencil.

İyi bir arkadaş, istediğim gibi gözlerden uzak kalabilmek için evdeki yiyecekleri karneye bağlardı. Ama Emily öyle yapmadı. O sadece

Güpegündüz, herkes tarafından görülebileceği bir yerde markete gitmek zorunda kaldı. Annem markette değildi ama Emily daireye döndüğünde atölyesindeydi - annemin atölyesinin hemen üstünde bulunan atölye.

"Bana yalan söylemek için bu kadar ileri gittiğine inanamıyorum. Ve Emily'yi dahil etmek... Penelope bunu nasıl yaparsın?"

Kolumu yüzüme atıyorum ve inliyorum. "Anne. Sorun yok. Emily iyi. Ben de iyiyim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve benim de O *Adam'la ilgili* kitap araştırması yapabilmem için ondan biraz uzak kalmam gerekiyordu."

"Penelope Lane Hart!" diye fısıldıyor. O kadar yüksek ki telefonu kulağımdan çekmek zorunda kalıyorum. "Hâlâ o adamın evinde misin?"

Kolumun altından baktığımda Jake'in yanımda uyanık yattığını ve yüzünde eğlenen bir gülümseme olduğunu görüyorum. *Sanırım duydu.*

Yine bana saldırmaya başladı. Onu duymaması için kalkıp başka bir odaya kapanmak yerine yan dönüp yüzümü ona dönüyorum ve telefonu aramızdaki hoparlöre veriyorum. Sesi cümlelerin ortasında odayı doldurdu.

"...seks suçlusu olabilir. Bugünlerde insanları asla tanıyamıyorsunuz. Özellikle de *yukarıdan* gelenleri." Jake kaşlarını kaldırdı ve ben sırttım. "Onlar bizim gibi değiller. Seni kaç tane süslü partiye götürdüğü, ne kadar zengin olduğu ya da Emily'nin bana ne kadar iyi biri olduğuna dair söz verdiği umurumda değil, ona güvenmiyorum."

"Anne-"

"Ne tür bir adam böyle görünür ve evli değildir?" "Anne-"

"Emily bana Google'da bir resim gösterdi."

"Anne-"

"Ama bana nasıl geçmiş kontrolü yapacağımı söylemiyor."

"Anne-"

"Şerife rüşvet vermek için turta yaptım bile."

"Anne!"

"Onunla seks mi yapıyorsun Penelope?"

Tanrım Louise.

"Anne, dokuz oldu. Kan basıncını yükseltmeden önce bunu üçe indirmeni istiyorum. Derin nefes al."

O bunu yaparken, ben de Jake ile gülümsüyorum. Genelde ya tartışıyor, ya flört ediyor ya da sevişiyor oluruz. Ama bu normal hissettiriyor. Rahat. Annemin nefes egzersizi yaptığını düşünürsek biraz garip.

Yeterince içtiğini düşündüğümde, "Daha iyi misin?" diye sorarım.

"Çok. Evet. Tamam. Ben iyiyim. O yabancı adamla orada olman hâlâ içime sinmiyor ama bunu Tanrı'ya havale ediyorum. Tanrı'ya şükürler olsun ki Kutsal Kitap bize, günah içinde yaşayanlar için ettiğimiz duaları her zaman dinlediğini söyler. Eğer durum böyle olmasaydı, senin için dua ettiğimde beni asla duymazdı."

Jake buna sırıttıyor.

"Teşekkürler anne." Ses tonum kuru.

"Seni düzenli olarak kontrol edecek bir annen olduğunu bildiğinden emin ol. O yüzden komik şeylere kalkışmasa iyi olur. Gazetede okudum, Connie'nin tehlikeli bir dünyada nasıl bilinçli bir kadın olunabileceği hakkında yazdığı köşeyi biliyor musunuz? Her neyse, geçen hafta çoğu pedofilin aile ve arkadaşlarıyla aktif bir ilişkisi olan kadınları hedef almadığını söyledi. Daha çok yalnız yaşayanları hedef alıyorlarmış. Mesela..." sesi fısıltıya dönüşüyor, "fahişeler."

Elimde değil. Gülüyorum. Jake gözlerini devirdi ve bana parmağını gösterdi.

Şu parmak.

"O iyi bir adam anne. Endişelenecek bir şey yok."

"Ben bir anneyim. Benim işim endişelenmek Penelope." Sesindeki hüznün kalbimi parçalıyor.

Jake uzanıyor ve başparmağıyla şakağımı okşuyor. Karşılık vermediği bir gülümsemeyi zorluyorum. Bir süre daha düşünceli. Ve sonra gerçekten aptalca bir şey yapıyor.

"Bayan Hart?"

Telefona uzanmak için hamle yapıyorum ama onu yakalıyor ve ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Ne yapıyorsun lan sen?" Ağzımı açıyorum ama beni görmezden geliyor.

"Bayan Hart, ben Jake Swagger. Penelope benimle mi kalıyor?" Çok cana yakın ve yumuşak. Sesi sıcak ve o göremese de gülümsemesi büyük. Ama annemin sesi tatlı güneyli cazibesini kaybedip gerçekçi bir hal alınca bocalıyor.

"Senin için ne yapabilirim, evlat?"

Arkama yaslanıp sırtıyorum. Bu oldukça eğlenceli olabilir.

"Sadece Penelope'nin burada benimle güvende olduğunu bilmeni istedim. Chicago'da olduğu sürece de güvende olacak."

Cevap vermeden önce bir süre sessizlik oluyor. "Jake'ti, değil mi?"

"Evet efendim."

"Peki, Jake, bunu takdir ediyorum. Hazır seni telefonda yakalamışken bilmeni istediğim bir şey var."

Aman Tanrım.

O sesi tanıyorum.

"Eğer kızım eve yaralı, zarar görmüş, hasta ya da ağlayarak gelirse... bundan şahsen seni sorumlu tutarım. Chicago'ya gelmemi istemiyorsun, Jake. Anladın mı?"

"Peki hanımefendi. Onunla ben ilgilenirim."

"Tutamayacağın sözler verme, genç adam." Jake sırtıyor. "Aklımın ucundan bile geçmez Bayan Hart."

"Bunu şimdi söylüyorsun. Ama Penelope ele avuca sığmaz biri olabiliyor." "Oldukça farkındayım, sizi temin ederim."

"Hayatı boyunca böyleydi."

"Buradayım anne. Ve telefonum ölmek üzere." O daha bu konuda bir şey söyleyemeden telefonu Jake'in elinden kaptım, onu sevdiğimi söyledim ve kapattım; ne ona cevap verme ne de Jake'e veda etme şansı tanıdım. O da beni onaylamayan dar bakışlarıyla azarlıyor.

"Acıktım. Uber Eats'i arayabilir miyiz?"

Yüzü yumuşuyor ve sırtıyor. "Uber Eats'i *aramazsın*, tatlım. Bir uygulama kullanıyorsun. Ve ben zaten bize bir şeyler sipariş ettim." Telefonunu eline alıyor ve parmağını ekranda gezdirdikten sonra görebileceğim şekilde çeviriyor. "Beş dakika içinde burada olacak."

"O zaman giyinmeliyim ki Alfred konuyu açtığında çıplak olmayayım." Ondan uzaklaşıyorum ve kendimi yorganın altından kurtarıyorum.

"Alfred sabah izinli, ama izinli olmasa bile buraya kadar gelip seni çıplak görmezdi."

"Bunu bilemezsin."

"Evet. Biliyorum. Tıpkı bugün Alfred'in yerinde çalışan diğer kapıcı Vance'in de buraya sadece seni çıplak görmek için gelmeyeceğini bildiğim gibi."

"Her neyse. Ben Uber'le buluşmaya gidiyorum." Ayağa kalkarken irkildim. Göbek deliğimin güneyindeki her şey ağrıyor. Ve tıpkı dün olduğu gibi, bu konuda lezzetli bir şey yok. Bu normal olamaz. "Vance'i tanımıyorum. Sapık olabilir."

Jake'in kahkahasına rağmen, yavaşça ve cırılçıplak odanın içinde ilerlerken bakışlarının yakıcılığını hissedebiliyorum. "Ve bugün seks yok," diyorum, yatakta yayılmış, üzerinde penis dediği o lanet olası elektrik direğinin tentelediği bir çarşaftan başka bir şey yokken ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum. "Ya da yarın. Ya da belki hayatımın sonuna kadar."

Kıkırdıyor. "Bu biraz aşırı, sence de öyle değil mi?"

"Hayır. Vajinamın eski boyutuna dönmesi muhtemelen o kadar uzun sürecektir."

İniltisi alçak ve acılı ve kendini okşadığına bahse girerim.

Erkekler.

"Vajina deme Penelope."

"Bu uygun bir tıbbi terim, Jake."

Misafir banyosu milyonlarca kilometre uzakta görünüyor. Onunkini kullanırdım ama diş fırçama ihtiyacım var. EN KISA ZAMANDA. Ve her ne kadar aşk romanlarındaki diğer tipik kadın kahramanlar gibi olmak istesem de, bunu Jake'in diş fırçasını kullanacak kadar çok istemiyorum.

Yapmayacağım bazı şeyler var.

Jake'in odasındaki panjurlar kapalı ama misafir odasındakiler bana uğursuz gri gökyüzünü tam olarak gösteriyor. *Yarından Sonra filminden* bir sahne gibi görünüyor. Her şey hareketsiz. Soğuk. Ürkütücü. Bakmak bana acı veriyor. Ama banyo aynasında kendi yansıمامı görmek kadar değil.

Parıltısız, yeni becerilmiş bir ışıltıya sahibim. Çok sert öpülmüş dudaklarım biraz kuru. Dağınık ve çılgın, kalın, evcilleştirilmemiş bukleler her yerde. Bir günlük maskara kirpiklerime yapışmış ve gözlerimin altına bulaşmış.

Baktığımdan değil ama vajinamın da diğer yerlerim gibi yeni sikilmiş durumda olduğundan eminim. Mahvolmuş olmasından korkuyorum. Bulabileceğim şeyden bu kadar korkmasaydım, hasarı görsel olarak incelemek için bacağıma tezgahın üzerine kaldırırdım.

Ağzım temiz, mesanem boş, normal bir şeyler aramak için dolapta asılı duran Miss Sims gardırobunu karıştırıyorum. Arkaya doğru gri bir şey görüyorum ve heyecanlanıyorum. Sanırım eşofman altı.

Lütfen terli pantolon olsun....

Pantolon. Rahat görünümlü olanlar. Önünde ters bir C logosunun içinden geçen bir C olan eşleşen bir üstle. Bunun ne olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Coach olduğuna eminim. Etiketine baktım.

Chanel.

Sadece parfüm sattıklarını sanıyordum.

"Aman Tanrım, bu harika hissettiriyor." Ellerimi kumaşın üzerinde gezdirmeden duramıyorum. O kadar yumuşak ki. Ne tür bir kumaş olduğunu bile bilmiyorum. Ama bayıldım.

Chanel terlik ayakkabılar bulup çorapların üzerine geçiriyorum, çünkü moda uygunum ve asansöre yöneliyorum.

Burnumu duvara dayayıp şarkımı mırıldanırken, Jake'in hangi yemeği sipariş ettiğini düşünerek dikkatimi dağıtıyorum. Umarım yumurta beyazı omleti ya da hindi pastırması gibi sağlıklı bir şey değildir. O tür şeyler yiyen bir adama benziyor. Gerçi o aynı zamanda gömleksiz gerçek pastırma pişiren bir adam. Peki, ben ne biliyorum?

Lobi sıcak ve misafirperver. Arabasında oturup korna çalan adam? Pek değil. Lobiye girmesi gerektiğini sanıyordum. Geliyor mu? Hayır. O bir pislik. Ben de karda dışarı çıkıp onunla arabasında buluşmak zorunda kaldım.

Ve hava eksi 42 derece.

On beş yaşından bir gün bile büyük olmayan genç serseri camı indiriyor ve ben yemeği kapmak, ona parmağımı uzatmak ve cehenneme gitmesini söylemek istiyorum. Sonra ona ödeme yapmam gerektiğini hatırlıyorum. Ve hiç param yok.

"Paranı unuttum." O bana aptalmışım gibi bakarken ellerimi etrafıma sarıp sıcaklığı tutmaya çalışıyorum.

"Siz Bayan Swagger mısınız?"

Bayan Swagger.

İşte şimdi oldu. "Evet."

"Uygulama ile ödeme yaptınız, bayan." Sanki ekrandaki saçmalığı anlamam gerekiyormuş gibi telefonunu havaya kaldırıyor.

"Oh, peki bu durumda...." Yemeği koltuğun üzerinden kapıyorum. Ona parmağımı gösterip donmuş dudaklarım ve titreyen dişlerimle yapabileceğim en iyi hakareti kekeliyorum. "Git kendini becer, seni küçük pislik."

"Penelope?" Jim Canton'ın bana baktığını görmek için doğruluyorum. Sonra gözleri Uber şoförüne kaydı. "Her şey yolunda mı?"

"E-evet efendim." *Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.*

"İçeri girsen iyi olur, kızım. Dışarısı buz gibi. Ceketin nerede?" Kapıyı açıyor ve beni içeri sokuyor, araba uzaklaşana kadar omzunun üzerinden tedirgin bakışlar atıyor.

Lobideki devasa şömineye doğru ilerliyorum. Kemiklerim donmuş. Bundan eminim. Ve sadece birkaç dakikadır dışarıdayım. Hiç böyle üşümemiştim. Bu doğru değil.

"Bu hava alışılması gereken bir şey, değil mi?" Kalın ceketini çıkarıyor, üzerindeki karın tozunu alıyor ve omuzlarıma yerleştiriyor. Tam bir centilmen. *Güneyi özliyorum.*

"Buna alışmaya hiç niyetim yok." "Yani yazlar burada, kışlar Mississippi'de mi?" "Ne?"

Bir sandalyeyi ateşe yaklaşıyor ve kendisine bir sandalye çekmeden önce oturmam için işaret ediyor. "Sen ve Jake. Siz ikiniz kışları Mississippi'de mi geçireceksiniz? Soğuktan kaçınmak için mi?"

Gülmeyi başarıyorum. "Oh. Ne yapacağımızdan emin değilim. Ya da ne olduğumuzdan."

"Ah. Anlıyorum."

Konuyu değiştirmek için sabırsızlanarak elindeki deri evrak çantasına doğru başımı sallıyorum. "Jake'le bu sabah bir toplantınız olduğunu bilmiyordum."

"Teknik olarak yok." Küçük gülümsemesi biraz utangaç. "Bu şekilde ortaya çıkmaktan nefret ediyorum ama bu sabah onunla birkaç şey konuşabileceğimizi umuyordum. Ve bu lanet cep telefonum sadece yarım saat çalışıyor." Gömleğinin cebinden orijinal Nokia cep telefonu olması gereken bir şey çıkarıyor.

"Nuh o şeyi gemiyle getirdiğinden beri, gerektiği zaman çalışmadığından hiç şüphem yok." Bir kahkaha atıyoruz ve artık uzuvlarım çözüldüğüne ve titremem durduğuna göre, Jake'i arayıp geleceğimizi haber vermenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum.

"Bana bir saniye izin ver. Jake'i arayıp burada olduğunu haber vereceğim, böylece daha düzgün davranacaktır." *Hay sikeyim!* "Giyinik demek istedim." *Kahretsin.* "Yani...evet." Jim'in kıkırdamasını duymadan ya da gözlerindeki eğlence parıltısını görmeden önce yerimden fırlayıp odanın diğer ucuna geçtim.

Alfred'in masa telefonunu aldım ve üzerinde büyük bir *P harfi olan* düğmeye bastım. Sekiz kez çaldı. Biliyorum çünkü lanet şeyleri saydım ve cevap vermediği her zil sesinde Jake'e küfrettim.

"Penelope." Bir sürü orgazm vaadiyle dolu derin sesi karşısında dizlerim titriyor.

"Jake..." Nefes alıyorum, telefonu o kadar sıkı kavırıyorum ki tuttuğum halde çatlamamasına şaşıyorum.

"Kimin lanet ceketini giyiyorsun?" "Ne?

Nereden bildin-"

"Sizi görebiliyorum. Güvenlik kameraları telefonuma bağlı. Şimdi. Kimin lanet ceketini giyiyorsun?"

Doğrudan başımın üzerindeki küçük siyah kubbeye bakıyorum ve gülümsüyorum. "Kıskandın mı?"

"Evet. Sana bir daha sormayacağım, güzelim." Merhamet et.

Kıskanıyor.

Beni

kıskanıyor.

Kriptonit.

"Jim Canton burada. Buraya gelip seni meşgul etmeden önce haber vereyim dedim."

"Soruma cevap vermedin Penelope."

Kendi kendime gülümsüyorum ve altıncı sınıf öğrencileri gibi parmağımla *Bayan Swagger'ı* masanın üzerine yazarken ileri geri sallanıyorum. "Jim'in. Uber şoförü eşyaları içeri getirmedi. Dışarı çıkıp almak zorunda kaldım. Kar fırtınasında. Donarak ölmek üzereydim." Dudağımı çıkarıp kameraya bakıyorum. "Korkunçtu, Jake."

"Orospu çocuğu."

Kirpiklerimi ona fırlatıyorum. "Ne yapacaksın?"

Kumaş hışırtısı telefonun üzerinden geçerken bir sessizlik oluyor. Giyiniyor olmalı. "Sana ne yapacağımı söyleyeceğim," diye homurdanıyor. Onurumu korumak için yapacağı işkence vaadi kanımı kaynatıyor. "O orospu çocuğuna kötü bir eleştiri bırakacağım."

Bekle.

Ne?

"Kötü bir eleştiri mi?" "Doğru."

"Tamam, Batman sesini kes. Şimdi sadece gülünç geliyorsun. Geliyoruz." Ona olan arzum daha da azalmadan telefonu kapatıyorum.

Konuşmanın sadece bir tarafını dinleyen Jim, bana katılırken kahkahalarını bastırıyor. "Anlaşılan alışık olmadığın tek şey hava durumu değil. Şehir çocukları çok farklıdır."

"Biliyorum, değil mi? Bir erkeğin başka bir erkeğin ağzını burnunu kırdığı o eski centilmenliğe ne oldu? Bunun avukatları ya da kötü eleştirileri olan biriyle dövüşmekten çok daha ateşli olduğunu bilmiyorlar mı?" Son kelimeyi boğarak söylemek zorundayım.

Güçlü kahkahası odayı dolduruyor. "İş o noktaya gelirse Jake'in işi fiziksel olarak halledeceğinden şüphem yok." Omzunu benimkine sürüyor ve göz kırpmıyor. "Ona fazla yüklenme. Şehirli olması onun suçu değil. Eminim diğer departmanlarda bunu fazlasıyla telafi ediyordur."

Şundan mı bahsediyor?

Hayır.

O değil.

Söylediklerinde ima edici bir şey yok. Muhtemelen zeki olduğunu söylüyor. Güçlü. Zengin.

"Haklısın. Yani, bir Rolex'i var." "Şu süslü saatlerden mi?"

"Evet. Sanırım en ucuzları yirmi bin dolar falan. Eminim onunki de yüz binden fazladır."

"Bir saat için mi?" "Mmhm."

"Bunun sadece... zamanı gösterdiğini biliyor mu?"

Ona baktım ve gülümsedim. "Jim. Sanırım ruh ikiziyiz. İzninizle."

Kıkırdıyor ama ben köşeye dönüp mırıldanmaya başlayınca sesi kesiliyor. Baktığını hissedebiliyorum. Herkesin baktığı gibi. Umursadığımdan değil.

Jake'in katına vardığımızda, "Bu... garipti," dedi. "Ben tuhaf bir kızım Jim."

Kafamı kaldırdım ve Jake bizi karşılamak için kapıda duruyordu. Beyaz bir Henley giyiyordu. Ve kot pantolon. Ve yalınayak. Ve ben az önce öldüm ve cennete gittim.

Gülümsemesi geniş. Gözleri bana sabitlenmiş. Seksi, tatlı ve bayıltıcı bir şeyler söyleyeceğinden eminim. Belki de ben onun için mükemmel bir tuhafım.

"Çılgınlık daha çok buna benziyor."

Ya da değil.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jake ve Jim uzun zamandır Jake'in ofisindeydiler.
Krep kahvaltı tabağımı yedim. Duş
aldım.

Bayan Sims'in gardırobunu karıştırdım.
Chanel pantolon takımı kadar harika bir şey
bulamadım. Pantolon takımını geri giy.
Misafir banyosunu düzelttim. Jake'in
yatağını yaptım.

Toy Blast'ta canın bitti.

Emily'e bana başka bir hayat göndermesi için mesaj attım.

Aptalca bir şekilde ona Chanel giydiğim bir
selfie gönderdim. Şimdi cevabını bekliyorum.

Orta parmak emojisi
alıyorum. Ve *Toy Blast*'a
hayat yok.

Çok, çok kıskandım.

Saate bakıyorum ve "sonsuz kadar "ın sadece birkaç saat olduğunu
fark ediyorum. Daha uzunmuş gibi geliyor çünkü benden sadece bir metre
uzakta olmasına rağmen Jake'i göremiyorum. Ve onu özliyorum. Yüzünü
özliyorum. Ağzını. Dudaklarını. Mizahını. Öfkesini bile özliyorum. Ve
onu düşündüğümde, kafamın iyi olduğunu hissediyorum.

Otlar kafayı bulmadım ama. Bunu yaptığım birkaç seferde, sayıların tadı
gibi aptalca şeyler düşündüm. Ve *koku* kelimesinde sessiz olanın *s* mi yoksa
c mi olduğunu. Bu arada, bunu hala çözemedim.

Evet. Bu kesinlikle otla kafayı bulmuşum gibi hissettirmiyor. Daha çok
meth ile uçmuş gibiyim.

Meth kullandığımdan değil. Ama duyumlarını arttırdığını duydum. Çok hızlı koşmana sebep oluyormuş. Bir daha asla uyumak istemezmişsin.

Belki de bu vampir zehridir....

Her neyse.

Sonuç olarak?

Jake Swagger'a aşık oluyorum.

Zihnime, bedenime ve kalbime hükmediyor.

Onu düşündüğümde kanım gıdıklanıyor.

Attığım her acı adımda meme uçlarım sertleşiyor.

Her yere sinen kokusu nabzımı hızlandırıyor.

Dün gece, aşık olduğuma ikna olmuştum. Bugün, koital sonrası zihin uyuşturan bir orgazmın etkisi altında olmadığımı düşünerek durumu yeniden değerlendirmeye karar verdim. Ve çünkü sıkıldım ve *Toy Blast'ta* bir hayat yaratana kadar on dakikam var.

Peki, bu şehvet mi yoksa aşk mı?

Şehvet her şeyin başıdır. Şehvet anı yoğunlaştırır. Deneyimi güçlendirir. Cinsel bir çekim yaratır, bu da sizi komik bir şekilde yürürken bırakan cinsel bir karşılaşmaya yol açar ve aynı zamanda bir dahaki sefere içinizde dibe vurmasını bekler. Ancak şehvet aynı zamanda uzaklaşabileceğiniz bir şeydir. Hatırlamak isterseniz gülümseyebileceğiniz bir şeydir. Ya da unutmayı seçebileceğiniz bir şey.

Aşk mı?

Kalbinizi birine vererseniz pişman olursunuz. Bugün, yarın ya da bundan yüz yıl sonra, bir gün bunun olumsuz sonuçlarını hissedeceksiniz. Bu kadar büyük hiçbir şey yansız olmaz. İşte tam da bu yüzden aşk bu kadar güçlüdür.

Seçme şansım olsaydı, şehveti seçerdim. Sorun şu ki, bu o kadar kolay değil. Bu çoktan seçmeli değil. Hiçbir şey seçemiyorum. Bu onuru kalbim alıyor. Ve o aptal sürtük, altıncı doğum günü partimde Eddie Smith'in bir pelerin ve bir çift Ninja Kaplumbağa iç çamaşırıyla soyunduğunu gördüğünde göğsümden fırlamaya çalıştığından beri kötü kararlar vermekten başka bir şey yapmadı.

Keşke kalbim de vajinam kadar akıllı olsaydı.

Kalbimin canı

cehenneme. Benim

kararım belli.

Hissettiğim şey

şehvet.

Şehvet kayıpla sonuçlanmaz.

Sadece ödüllendirir.

Aşk söz konusu olduğunda ödöl yoktur.
Aşk seni sakat bırakır.
Sonra tekrar, Jake Swagger'ı becermek de seni sakat bırakır. Yani gerçekten... Ben ne bilirim ki?

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

I Jake ve Jim nihayet ofisten çıktıkları anda saat öğleden sonra birdir. Gülüyorlar. Yine acıktım.

Jake'in muhteşem kahkahasının derin gümbürtüsü de beni büyülüyor. Jim'in elini sıkarken gömleğinin altındaki kasların dalgalanması. Ve kot pantolonunun onu tüm doğru yerlerinden sarması. Ve tüm o doğru yerleri nasıl yalamak istediğimi.

Biri ıslık çalar. Enstantane. "Merhaba... Penelope...." Gözlerimi Jake'inkilere diktim. Kasıklarına baktığımda beynimin çalışmayı durdurması ne garip.

"Merhaba, Jake." Jim'i arıyorum ama burada değil. Ve yine yalnız olduğumuz fikri beni çok heyecanlandırıyor.

"Kafan nerede, güzelim?"

Bana muhteşem dediğine inanamıyorum. Ayıkken. Aleti hala pantolonunun içindeyken.

Ona ulaşıyorum.

"Kafam... her yerde. İşiniz bitti mi? Yaptınız mı? Canton'lar çok mu zengin? Ekinleri sulayan özel bir aletin gururlu sahibi misiniz?"

Jake'in kolları havada sallanıyor. Bir bacağını tekmeliyor. Tuhaf bir yüz ifadesi takındı. Gözlerini benden ayırıp sağına bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Oldukça eğlenceli ve gerçekten kafa karıştırıcı. Sonra bana fısıltıyla bağıyor ve ben anlıyorum. "Kapa şu lanet çeneni! O hâlâ burada."

"Kahretsin, bilmiyordum!" Ben de fısıldayarak karşılık verdim.

Arkamda bir kapı açılıyor ve Jake o kendine has Swagger gülümsemesini takınmadan önce bana hızlı bir uyarı bakışı fırlatıyor. Gözlerimi deviriyorum ama Jim içeri girdiğinde benim gülümsemem de Jake'inkiyle aynı oluyor.

Onlar benim ilgilenmediğim bazı konular hakkında konuşurken ben de Jake'in elinden telefonunu alıp biraz daha Uber Eats siparişi veriyorum. Bu uygulama harika. Ve her yere gidiyorlar. Buraya geldiğim ilk gece yediğim pizzadan almak için şehrin öbür ucuna bile.

Siparişi henüz vermişim ki Jake dikkatimi çekmek için kolunu gelişigüzel omuzlarıma atıyor. Telefonunu arka cebine koyup kolumu beline doluyorum ve otuz dakika sonra gelecek olan pizzaya kafayı takmak yerine onun söylediklerini önemsiyormuş gibi yapıyorum. "AFA uçuş yasağını kaldırdı, yani Jim bu öğleden sonra eve dönecek."

Umurunda olmasa da, hayal kırıklığımı ifade etmek için uygun bir kaş çatmayla karşılık veriyorum. "Seninle tanışmak güzeldi Jim."

"O zevk bana ait Penelope." Jim elimi tuttu ve neredeyse saygıyla öptü. "Bir dahaki sefere kadar."

Jake onu kapıya kadar geçiriyor ve o uzaklaşırken gözlerimin Jake'in mükemmel kışına kaymasına engel olamıyorum. Ama geri döndüğünde yüzünde beliren gülümsemenin yanında bu hiçbir şey.

"Birileri mutlu. Sanırım toplantı iyi geçti?" Başını sallıyor, gözleri üzerimde geziniyor. "Çok, çok iyi."

"Mmm...."

Elleri belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. "Benimle Kansas'a geliyorsun."

Gülmeye çalışıyorum ama dudaklarını incelerken daha çok nefes alıyorum. Dolu dolu.

Pürüzsüz. Öpülebilir. "Çok talepkar, Bay Swagger."

"Öyleyim Bayan Hart. Yarından sonraki gün ayrılıyoruz."

Çok yakın. Çok güzel kokuyor. Nefesimi bulma mücadelesi gerçek. Sonunda bulduğumda, yardım edemem ama onu kızdırırım. "Gideceğimden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Belki planlarım vardır."

"Planın yok," diyor, dudakları çenemde gezinirken. Ona daha iyi erişim sağlamak için boynumu eğiyorum.

"Olabilir."

"Öyle mi?" Kulak mememe doğru ilerliyor ve onu dişlerinin arasında sürüklüyor. "Ne gibi?"

Kalçalarım sıkıştı. Oradaki acı, dün geceyi hatırlatarak omurgamda bir ürpertiye neden oluyor. "Belki bir randevum vardır."

Kıpırdamıyor. "Randevu mu?"

Hmm...bu eğlenceli olabilir.

"Evet. Bir randevu. Bilirsin... akşam yemeği. Şarap. Mumlar...seks...."

"Penelope," diye homurdanıyor, ses göğsünün derinliklerinden geliyor.

"Başka bir erkekle seks yapmam fikri sizi rahatsız ediyor mu, Mr.

Swagger?"

"Evet."

Dudaklarımı dudaklarına yerleştirmeden önce çenesine doğru sırtıyorum. "Eve döndüğümde bir eskort hizmeti başlatmayı düşünüyordum. Senin kullandığın gibi bir şey. Sanırım iyi bir Bayan Sims olurum. Sizce de öyle değil mi?"

Sanırım adımı tekrar söylemeye çalışıyor, ama sadece derin bir gümbürtü olarak çıkıyor. Ve Jake'in Bayan Sims olayını yüzüne vurmamdan hoşlanmadığını düşünmeye başlıyorum. Özür dilemek istiyorum. Ona sadece şaka yaptığımı söylemek istiyorum. Ama bunu yapamadan her şey kaosa dönüşüyor.

Jake iki elini pantolonumun içine sokup kalçalarımın üzerinden geçirirken ağzı benimkini yutuyor. Ensesindeki saçları avuçluyorum. Belimi kavıyor ve beni havaya kaldırıyor. Ayaklarımı pantolonumdan kurtardıktan sonra bacaklarımı kalçalarına doladığımda öpüşmemiz hiç kesilmiyor.

Beni ofisine kadar kısa bir mesafeye taşıdı. Sırtımı duvara dayadım. Göğsüm onunkine yaslanıyor. Onu daha fazla hissetme ihtiyacıyla, üstümdeki fermuarı açacak kadar uzun süre saçlarını bırakıyorum. Sonra tekrar ona doğru bastırıyorum. Meme uçlarım sütyenimin altında sertleşti. Göğüslerim ağrıyor. Onun dokunuşu için çaresizim.

Kot pantolonunun düğmelerini açmak için geri çekiliyor ve düşmemek için kollarımı ve bacaklarımı kilitlemek zorunda kalıyorum. Ağzım çenesinde geziniyor. Boynunda. Omuzlarında. Belimi bırakıyor ve cebinden bir prezervatif çıkarıyor. Kısa cümlelerle konuştuğunda sözleri ve sesindeki çakıl beni inletiyor ve inletiyor.

"...Beni delirtiyor... lanet olası bir randevu... beni kışkandırmaya çalışıyor... başarıyor... lanet olsun, bu külot sırsıklam."

Parmak eklemi ıslak malzemenin üzerinde geziniyor. Bu dokunuş beni ateşliyor. Başımı geriye atıyorum. Gözlerim kapalı. Dudaklarımı ayırdım. Tırnaklar kazınıyor. Kalçalarım kalkıyor ve elini itiyorum.

"Bu tatlı ıslak kedi benim için ıslak, Penelope."

Anlaşılmaz bir cevap miyavlıyorum.

Külotumu yana itiyor ve bir parmağını yarığımın üzerinde gezdiriyor.

"Bu güzel pembe şiş dudaklar benim yüzümden şişti."

Sırtımı onun dokunuşuna yaslıyorum ve o da uzun bir parmağını içime

sokuyor. Parmağıyla beni sertçe sikiyor. Parmak eklemleri

her itişte ıslak sıcaklığım.

"Benim yüzümden ağrıyorsun. Çünkü seni becerdiğimde, doyamıyorum."

Merhamet edin.

"Seni parmağımla becerdiğim gibi sikimle de becermemi ister misin?"

Başımı sallıyorum, inliyorum, yalvarıyorum ve eğer teslim etmezse ölebilirim.

"Bu koca orospu çocuğunu o küçük hassas amına sokacağım ve durmam için bana yalvarana kadar içine gireceğim."

Kahretsin. Tamam. Şimdi teslim ederse öleceğimden korkuyorum.

Vücudum geriliyor ve gözlerimi açıyorum; görüşümü odaklamak için birkaç kez gözlerimi kırpyıyorum. Çok aç görünüyor. Çok vahşi. Çok ham ve evcilleşmemiş. "Jake...I...."

"Sen ne?" Parmağını içime daha sert pompalıyor. "Seni becermemi istemiyor musun?"

Bu nasıl bir soru böyle?

"Biliyorum, sadece...."

Az önce beni becerdiği parmağını ağzının içine soktuğunda sesim kesiliyor. Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve parmağını dudaklarının arasından yavaşça çekerken kısık bir mırıltı çıkarıyor.

Vay canına, bu çok ateşli.

Beni tekrar öpüyor. Eminim dikkatimi, açıklığıma bastıran o *büyük orospu çocuğunun* kafasından uzaklaştırmak için. Neyse ki işe yarıyor ve onun etrafında rahatlıyorum. İnlemelerimi yutuyor. İnlediğimde klitorisimi parmaklıyor. Gerginleştüğimde geri çekiliyor. Ona karşı eğildiğimde içeri itiyor.

Kalçaları yavaş ve ritmik bir hareketle kalkıyor, ta ki beni yeterince gerene kadar... Her türlü rahatsızlığı aştım, daha fazlasına ihtiyaç duyarak karıncalanıyorum ve onu uyarılmışlığımla ıslatıyorum. "Şimdi seni sertçe becereceğim Penelope." Sözüünü o kadar ciddi bir inançla söylüyor ki, bakışlarıyla buluşmak zorunda kalıyorum. Orada daha önce hiç görmediğim bir derinlik var. "Seni acılı tutmak istiyorum. Böylece bu amın kimin olduğunu unutmayacaksın."

"YesJakeplease." Artık bir kelime. İçime güç verirken söyleyebildiğim tek şey bu. Kısıtlama olmadan beni beceriyor. Sütyenimin içinden meme uçlarımı emerken beni deliyor. Ellerini yanlarımdan yukarı kaydırıyor ve omuzlarımdan arkasına doluyor. Yukarı iterken beni aşağı çekiyor.

Aleti tüm zevkime açılan pencere olan satenimsi noktanın üzerinde kayıyor. Hareketleri çok hızlı. Çok derin. O kadar vahşi ki

Her vuruşun getirdiği sürekli zevkten kurtulmak için. Ve bu amcığın gerçekten de onun amcığı olduğu konusunda hiçbir hata yok.

Birkaç dakika içinde, omurgamdan aşağı bir sıcaklık yayıldı. Kalçalarımaya yerleştikten bir süre sonra doğrudan merkezime doğru fırlıyor. Nefesimi kesen, kalbimi durduran ve beni bu kadar sert bir şekilde almasına izin verdiğim için daha önce hissettiğim tüm şüpheleri ve beni hangi fiziksel durumda bırakabileceğine dair tüm korkuyu yıkayan bir serbest bırakma ile onun etrafında parçalanıyorum.

Çünkü Jake Swagger'ın beni boşaltma şekli buna kesinlikle değer.

YİRMİNCİ BÖLÜM

I Şimdiye kadar hiç öfkeli bir sevişme yaşamadım.
Ama hoşuma gitti.

Hâlâ duvara yaslıyım. O hala içimde. Eminim o büyük
Onun roketi serbest kaldı, ama ne zaman olduğunu ya da ne olduğunu
hatırlayamıyorum. Kendi orgazmım sırasında ışıktan uzak durmaya
çalışmakla çok meşguldüm.

İsa'ya hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Kollarımı boynundan sıyrıyorum ve bacaklarım kendi ayaklarımın
üzerinde durana kadar vücudundan aşağı kayıyor. Yine de parmak uçlarını
alnımda gezdirirken yüzümü incelediğini görmekten uçuyormuşum gibi
hissediyorum. Saçlarımı kulağımın arkasına fırçalıyor. Başparmağını
şakağımda gezdiriyor.

Masasındaki telefon çalmaya başlayınca o an paramparça olur. İlk başta
fark etmemiş gibi görünüyor. Ya da belki de umursamıyordur. Ama sonra
arka cebindeki telefon bir bildirimle çalıyor ve gözleri kapanıyor. Derin bir
nefes alıyor ve ben de aynısını yapıyorum.

"Muhtemelen Uber Eats'tir," diye fısıldıyorum.

Tek gözünü açıyor ve bana sırtıyor. "Yine mi?"

"Evet. Acıktım. Telefonundan sipariş ettim. Sorun olur mu?"

Gözlerini devirdi. "Tabii ki." Masasının üzerindeki telefon tekrar çalar.
"Buna bakmam gerek," diye mırıldanıyor, sesi özür diler gibi.

"Tamam. Gidip Uber Eats'i getireyim."

"Vance'e konuyu açmasını söylememi ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Gidip getireyim. Biraz hava alabilirim."
Sırtıyorum. "Ayrıca, eğer daha önceki küçük pislikse, ona büyük

kötü koca ona kötü bir eleştiri bırakacak."

Jake'in kaşları çatıldı. Telefon çalmaya devam ediyor ama ikimiz de duymazdan geliyoruz. "Kocan mı?"

"Mmhm. Uber şoförü beni karın sanıyor. Bana *Bayan* bile dedi. *Swagger*."

Bir kahkaha atarak başını geriye atıyor. Gözlerimle buluştuğunda, mizahla parlıyorlardı. "Swaggerlar çabukluklarıyla tanınırlar. O yüzden oraya gitsen iyi olur, *karıcığım*. Korumamız gereken bir itibarımız var." Şakacı bir şekilde göz kırpmıyor. Ondan habersiz, şimdiden düğünümüzü planlıyorum. Çocuklarımıza isim koyuyorum. İkimizin onları bir köpek pisliği yığına basma korkusu olmadan yaşayabileceğimiz parkta kovaladığımızı hayal ediyorum.

Dudakları büzüşüyor ve pantolonunun düğmelerini iliklerken ağzıma ıslak bir öpücük kondurmak için eğiliyor. Geri çekiliyor ve masasının üzerindeki sinir bozucu lanet telefonu alıyor. Cevap verdiğinde sesi kontrollü. Tonu soğuk ve iş gibi. Kendimi toparlamam ve kıyafetlerimi bulmam biraz daha uzun sürüyor.

Hepsini bulup giyindikten sonra daireden çıkıyorum; öpücüğünün etkisiyle hâlâ sızlayan dudaklarımda rüya gibi bir gülümseme var. Asansör nihayet geliyor ve ben içeri süzülüp burnumu köşeye dayıyorum.

Şarkımı mırıldanıyorum ve sırtıyorum. Mutlu hissediyorum. Karıncalanıyorum.

Kimi kandırıyorum lan ben?

Çok aşık oldum.

Asansör beklediğimden daha kısa sürede yavaşlayarak durdu. Dikkatim dağıldığı için yolculuğun normalden daha hızlı geldiğini düşünerek omuz silkiyorum. Ya da belki de yolculuğa alıştığım için. Ama gözlerimi açıp köşeden dışarı adımımı attığımda, ışılandırma farklı görünüyor. Yumuşak bir beyaz yerine sessiz bir sarı.

Ve kapılar açılmıyor.

Ve güç şebekesinin kapandığına dair belli belirsiz bir ses duyuyorum. Ve kapılar açılmıyor.

Ve kapının yanındaki panelde bulunan küçük dijital sayı kutusunda herhangi bir dijital sayı görünmüyor.

Ve kapılar açılmıyor.

Bir vızıltı, bir tıkırtı ve köşede kırmızı bir ışık yanıp sönüyor. Ve kapılar açılmıyor.

Oda dönüyor. Duvarların kapandığını hissedebiliyorum. Gıcırtiları, iniltileri ve kablo şakırtılarını duyabiliyorum. Düşüğümden oldukça eminim. Ama emin değilim.

Düşüyorsam nasıl hala ayakta olduğumu.

Sanırım kusacağım.

Kusacağım.

Birileri konuşuyor. Bir yerlerden gelen sesler duyabiliyorum. Asansörün dışından olabilir mi? Başka bir katta mı durdum?

Hâlâ havada asılı olduğumu ve her an ölüme sürüklenebileceğimi bildiğim için paniğe kapılıyorum.

Sesin bana yardım etmesi için bağıryorum. Yumruklarımı açılmayan kapılara vuruyorum. Midem bulanıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Boğazımın kapandığını hissediyorum.

Ses asansörün içindeki bir hoparlörden geliyor. Ne dediğini parça parça yakalıyorum. Sakin kalmakla ilgili bir şey. Elektrikler gitti. Jeneratör sorunu. Beni buradan çıkarması için birine -herhangi birine- bağıryorum. Kapıları açmaya çalıştım. Bütün düğmelere bastım. Telefon nerede? Bir telefon olmalı. Telefonum yok. Ben öleceğim.

Kusuyorum.

"Da-da-da-da...da-da-da-da..." Birisi en sevdiğim şarkının nakaratını söylüyor. Midem boş olduğu için kuru kabarmalarla nefes almaya çalışırken bir an için başımı sallıyorum.

Sesimi bulduğumda, onlarla birlikte şarkı söylüyorum. "Da-da-da-da..." Dizlerimin üstünde. "Da-da-da-da..." Alnını duvara dayadı. "Da-da-da-da..." Odanın dönmesini durduracağım. "Da-da-da-da..." Zihnimin düşmeye odaklanmamasını istiyorum.

Düşüş....

Düşüş....

Düşüş....

"Penelope!"

Jake?

"Penelope!"

Jake değil.

Asansör sarsılıyor.

Bulanık, siyah noktalar görüşümü bulandırıyor. Yine kusuyorum.

"Penelope, bebeğim, bana elini ver."

Çok korkuyorum. Ama yemin ederim o ses gerçek.

"Gözlerini aç, Penelope."

Gözlerimi açamıyorum. Bu yüzden şarkı söylüyorum.

"Da-da-da-da...."

"Penelope!"

"Da-da-da-da...."

"Lütfen, tatlım. Lütfen, beni dinle."

Jake mi?

"Tanrı aşkına, Penelope! Bana bak!"

Bu Jake.

"Jake?"

"Penelope! Bebeğim, ben buradayım!"

"Jake?" Gözlerimi açıyorum ama bana sadece duvar bakıyor. "Jake!"

Soluma bakıyorum. Sağıma. "Jake!"

"Arkanı dön Penelope." Ses tonundaki sakinlik paniğimi bastırmaya yardımcı oluyor.

"Jake..."

"Buradayım bebeğim. Sadece arkanı dön."

Arkama bakıyorum. Sonra sesini takip ettim. Ve onu görüyorum. İlk fark ettiğim şey gözleri. Yumuşak. Kararlı. Bir şeyle dolu.

"Özür dilerim, Jake."

"Penelope, elimi tut."

Gözlerime taze yaşlar doluyor. "Asansörünüze kustum. Bana kızma."

"Bebeğim..." diye nefes alıyor. Ses rahatlatma ve acıma karışımı. "Sana kızgın değilim. Buraya gel ve elimi tut." O zaman başının ve omuzlarının kapı aralığının arasına sıkıştığını fark ediyorum. Kollarını bana doğru uzatmıştı. Asansör katlar arasında durmuş olmalı.

Durduruldu

....

Hovering....

Falling....

"Penelope." Sesi sert ama kızgın değil. Sadece dikkatimi çekecek kadar.

"Ayağa kalkmanı istiyorum ve-"

"Hayır. Hayır. Hayır." Başımı sallıyorum. "Yapamam. Yapamam.

Düşecek."

"Düşmeyecek. Düşmene izin vermeyeceğim. Ama ayağa kalkmanı istiyorum.

Hadi bebeğim... İşte böyle... Aferin kızıma... Şimdi, bir adım-"

"Jake-" sesim bir hıçkırıkla çatlıyor. Görüşüm daha fazla gözyaşıyla buğulanıyor. "Yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Bir adım... İşte bu... Bir tane daha... Neredeyse geldik... Sadece elimi tut..."

Eline uzanmak için parmak uçlarımda yükseliyorum. Çok kısa olduğumdan korkuyorum.

O çok uzakta. Düşeceğim.

Kaza.

Geber

Bir el bileğimde dolaşüyor. Sonra diğer bileğimi. Ayaklarım yerden kesiliyor. Vücudumun üst kısmı açıklıktan sürükleniyor. Kollarımın altından kaldırılıyorum. Jake'in kollarına katlandım. Koridorda yere oturuyor ve asansörün yanındaki duvara yaslanıyor.

"İyi kız. İyi kız. Aferin kızıma," diye tekrar tekrar söylüyor beni kendine çekip saçlarımı okşarken. Başımı öpücüklere boğuyor. Kontrollü ama sesindeki rahatlamayı duyabiliyorum. Birkaç dakika önceki paniği hatırlıyorum. Öleceğimi düşündüğümde hissettiğim paniği hatırlıyorum. Sesinin gerçek olmadığını düşündüğümde.

Ama gerçektir.

O burada.

Ben

buradayı

m.

Yaşıyoru

m.

Yaşıyoru

m.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

TAsansör on yedinci ve on sekizinci katlar arasında bir yerde durmuştu. Güvende ve hayatta olduğumu anladıktan sonra bir başka gerçeği daha idrak etmeye başladım. Asansörde paniklemiştim.

Jake'in önünde. Beni en savunmasız halimle görmüştü. Ve bu beni zayıf hissettirdi.

Yine de, sanki bu onun göreviymiş gibi beni on dört kat yukarı taşımasına izin verdim. İtiraz ettim ama beni görmezden geldi.

Ona iyi olduğumu, yürüyebildiğimi söylediğimde, sadece "Sus" diye karşılık verirdi.

Bedenimin titremesine engel olamadığımda bana daha sıkı sarılır, saçlarımı öper ve "Yanıdayım bebeğim. Güvendesin."

Gözyaşlarım gözlerimden süzülüp boynunu ıslattığında bana yalvarırdı, "Lütfen ağlama tatlım."

Ve her adımda. Her kelimedede. Her tapınak öpücüğü, sırt sıvazlama, yatıştırıcı ses ve sıkma, zayıflığımın avantajları olduğunu fark ettim. Ama dezavantajı daha büyüktü. Utancım. Utanç.... Onunla nasıl yüzleşebilirdim? Asansöre binmeden birkaç dakika önce bana mükemmel demişti.

Şimdi benim hakkımda ne düşünüür?

Beni kanepeye oturttu ve önümde diz çöktü. Çenem parmaklarının arasında, bana bakabilmek için başımı eğiyor. O daha sormadan, yüzünde ve gözlerinde yazılı olan soruyu yanıtlıyorum.

"Ben iyiyim."

"Bana yalan söyleme Penelope."

"İyi değilim. Ben iyiyim, Jake. Gerçekten iyiyim. Sadece yorgunum. Ve ağrım var. Ve boğazım ağrıyor."

Saçlarımı yüzümden itiyor. "Senin çılgınlıkların...." "Evet.

Biliyorum. Bunun için özür dilerim. Panikledim."

"Özür dileme. Sadece boğazının bu yüzden ağrıdığını düşündüm."

Başımı sallıyorum ve gözümü ondan kaçırıyorum. "Kusmaktan boğazım ağrıyor."

"Bundan utanma bebeğim. Önemli değil."

"Üzerimdeki kokuyu alabiliyorum Jake," diye çıkışıyorum, gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum. Ona kızgın değilim. Sadece... çok utanıyorum. "Saçımda olduğundan oldukça eminim." Tişörtünü tararken gözlerim açılıyor. Boynunu. "Tanrım, umarım sana bulaşmamıştır."

"Hep yanlış şeyler için endişeleniyorsun," diye mırıldanıyor, çoğunlukla kendi kendine. "Bana neyin acıdığını söyle ki onu düzeltebileyim. Boğazından başka ne ağrıyor?"

Gözleri üzerimde geziniyor. Yaralanmanın fiziksel belirtilerini arıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kanın yanaklarıma hücum etmesini engellemeye çalışıyorum. Kendimi bir gün için yeterince küçük düşürdüm. Ya da bir ömür boyu. Ne kadar bitkin hissedersen hissedeyim, umursamamalıyım. Ama umurumda.

"Hey. Bana bak."

Gözlerimi açıyorum ve o bir bulanıklıktan başka bir şey değil. Ben çirkin bir ağlayıcıyım. Bu genellikle duygularımı kontrol altında tutmaya yeter. Ama şu anda duygularım kargaşa içinde. Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onlarla savaşamıyorum.

Ayağa kalkmak için hareket ediyorum ve o yolumdan çekiliyor. Duş almak istiyorum. Bir yatak. Bugünü yeniden yaşamak. Ondan uzaklaşıyorum ama elini dirseğimde hissettiğimde sadece birkaç adım atabildim. Durdum ama yüzümü ona dönmedim.

"Yorgunsun çünkü Chicago'ya geldiğinden beri neredeyse hiç uyumadın. Boğazın ağrıyor çünkü hastaydın. Benim yüzümden ağırıyorsun."

Mizah. Neredesin lan sen? Lütfen bana geri dön. Cocky That Guy için buradasın. Pislik herif. Seksi Adam. Neden beni hoş adamla terk ediyorsun? Sensiz başa çıkamadığım tek kişi o.

Tanrı aşkına. Mizah anlayışımla bir konuşma yapıyorum.

"Sadece duş almak istiyorum." Çekiliyorum ve o da beni bırakıyor. Rahatladım. Yine de onun dokunuşu olmadan üşüyorum. Ondan uzak kalmak istemiyorum. Ama şu anda ona bakamam da. Bu şekilde olmaz. Böyle hissederken olmaz.

Zombi gibi bir trans halinde misafir banyosuna doğru yürüyorum. Duşun içinde ellerimi duvara dayayıp sıcak spreyin altında durarak vücudumdaki tüm gerilimi boşaltmasını istiyorum. Sabahı yıkamak için. Hala yüzeyin altında kaynayan paniği.

Bir süre sonra, iri eller sırtıma yaslanmadan saniyeler önce serin bir rüzgâr çıplak, ıslak tenime çarptığında hâlâ orada öylece duruyordum. Dokunuşun altında sıçradım.

"Sen iyisin. Sadece benim." Jake'in kalın sesi gerginliğimin bir kısmını anında azaltıyor. Belki de yüzüm ona dönük olmadığı içindir. Gözlerinin içine bakmak zorunda değilim, oradaki acımayı görebiliyorum. Pişmanlığını. Ya da -Tanrı korusun- tiksintiyi.

Başparmakları sert, dairesel hareketlerle omurgamın her iki yanındaki eti yoğuruyor. Sonuç dizlerimin titremesine neden oluyor. "İyi hissediyor musun?"

İçim ürperiyor ve sesimi bulamayarak başımı sallıyorum. Başparmakları sırtımdan omuzlarıma doğru ilerliyor ve kafatasımın dibindeki boynuma odaklanıyor. Birkaç dakika süren okşamalarından sonra, kendimi ayakta tutmak için mücadele ediyorum. "Bana yaslan bebeğim."

Başımı omzuna yaslayana kadar sendeledim. Sırtımı göğsüne yasladım. Kalın siki kığımın yanakları arasına yerleşti. Su göğüslerimin üzerinden akıyor ve meme uçlarımda doğrudan içime işleyen erotik bir sızıya neden oluyor.

Ağzı boynumun kıvrımını buluyor ve oraya yumuşak, kalıcı, ıslak öpücükler yerleştiriyor. Uzun, alçak bir iç çekiyorum ve siki bana karşı sertleşiyor. Ellerini göğüslerime doğru kaydırmasını bekliyorum. Ya da karnımdan aşağıya, şişmiş klitorisime. Ya da aramıza girip kendini okşamasını. En iyi yaptığı şeyi yaparak her şeyi unutmama yardımcı olacak. Ama o sadece boynuma ve omuzlarıma masaj yapmaya devam ediyor - dokunuşu kendi tarzında son derece samimi ve erotik, ama cinsel ya da talepkar değil.

Saçımı yıkıyor. Kafa derime masaj yapıyor. Yüzümü ona çeviriyor. Vücudumu sabunlarken ve çıplak elleriyle beni başımdan göbeğime kadar temizlerken gözlerimi kapalı tutuyorum. Hareketsiz ve sessiz duruyorum. Sonunda, ona bakmak için kirpiklerimi birazcık kaldırıyorum. Ve Jake Swagger'ın ihtişamı karşısında birazcık da olsa hayrete düşüyorum. Yontulmuş mükemmel vücudu. Şeytani bir yakışıklılığa sahip erkeksi yüz hatları.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda çok tanıdık gelmeye başlayan o his içimde sallanıyor. Şehvetle alevlenmiş oldukları kadar şefkatle de yumuşamışlardı.

Sessizliği bir Şeyle doldurmam gerekiyor. Ama tek yapabildiğim onun adı. "Jake..."

"Şşşt." Doğruldu ve elleriyle yüzümü kavradı. "Bunu yapmama izin ver. Seninle ilgilenmeme izin ver."

Sertçe yutkunuyorum. Gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Başımı salladım. Başımı öpmesine izin verdim. Gözlerimi.

Yanaklar. Burun. Çene.

Orospu çocuğu, bu neden daha çok ağlamama neden oluyor?

Bacaklarımı yıkamak için önümde diz çöktü. Ellerini sabunluyor ve köpüğü kalçalarım sürdükten sonra sert, dairesel hareketlerle bacaklarımdan aşağı doğru iniyor. Bacaklarıma geri döndüğünde dokunuşu daha şehvetli oluyor. Dizimin arkasındaki noktanın bu kadar erojen bir yer olduğunu hiç bilmiyordum, ta ki parmaklarının yavaşça oraya sürüklenmesi beni titretene kadar.

"Arkanı dön Penelope." Karanlık sesi ve daha da karanlık bakışları bana söyleneni yapmak dışında her şeyi unutturuyor.

Bu.

Onun ve benim bildiğimiz

şey bu. Güvenli.

Dikkat dağıtıcı. Bu

bizim için normal.

"Eğilin. Ellerini küvetin iki yanına koy."

Gözlerim kapanıyor ve daha önce hiç duymadığım bir ses benden kaçıyor. Arkamda diz çöktüğünü unutmak için elimden geleni yapıyorum. Ama dudaklarının kalçamda tüy gibi öpücükler bıraktığını hissettiğimde bunu yapmak imkânsız. Amını görmek istiyorum."

"...Jake..." Ağlama sesim gırtlaktan geliyor. Ve ona sözlerinden utandığımı mı söylemeye çalışıyorum yoksa her şeyi tüketen biri olduğu için ona sesleniyor muyum bilmiyorum.

O duyguya sahibim.

Sıcak olanı.

Pop Rocks damarlarımda. Karnımda

bir çarpıntı var.

Göğsümde bir ağırlık.

Ve bunlar, onun içimde olmasına yönelik zonklayan, cinsel bir ihtiyaçtan kaynaklanmıyor. Bu duygular çok daha derin bir yerden geliyor. Bu aşağılayıcı, iç gıcıklayıcı, kıskırtıcı anda bedenime, zihnime ve sesime onun adını tekrar tekrar söyleten bir şey var.

"Sus, bebeğim. Güven bana. Tuttum seni."

İşte yine o kelimeler. Asansörde olanlar. Beni kurtardığında fısıldadıkları. Dün gecedен olanlar. Dün gecedен olanlar.

Aramızda olanların sadece benim yazdığım kurgusal bir hikâye olmadığının farkına vararak uykuya dalıyorum. Bu gerçek. Hissettiklerim gerçek. Ona güveniyorum. Ve güvenle birlikte aşk da gelir. Aşkla birlikte acı da gelir. Ve bunun aşk olduğunu biliyorum çünkü her şeyi riske atma korkusuna rağmen kendimi ona teslim etmek istiyorum.

Dušta domalmış, kığım Jake'in yüzüne bakarken, bacaklarımı her yerimi görebileceği şekilde açmışken bir aydınlanma yaşadığıma inanamıyorum.

Sanırım benim gibi mizahının arkasına saklanan ve hayali bir dünyada yaşayan bir kızın gerçeklikten ve onunla birlikte gelen tüm kalp ağrısından kaçması için gereken şey bu. Çünkü aşağılanma, belirsizlik ve kırılganlık görmezden gelinemeyecek duygulardır. Ve şu anda hissettiğim duygular da bunlar.

Jake'in elleri kalçalarımın arkasından yukarı kayıyor ve kığımı kavıyor. "Bunu dün gece yapmalıydım." Beni aralıyor ve nefesi üzerimde dolaşüyor. "Bu sabah. Kendini bana her verdiğiğinde, tam burada olmalıydım. Dizlerimin üstünde. Bana hayatımda hissettiğim en büyük zevki veren şeye tapınmalıydım."

Sonra ağzı üzerimde. Amımı öpüyor. Dili ve dudakları hassas, şişmiş etimin üzerinde kadife gibi. Enfes bir his. Tıpkı masaj gibi. Ağzının olduğu yere rağmen şehvetten çok şefkat.

Bu geçen seferki gibi değil. Bu ön sevişme değil. Klitorisimi emerek ya da diliyle beni becererek sertleşmemi sağlamaya çalışmıyor. Söylediği gibi yapıyor, tahrip ettiği şeye tapıyor. İncittiğini yatıştırıyor. Asansörde paramparça olan parçalarımı bir araya getirmek için elinden geleni yapıyor.

İçimdeki her şey çözülüyor. Göğsümün derinliklerinden bir hıçkırık kaçıyor. Neyin su, neyin gözyaşı olduğunu bilmiyorum. Kemiksiz, bitkin bir karmaşayım. Damarlarımda dolaşan ve kulaklarımda çınlayan düşük, sabit uğultu dışında tamamen hissizim.

Suyu kapatıyor ve yüzümü ona dönmeden önce doğrulmama yardım ediyor. Ona bakmak istiyorum. Gözlerinde hissettiklerime dair bir ipucu olup olmadığını görmek için. Ama göz kapaklarımı kaldıramıyorum. "Kollarını boynuma dola, tatlım."

Talebi sisi yararak zihnime ulaştığında, kollarımı boynuna dolamış ve beni zahmetsizce kaldırarak bacaklarımı beline dolamış ve başımı omzuna koymuştu bile.

Beni banyodan dışarı taşırken hava ıslak tenimi sarınca ürperiyorum. İçine daha da gömölüyorum ve o da beni daha sıkı kavrayarak karşılık veriyor. Yürümeyi bırakıyor. Ben bir şeye uzanırken omzunun başımın altında esnediğini hissediyorum.

Sıcaklık beni sararken boynuna doğru inliyorum. Havlu yumuşak ve sıcak, ağrıyan, aşırı hassas cildime karşı mükemmel bir his veriyor. Bir oyun odasındaki seanstan yeni gelmemiş olabilirim, kırbaçlanmamış, kayışlanmamış, zincirlenmemiş ya da kelepçelenmemiş olabilirim ama hissettiklerimin altuzay etkilerine benzediğinden oldukça eminim.

Beni kendisininmişim gibi kuruluyor.

Bazı yerlerdeki suyu silmeye ve çok daha hassas olanları nazıkçe kurulamaya hakkı varmış gibi.

Saçımın ağırlığını biliyormuş gibi. Ve lülelerimdeki sudan kurtulmak için ne gerektiğini.

Sanki ben onun dokunulacak hazinesiymişim gibi. Öpmek için. Güzel diyebileceği.

Sanki başıma geçirdiği tişörtü giymem gerekiyordu, onun tişörtünü.

Sanki yatağı sadece benim için yapılmış gibi.

Vücudu benimkinin etrafında mükemmel bir şekilde kıvrılmak için şekillendirildi. Dudakları tapınağıma tapmak için yaratıldı.

Ve sonra bir süre sonra. Belki dakikalar, belki saatler sonra, bana duymamam gereken sözler söylüyor. Onlar sağır kulaklara düşmek içindir. Uyuyan bir kadına söylenmesi gerekiyordu. Ama öyle bir inanç ve samimiyetle fısıltılı bir tonda söyleniyorlar ki, kulaklarımla duyamasam bile ruhumda duyuyorum. Çünkü onu en çok orada hissediyorum. Onu en iyi tanıdığım yer. Ve sözleri gerçek Jake Swagger formunda.

"Tanrı aşkına, Penelope Hart... Beni kendine aşık ediyorsun."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

"Y Bunun otuz iki kat merdiven olduğunun farkındasın, değil mi?" Jake'in sesi boş merdiven boşluğunda yankılanırken, üzerinde bir kot pantolon ve bir Henley ile duvara yaslanmıştı.

Ağda yapmadığına yemin ettiği mükemmel kaşı sorgulanırcasına kalktı.

"Evet. Bu yüzden otuz dakika erken çıkıyoruz. Ya adım atmaya başla ya da bir pislik ol ve asansöre bin. Ama sıkışırsa, seni kurtarmamı bekleme." Merdivenlerden tek başıma inmeye başladım.

Daha ilk sahanlığa varmadan, onun gürültülü iç çekişini ve arkamdan gelen ağır ayak seslerini duyuyorum. "Tamam. Yarı yolda pes ettiğinde, çünkü edeceksin, yolun geri kalanında seni taşımamı bekleme."

"Senden istersem beni taşıyacaksın." "Hayır, taşımam."

Omzumun üzerinden ona bir bakış fırlatıyorum, sadece iki adım arkamda olduğunu görünce şaşıyorum. "Evet, yapacaksın."

"Penelope..." Hırlaması bir uyarı.

Ne demek istediğimi kanıtlamak için tökezliyormuş gibi yapıyorum. Yıldırım refleksleriyle beni sabitlemek için uzanıyor. "Dikkat et, bebeğim."

O hırıltı şimdi nerede?

Gülümsemek istiyorum ama içim erimekle meşgul. Tıpkı son iki gündür eridiğim gibi.

Asansör krizinden beri Jake aşırı temkinli davranıyor. Bana değerli bir mücevhermişim gibi davranıyor. Üzerime titriyor. El pençe divan bekliyor. Onu korkuttuğum için mi yoksa bana aşık olduğu için mi emin değilim.

-Onun sözleri. Benim değil.

O gece onu duyduğumu bilmiyor. Ona söylemeye niyetim yok. Ama söylememiş olsaydı bile, bana davranış şeklinden anlardım.

Olaydan sonra neredeyse bütün gün uyumuştum. Uyandığımda hava kararmıştı. Jake hâlâ yatakta yanımdaydı; sanki ondan habersiz çekip gitmemden korkuyormuş gibi bana sarılmıştı. Kımıldadığım anda uyandı. Başımı öptü. Nasıl hissettiğimi sordu. Bana yemek yaptı ve getirdi.

Ertesi sabah yatakta yalnız uyandım. İçimi bir hüznün ve yalnızlık duygusu kapladı. Onu odanın karşısındaki sandalyede bulduğumda bu his çabucak kayboldu. Dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Üzerinde spor şortu vardı ve başka bir şey giymemişti. Saçları sabah antrenmanından kalma terle kayganlaşmıştı.

Ona gittim. Nefes almaya ihtiyacım olduğu gibi onun rahatlığına da ihtiyacım vardı. Yataktan sürünerek çıktığımda, beni kollarının arasına aldı. Ve bana sarıldı. Sırtımı ovdu. Sonra beni duşa taşıdı. Ben uyanana kadar duş almayı beklediği gerçeği gözümünden kaçmamıştı. Ve nedense bu sırada ağlamıştım - gözyaşlarım su spreyi tarafından gizlenmişti.

Günü televizyon izleyerek geçirdik. Film seçmeme bile izin verdi. Ben de umutsuz bir romantik klişesi olarak The Notebook'u seçtim. Tatlı sahnelerin hepsinde ağladım. Jake gözlerini devirdi. Ama hiç şikayet etmedi.

Şey... kahramanın kadın kahramana tekrar tekrar "*Ne istiyorsun?*" diye sorduğu kısım hariç.

Jake "Tanrı aşkına" diye homurdandı ve başını salladı.

O akşamın ilerleyen saatlerinde ofisinde biraz vakit geçirdi. Ona katıldığında hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Masasının karşısına oturdum ve o çalışırken ben de kitap okudum.

Bir ara Cam geldi ve o zaman bile Jake beni kovmadı. Sadece çıplak bacaklarıma bir battaniye örttü -bana ilk tişörtünü giydirdiğinden beri onun tişörtlerinden başka bir şey giymemiştım- saçlarımı öptü ve onlar çalışırken kalmama izin verdi. Cam bize deliymişiz gibi baktı. Ama Jake'in bakışlarındaki bir şey onu her zamanki iğnelemelerinden birini yapmaktan alıkoydu.

Dün gece yatağa girdiğimizde travmayı atlatmıştım. Kendimi ben gibi hissettim, çok sevilen, çok istenen ben gibi. Jake'in kollarında uykuya dalmak onu becermekten daha iyiydi. Eve gittiğimde yalnız uyumak zorunda kalmanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordum. Ya da ben yokken Jake'in yatağını kimin ısıtabileceğini. Bu düşünce o kadar rahatsız ediciydi ki, üzerinde daha fazla durmayı reddettim. İnancımı koruyacaktım, hâlâ da öyleyim.

Jake beni seviyor.

Yani, nasıl yapamaz?

Ve aşkla birlikte sonsuza dek mutluluk gelir. Kalpler ve çiçekler ve Pop Rocks ve her gün nehir dansı.

Başka bir kapıya geliyorum ve üzerindeki *16 yazılı* büyük tabela beni inletiyor. "Jake..." Sırtımı kapıya yaslarken oflayıp puflayarak sızlanıyorum. "Yorulдум."

"Zor iş." "Beni taşı."

"Hayatta olmaz." Etrafımda dolanıyor ve kapıyı itiyor.

"Hadi," diye yalvarıyorum, arkasından takip ediyorum. "Bunu günlük egzersizin olarak düşün."

"Sabah antrenmanımı çoktan yaptım Penelope. Sen ağırlık sehpasında oturup beni izlerken."

Doğru. Bu sabah altı buçukta kulağında çınlayan çalar saatin yanına, spor salonunda olduğunu söyleyen bir not bırakmıştı. Merak ettim, çünkü o ana kadar bir spor salonu olduğunu bile bilmiyordum, aramaya gittim.

YMCA'nın daha küçük bir versiyonuna benziyordu. Ayak kokusu hariç. Chicago manzaralı. Üç düz ekran televizyonu ve bir buzdolabı bile vardı. Ama Jake'in sıcak, terli ve iyi halini görünce dizlerimin bağı çözülmesin diye oturmak zorunda kaldım.

"Merdivenleri kullanacağımızı bilseydim, sabah koşusu için altı mil gitmekten vazgeçebilirdim."

"Gerçekten o ölüm tuzağına geri döneceğimi mi düşündün?" Gözünü bile kırpmadı. "Evet."

"Şey, bu sadece... Aptal kelimesini kullanmaktan hoşlanmıyorum ama bu sadece aptalca."

"İstersen bana hakaret et, ama bunu yürürken yap, yoksa geç kalacağız."

"Ugh. İyi." Gitmemiz gereken milyonlarca kilometreyi unutmak için hızlıca bir selfie çekip Emily'ye gönderiyorum ve yine Chanel giydiğimi gördüğünde vereceği tepkiyi hayal ediyorum. Büyük boy, krem rengi kazak dizlerimin hemen üzerinde duruyor. Ayrıca süper kalın, çift örgü kahverengi bir tayt giyiyorum. Ve yalıtımlı bir çift kahverengi diz çizmesi. Oh, ve Louis Vuitton tarafından yapılmışlar.

Çok kıskanacak.

Bu fikir bana enerji veriyor ve nihayet lobiye ulaştığımızda nefes nefese bile kalmıyorum. Alfred bizi gülümseyerek ve asansörde olanlar için özür dileyerek karşılıyor. Ona sarılıyorum çünkü ben sarılmayı severim. O da karşılık veriyor ve Jake'in gözlerini üzerimizde hissedince sırtıyorum. Bir şey söyleyemeden telefonu çaldı.

Ross bizi arabaya kadar geçiriyor ve kapıyı kapatmadan önce bana göz kırpmıyor. Jake fark etmedi. Sayılardan, yüzdelerden ve sıkıcı şeylerden konuşmakla meşgul. Ben Toy Blast oynuyorum, o ise uçağın bizi beklediği piste kadar yol boyunca çalışıyor.

Ekin tozuna benzeyen bir şey bekliyordum. Bu lanet şey mini bir Air Force One'a benziyor. Kanepeler var. Yatabilen kaptan koltukları. Bir yatak odası. Duş. Banyo. Bar. Jake'e böyle gülümsemeyecek kadar güzel bir uçuş görevlisi.

Layla, isim etiketinde yazdığı gibi, ellerini tamamen çok kısa olan düzgünce ütülenmiş elbisesinin üzerinde düzeltiyor. Bacaklarını kontrol edip etmediğini görmek için Jake'e bakıyorum. Bana bakıyor, telefonu hâlâ kulağında. Dudaklarında alaycı bir gülümseme.

Onun telefonla konuştuğunu fark edince bana döndü. "Size bir şey getirebilir miyim, Bayan Sims?"

Gözlerim doldu.

Jake bir kahkaha atar ve aramayı çabucak sonlandırır. Layla şaşkın görünüyor.

"Benim adım Penelope."

"Özür dilerim, Bayan Penelope." Pişman görünüyor. Ama umursamayacak kadar sinirliyim.

"Sadece Penelope," diye çıkışıyorum.

"Elbette, Penelope. Sana bir şey getireyim mi?"

"İkimiz de votka alalım. Onunki duble olsun."

Layla başını salladı ve hızla gözden kayboldu. Ondan en uzaktaki koltuğa geçiyorum. "Penelope..." diye nefes alıyor, sesinde belirgin bir mizah var. "Üzülme.

Dürüstçe yapılmış bir hataydı." "Ben üzgün değilim." *Yalancı*.

Normal bir uçak emniyet kemerinden çok daha süslü olan emniyet kemerimi kurcalıyorum. Çözmeye o kadar odaklanmışım ki, önümde durana kadar koltuğundan kalktığını fark etmiyorum. Ellerimi fırçalıyor ve emniyet kemerimi kendisi bağlıyor.

"Hey..." diyor ve parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Özür dilerim, bebeğim.

Gerçekten."

"Öyle mi? Pek üzgün görünmüyorsun."

Gülümsemesini kontrol altına almakta daha iyi bir iş çıkarıyor. "Gerginsin. Ve şimdi seni üzdüm. Bunu daha sonra telafî edeceğim. Söz veriyorum."

"Bu uçakta çok kadınla uçtunuz mu?" Kendi soruma sinirleniyorum.

O, tabii ki, sırtıyor. "Hiçbiri senin kadar güzel değil."

"O adam beni başka hiçbir kadını becermediği bir jetle uçururdu. Bunun daha fazlasını hak ettiğim için olduğunu söylerdi. Ona göre ben hepsinden daha değerliydim. Bu uçağı yerle bir eder ve başka bir uçak alırdı."

"Sen kesinlikle bu uçakta uçtuğum diğer kadınlardan daha değerlisin. Ama 60 milyon dolardan daha değerli değilsin, bebeğim."

İçimde nehir dansı yapıyorum çünkü diğerlerinden daha değerli ve daha güzelim. Ve Jake Swagger *çok* değerli. Dışarıdan kulübeye ve saçma sapan lüksüne bakarken hiç etkilenmemiş gibi görünüyorum. "Bunun için altmış milyon dolar mı ödedin?"

Sırtıyor. "Sen tam bir pisliksin."

Jake, Layla'nın bizim için bıraktığı içkileri aldı ve birini bana uzattı. Geri fırlatıyorum-bir hata olduğunu biraz geç fark ediyorum. Boğulma krizim geçene kadar sırtımı sıvazlıyor, sonra yerine dönüyor.

Bir selfie çekip Emily'ye gönderiyorum, ardından sandalyeme yerleşip alkolün sıcaklığının içimde yüzmesine izin veriyorum. Sabah benim için hâlâ çok erken. Yorgunum. Ve yerden ayrılmadan önce, Emily'nin imzalı orta parmak emoji yanıtına gülümseyerek sürüklendiğimi hissediyorum.

Hala kısıkanıyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

"D "Beni Bill Cosby'leştirdin mi?"
Bileğimi Jake'in elinden kurtarmaya çalışıyorum ama o beni bırakmıyor. Sadece kirpiklerinin altından bana bakıyor. Parmaklarımı öpmeye devam ediyor. Dişleriyle uçlarını ısırtıyor. Hiç tanımadığım biri tarafından kullanılan bu süslü arabanın arka koltuğunda bir yapışkan yığınının dönüşmemi sağlıyor.

"Ne?"

"Bana ilaç mı verdin?"

"Hayır, Penelope. Sana ilaç vermedim."

"O zaman tüm uçuş boyunca nasıl bu kadar çok uyumayı başardığımı açıklar mısın?" Omuz silkiyor. "Sanırım yorgundun."

"O kadar da yorgun değildim."

"O zaman sanırım alkole karşı toleransınız düşük. Şimdi düşündüm de, gerçekten de içkiye karşı toleransın çok düşük. Bunu göz önünde bulundurmalıydım. Affedersiniz?"

Sinirlenmiş gibi yapıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Her şeyi berbat etmeye devam ederken seni affetmemi nasıl beklersin? Bugün benden ikinci kez özür diliyorsun. Bir düzen görmeye başlıyorum. Biliyorsun, erkeğin kadını öldürmesiyle biten tüm ilişkiler böyle başlar. Sürekli kötü davranıyor, sonra özür diliyor ve hemen affedilmeyi bekliyor."

Parmaklarıma karşı gülümsüyor. "Yani bir ilişkimiz olduğunu mu düşünüyorsun?" Homurdanıyorum. "Um. Hayır. Duh. Hay Allah. Her neyse."

Siktir!

"Seninle dalga geçiyor, güzelim. İki kadeh votkanın seni tamamen bayıltacağını bilmiyordum. Bilseydim, yemin ederim çok daha önce kullanırdım."

Elimin tersiyle koluna vuruyorum. O sırtıyor ve ben de kendimi tutamayıp sırtıyorum. "Bunun bir daha olmasına izin verme."

"Not edildi."

"Güzel. Şimdi beni besle."

Eğiliyor ve ayak parmaklarımda hissettiğim bir öpücük veriyor. Sonra gülümseyip göz kırıyor ve en iyi güneyli ağzıyla "Evet, hanımefendi" diyor.

JAKE'in beni götürdüğü akşam yemeğİ *Teksas Katliamı* filminin setinden fırlamış gibi görünebilirdi ama yemekler hayatımda yediğim en güzel yemektİ. Ve esnek pantolonlar için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Artık biraz kestirebilir miyiz?" Karnımı ovarken yüksek sesle esneyerek soruyorum.

Jake sırtıyor. "Hayır. Jim ve kızlarıyla sulama sistemini inş ettikleri fabrikada buluşacağız."

"Neden?" Kaşlarımı çatıyorum, bu yolculuk hakkında çok az şey bildiğimi fark ediyorum. Gitmemi istedi, ben de evet dedim. Son.

Ben çok kolayım.

"nk henüz görmedim. Ve onun çalışanları artık benim alışanlarım. Bu yüzden onlarla tanışmak isterim."

Yine esnedim. "Ama çok yorgunum...."

"Elimden gelse seni otele geri götürürdüm, böylece uyuyabilirsin, güzelim. Ama bugün dolu bir ajandam var. Ve Kantonlar seni seviyor. Sen de orada olursan bu iş çok daha sorunsuz ilerler." Saçlarımı yüzümden süpürüyor ve yanağımı bir kedi gibi kalçasına srtyorum.

"Kantonların canı cehenneme. Beni otele geri götürürsen kııma sokmana izin veririm."

Arabanın önünden bir gırtlak sesi geliyor ve ben kaskatı kesiliyorum. Jake başını eğdi ve sesini alçalttı. Daha o söylemeden ne söyleyeceğini biliyorum. "Bu arabada mahremiyet bölmesi yok, tatlım. Bu yüzden kirli düşüncelerini kendine saklamak isteyebilirsin."

Koltukta dikleşiyorum ve dikiz aynasında şoförün gözleriyle karşılaşıyorum. Vücudumdaki tüm kan yüzüme hücum ediyor. "Çok özür dilerim."

Her zamanki gibi profesyonel olan şoför dikkatini tekrar yola verir. "Özür dilemenize gerek yok, bayan." Sertçe yutkunuyor ve Jake'e hitap etmeden önce tedirginlikle yer değiştiriyor. "Bay Swagger?" Boğazını temizlemek için duraklar, tedirginliği aşıkârdır. "Programa sadık kalıyor muyuz?"

Jake kafasını kaldırıp bakmıyor bile; dikkati telefonunda. "Evet. Saat üçe kadar üretim tesisinde olmamız gerekiyor."

şoför başını sallar ve "Evet efendim" diye mırıldanır.

Ve Jake her ne kadar umursamaz görünse de, bir karşılık mırıldandığımda şoförün sırtışını kaçırmıyorum.

"Zaten kıcıma sokmana izin vermeyecektim."

"Her birinize ve bu şirket için yaptıklarınıza TEşEKKÜR EDİYORUM. Sizinle birlikte bir gelecek için sabırsızlanıyorum. Sizlerle birlikte çalışarak, tarım camiasının traktörden bu yana gördüğü en büyük değişimi dünyaya tanıtacağız. Teşekkür ederim."

Ve kalabalık alkışlıyor.

Söylediği diğer tüm saçmalıklarla sizi sıkardım, ama lanet olası bir yağmurlama sisteminin heyecan verici hiçbir yanı yok. Nasıl çevirdiğin umurumda değil. Yani, bu insanlar Jake'in her kelimesine bağlıydı. Ama onlar çiftçilik hakkında benim bilmediğim şeyler biliyorlar. Ve sanki dünyayı o yönetmiyormuş gibi kot pantolonu ve gömleğiyle rahat görünmeye çalışarak orada yakışıklı ve güçlü bir şekilde durmak gerçekten iyi görünüyor.

Acaba Jake İlluminati'nin bir parçası mı....

Amber omzuyla beni dürtüyor ve gülümsüyor. "Onu sevdiler."

Tekrar Jake'in herkesle el sıkıştığı yere bakıyorum. "Evet. Onu sevmek çok kolay."

"Sanırım onu sevebilirim."

"Sevseydin seni suçlayamazdım."

"Sen de seviyor musun?"

"Ne mi

yapıyorum?"

"Onu seviyor

musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Sanırım anlıyorum."

Gözlerini bana dikti. "Düşünmek mi? Kızım bilsen iyi olur. Çünkü sana aşık olduğuna hiç şüphe yok."

"O kadar emin değilim."

"Um. Öyleyim. Sana nasıl bakıyor? Sana gülümsemesi? Sana dokunması? Bunu göremiyorsan ya körsün ya da gerçekten aptalsın. İkiniz aşk romanlarından fırlamış gibisiniz. Sen kadın kahramansın, o da... Kahraman diyeceğim ama bu ona haksızlık olur."

Odanın diğer ucundan Jake'e bakıyorum. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve gözleri hemen benimkilerle buluşuyor. Sanki başından beri nerede olduğumu biliyordu. Ona küçük bir el sallıyorum ve bana göz kırptığında sırtımdaki tüm kasların gevşediğini hissediyorum.

"Haklısın Amber. O bir kahramandan daha fazlası."

"Peki her şey olan adama ne diyorsun?" "Ona eskiden O Adam derdim."

"O adam... oh, bu iyi. Peki şimdi ona ne diyorsunuz?"

"Gelecekteki bebeğimin babası gibi bir şey düşünüyorum. Hayatımın aşkı. Varoluş sebebim. Ruh eşi...." Dudaklarımı büzüyorum ve onu incelerken başımı eğiyorum. "Sence bu çok mu aşırı?"

O anda, Jake bir bebek alır.

Bebeğin nereden geldiğini bile bilmiyorum.

Burada bir tane olduğunu bile bilmiyordum.

Ama bir bebeği

var. Kollarında.

Ve o...

Merhamet edin.

Bebeği öpüyor.

Amber'ın hülyalı iç çekişi benimkiyle eşleşiyor. "Aşırı mı? Böyle bir adamın ruh eşin olmasını istemenin aşırı olduğunu mu düşünüyorum?" Göz ucuyla başını salladığını görüyorum. "Hayır. Biraz bile değil."

"Sanırım ona onu sevdiğimi

söyleyeceğim." "Eğer söylemezsen. Ben

söyleyeceğim."

Kaşlarımı çatıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Neden ona onu sevdiğimi söyledin?"

Bu... bu kişisel bir şey."

Gözlerini deviriyor. "Ona onu sevdiğini söylemeyeceğim, aptal. Ona *istediğimi* söyleyeceğim."

Şaka yapıp yapmadığından emin değilim. Onu okuyamıyorum. Güvende olmak için, intikamımı planlamaya başlıyorum - bilirsiniz... ciddi olma ihtimaline karşı. Sadece

Önce bilmem gereken bir şey var. Bu yüzden elimden geldiğince soğukkanlı bir ses tonuyla soruyorum: "Birden ona kadar puan verirsiniz, Topeka'da taze köpek boku bulmak ne kadar zor?"

BÖLÜM YIRMI DÖRT

I Jake'in yaşlı insanlara sarılmasını, köpekleri sevmesini ve bebekleri öpmesini yumurtalıklarımın patlayacağı korkusu beni tüketene kadar izleyebildiğim kadar uzun süre izledim. Ben de dışarı çıktım.

Oradaydı, deponun arka rıhtımında,
bir grup çalışanı yoğun bir poker oyunu oynarken buldum.

Karşı koyamadım, katıldım.

Ve yeteneklerim ve bir profesyonel gibi blöf yapabilme becerim sayesinde, ayakta kalan son iki kişiden biriyim.

"Seninle görüşeceğim...." Rakibimin saatini alıyorum ve ışığa doğru tutuyorum. "...Timex, ve bir Louis Vuitton çizme kaldırıyorum." Beş galonluk bir kova olan koltuğumu masadan kaydırarak çizmeyi çıkardım ve yığının içine attım.

On beş yaşından beri Canton Industries'de çalışan yirmili yaşlarının sonundaki Jasper sigarasından bir nefes çekip söndürdükten sonra bana inanmaz bir bakış fırlattı. "Bir botla ne yapacağım ben?"

"Bir korsana satarım. Bilmiyorum. Umurumda da değil. Ama tencereye attığın o yırtık pırtık şeylerden çok daha değerli." Etrafımızdaki herkes gülüyor. Görünüşe bakılırsa Jasper, verip de alamayanlardan. Ve yaklaşık yirmi el önce benimle tanıştığında eşiyile karşılaştı.

"Bunu nasıl adlandırabilirim ki?" Botu eline alır ve inceler. "Bu şeyin fiyatı ne kadar?"

Burada hala sadece birkaç kadın var. Onların da benim gibi hiçbir fikri yok. Ama onlar da benim gibi pahalı olduğunu bilecek kadar biliyorlar. Ben Jasper'ın hangi eşyalarının bir çizmeye eşdeğer olabileceğine karar vermeye çalışırken onlar bu noktayı tartışıyorlar.

"Şapkan."

Jasper sertleşir. "Ne dedin sen?"

"Şapkan." Parmağımla kafasında çevirip durduğu şapkayı gösteriyorum. Eski ve yıpranmış olanı. Onun dışında kimse için pek bir değeri olmadığına eminim. "Aramak istiyorsan şapkanı at."

Başını sallıyor. "Hayır. Bu benim uğurlu şapkam."

"Öyle mi? Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?" Para, birkaç anahtarlık, birkaç bıçak, bir ton kalem, bir lastik top, bir kutu lastik bant ve bir lastik tavuktan oluşan ve çoğu ona ait olan kazanç yığınımı gösteriyorum. "Şapkayı at ya da çekil."

Gözlerini bana dikti. "Diğer botu da atarsan o."

"Bu çizme çok para eder."

"Hayır. Bir çift çizme çok para eder. Bir çizme bok." Şapkasını işaret ediyor. "Bu şapka mı? Paradan daha değerli."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Yeterince makul." Diğer botumu çıkarıp masanın üzerine fırlatıyorum. "İşte benim beş yüz dolarım."

"Google'da arattım," diyor kadınlardan biri. "İki bin doları dene."

Herkes bunun eşit bir bahis olmadığını mırıldanmaya başlar. Jasper'ın eski bir şapkayı bir çift tasarımcı botuna karşı bahse sokmaya çalıştığı için bir pislik olduğunu.

Sanırım kalabalığın favorisi olduğumu söylemek yanlış olmaz.

"Bunu duydunuz mu?" Jasper etrafımızı saran kalabalığa doğru el sallıyor. "Her gün bu pisliklerle çalışmak zorundayım. Bu benim için kaybet-kaybet demek. Kazanırsam, bir kadının botlarını aldığım için utanç duyacağım. Kaybedersem, patronumun kız arkadaşına her şeyimi nasıl kaptırdığımı bir daha asla duyamayacağım."

Omuz silkiyorum ve biramdan bir yudum

alıyorum. "Yani katla." "Hayatta olmaz.

Yeniden müzakere etmek istiyorum."

"Dinliyorum."

"Botların sende kalsın. Zaten muhtemelen sahtedirler."

Başımı salladım. "Onları Jake aldı. Güven bana. Sahte değiller."

Kalabalıktan imalı mırıltılar ve alaycı sesler geliyor. Yanaklarım kızarıyor ve gözlerimi deviriyorum, kulaktan kulağa sırtıyorum.

"Dediğim gibi, botlarınız sizde kalsın. Şapkam bende kalsın. Kazanan potu alır. Ve kaybeden..." Eğiliyor ve göz alabildiğine uzanan açık alanı işaret ediyor. Gözleri parlıyor ve sırtıyor. "Tarla boyunca uzanan çizgiler."

Kalabalık kahkahalara boğulur. Bazıları Jasper'a deli olduğunu söylüyor. Bazıları onu koşarken videoya çekeceklerini söylüyor. Biri Bay Swagger'ın öğrenirse Jasper'ı öldüreceğini söylüyor. Ve bu bir cevapla karşılandı.

"Jasper'ı neden öldüreyim ki?" Başımı çevirdiğimde Jake'in gölgelerin arasından çıktığını görüyorum; yüzünde eğlenmiş bir ifade var. Gözlerinde sahiplenici bir bakış. "Kendisine ait olmayan bir şey üzerine bahis oynayan o değil."

O yaklaşırken herkes sessizliğe gömülüyor. Onunla çalışanlarının yanına habersizce gelmenin ne zaman uygun olup olmadığı hakkında konuşmak için aklıma bir not alıyorum. Kimse patronuyla takılmak istemez. Ama tabii ki o bunu bilemez. Onun bir patronu yok.

"Neden bahsediyorsun, Jake?" Sert görünmeye çalışıyorum. Ama yapamıyorum.

Ellerini masanın iki yanına koyarak beni sıkıştırıyor. "Bir tarlada koşmandan bahsediyorum. Çıplak." Eğildi ve sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı. "Vücudun bana ait, bebeğim. Ve paylaşacak havada değilim."

Geri çekiliyor ve ben zor yutkunuyorum. Ona sarılmamak ve Tanrı'nın ve çalışanlarının önünde kalçasına kuru kuru vurmamak için içimde her şeyi yapmam gerekiyor.

Düşüncelerimden
sıyrılıyorum. Bu bir poker
oyunu.

Genelev değil.

Sonra sevişiriz.

Şu anda kazanacak bir elim var.

Jake'in gözleri elimdeki kartlara kaydı. "Oynayabilir miyim?" "Hayır. Yapamazsın."

Jake beni görmezden geliyor ve kartlarımı elimden alıyor. Doğruldu ve onları inceledi. Jasper'a hızlı bir bakış attım ve onun gülümsemeye çalıştığını gördüm. Ona parmağımı gösteriyorum ve yüz ifadesi değişmeyen Jake'e dönüyorum.

Jake kartlarımı tek bir deste haline getirip yüzü aşağı bakacak şekilde bana geri uzatıyor. Kartları onun parmaklarından kapıyorum ve kovamın üzerinde dönerek Jasper'a bakıyorum. "Kazanan potu alır. Kaybeden çizgi çeker. Anlaşma bu mu?"

Jasper başını sallar.

Arkamdan çok derin ve çok kesin bir "Hayır" sesi duyuyorum.

Bir nefes alıyorum ve omzumun üzerinden Jake'e bakıyorum.

"Kaybetmeyeceğim, Jake."

"Olabilir."

"Yapmayacağım. Güven bana."

"Hayır." Ses tonu küçümseyici ve Jasper'la başımın üzerinden konuşuyor. "Kazanan potu alır. Kaybedersen, seri yaparsın. O kaybederse... ben serilerim."

Artık kimse patronunun burada olmasını umursamıyor. Kendilerini kaybetmekle çok meşguller. Yan bahisler almakla. Kameralı telefonlarını hazırlamakla. Yani, bu insanların bana olan inançsızlığı beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Hevesleri için onları suçlayamam. Hayatımda ilk defa gerçekten kaybetmek *istiyorum*.

Jasper ve Jake el sıkışıyor.

Jasper geri çekildiği an, kartlarını masanın üzerine koyuyor. Gülümsüyor. Ayağa kalktı. Robotu yapıyor. Papazını işaret ederek, "Bu boku *yen*" diyor ve Jake'e "Çıkar şunu" diyor.

Hayallerini yıkmadan önce birkaç saniye daha sevinmesine izin veriyorum. "Ben kazandım," diyorum, kesin bir ifadeyle.

Jasper stills.

Pales.

Kekeliyor. "Ne?"

Kartlarımı herkesin görebileceği şekilde masaya koyuyorum. Jake'i bir tarlada çıplak koşarken göremeyebilirim ama zafer yine de çok tatlı. Ayrıca, onu daha sonra çıplak görebilirim.

Şimdi gülümsüyorum. Ayaklarımın üzerindeyim. Jasper'a bok yemesini söylüyorum. Pişmanlıkla soyunmaya başlamasını izliyorum. Jake'in kahkaha sesinden zevk alıyorum. Onun çalışanlarıyla kaynaşmasını izliyorum. Ve tabii ki, kendi dansımı yapıyorum.

Nehir dansı, parmak şaklatma, parmak silahları... *As* yüksek floşumu işaret etti.

"KAYBETTİĞİME INANAMIYORUM." Jasper bana bir göz attı. "Bir kıza." Jake'e baktı ve ona da bir göz attı. "Patronumun kızı."

İçimdeki feminist devreye giriyor ve kasıklarımı gösteriyorum. "O küçücük ellerinle tüm aletini saklayabildiğine inanamıyorum."

Kalabalık bir kez daha kükrer. Jake bile gülüyor. Jasper da iyi bir sporcu olarak sırtıyor ve ellerini havaya kaldırarak sikiinin serbestçe sallanmasına izin veriyor.

Şey...pek takılmadım.

Ama kimse bu konuda yorum yapamadan, o açık alanda hızla ilerliyor. Çıplak poposu binanın köşesindeki dev spot ışıklarıyla aydınlanıyor. Jake'in herkesin uslu durması ve bu anı kaydetmemesi konusundaki ısrarı olmasaydı, diğer çalışanların telefonlarının flaşlarıyla aydınlanacaktı.

"İşte bu manzarayı görmeden emekli olabilirdim," diyor Jim, hepimiz Jasper'ın bize doğru koşuşunu izlerken başını sallayarak -her birkaç adımda bir durup aletini sallıyor. "Sanırım bu insanlar seni sevecek, Jake." Jim Jake'e dönüp başıyla onaylıyor. "Onları senin ellerine bıraktığım için kendimi iyi hissediyorum."

Jake'in gülümsemesi alçakgönüllüydü. "Bunun için teşekkür ederim."

"Haydi, Bay Swagger!" Jasper nefes almaya çalışarak bize yaklaşıyor. "Hava taşakların üzerinde güzel duruyor. Denemelisin."

"Hayır."

Jasper sırtıyor. "O zaman sarılmaya ne dersin?" "Hayır."

"El sıkışalım mı?" "Hayır."

"Peki ya sen Penelope?" Kollarını açıyor ve aletini bana doğru sallıyor. "Sarılmak mı?"

Jake ona giysilerini fırlatır. "Senden hoşlanıyorum, Jasper. Bunu mahvetme."

Kalabalık -Jake'in çalışanları, günlük sıradan insanlar- Jake'in sözlerine iyi huylu bir şekilde gülüyordu. Kendisini güçlü bir şekilde taşımasaydı, neredeyse onlardan biri gibi görünebilirdi. Kendileriyle eşitmiş gibi davranması onları iyi hissettiriyor. O sadece bir takım elbise değil. Muhtemelen tanışacakları en zengin adam değil. Patronları bile değil. Şu anda, o sadece Jake.

Vedalaşırken, Jake'in yanında duruyorum - bir elimde kazanç torbası, diğer elimde onun eli - sadece biz ve bizi kendisi ve kızlarıyla akşam yemeğine davet eden Jim kalana kadar.

Tanınmış biriym - her zamanki gibi - bu yüzden hemen kabul ediyorum. Ama Jake sözümü kesti. "Aslında bu gece için planlarım var Jim. Ama davetin için minnettarız." *Planlar mı?*

Jake'in planları mı var?

Herhangi bir plandan haberim yoktu.

Jim'e sarılıp vedalaşırken şoktaydım. Arabaya doğru yürüdüm. Jake'in beni içeri almasına izin verdim. Arabayla uzaklaşana kadar bilmek için can attığım şeyi sormadım. "Planlarımız mı var?"

"Evet. Seni bir randevuya çıkarıyorum. Akşam yemeği... şarap... mumlar... *seks*." Başımı arkaya atıp güldüm. "Sen ciddi misin?"

"Öyleyim."

"Buna randevu mu diyorsun?" "Evet."

Başımı salladım. "Çok eziksin. Bu randevu kulağa berbat geliyor." Kaşlarını kaldırıyor. "Hangi kısmı?"

"Şey... sadece mum ışığında akşam yemeği kısmı. Şaraplı. Pek şarap içen biri değilimdir. Ve mumlarla süslü restoranları sevmem. Bana göre değil. Dürüst olmak gerekirse? Filmler ve kitaplar dışında böyle yerlerin varlığından haberdar değildim."

"Onlar var. Ama haklısın. Bu sen değilsin." Gözleri kararıyor ve parmakları şakağında geziniyor. "Sen bundan çok daha özel bir şeyi hak ediyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet, Penelope. Kesinlikle öyle."

Kalp çarpıntısı.

Göbek atışı.

Pop rocks.

Clit tingle.

"Peki nereye gidiyoruz?"

"Sevdiğin bir şeyi yapmaya."

"Sevdiğimi nereden biliyorsun? Sana söyledim mi?" Sırıttıyor. "Hayır. Ama güven bana. Seveceksin."

Onu sevdiğimi söylememek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Bunun yerine sadece gülümsüyorum ve onun yanına kıvrılıyorum. Gözlerinin içine bakabilmek için başımı arkaya yaslıyorum. Böylece söylediklerimin doğru olduğunu bilecek. Ve gerçek. "Eğer sana daha sonra söylemeyi unutursam...."

"Evet, evet, evet, Pretty Woman." Gözlerini deviriyor. "Bu gece iyi vakit geçirdin."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Çok aşığım.

Otele dönüyoruz ve Jake'in kıcıma sokmasına izin vermeyi ciddi ciddi düşünüyorum. Yani, eğer isterse. Çünkü sonra geçirdiğimiz gece... nasıl geçirmem?

Seveceğimi

söyledi. Ben de

sevdim.

Neden?

Çünkü bu orospu çocuğu beni nehir dansına götürdü. Evet.

O.

Yap

tım.

Bir ders ayarladı. Profesyonel bir nehir dansçısıyla. Ve ben, diğer on kişiyle birlikte *Acreas Irish Dance Academy*'de orta seviye dans eğitimini tamamlayarak sertifika almaya hak kazandım.

Ama gece orada bitti mi?

Bitmedi.

Bir sonraki durağımız akşam yemeği idi. Ama sıradan bir akşam yemeği değil. Bu bir akşam yemeği ve doğaçlama gösterisiydi. Tavuk kanadı yerken farklı dönemlerden sahneleri canlandırmak zorunda kaldık... buna inanmayacaksınız.

Sonra tavanına Noel ışıkları asılmış, beton zeminli, çok eski bir müzik kutusu olan ve sadece bira servisi yapan küçük bir bara gittik. O süslü biralardan da değil. İyi mal-Budweiser.

Ve bilardo

oynadık. Ve dart

oynadık.

Ve eğer orada başka biri olsaydı, onlarla bar kavgasına girebilirdik.
Mükemmeldi.

Jake Swagger mükemmel. Bu
gece mi?

Mükemmel.

Ve gece daha yeni başlıyor.

Otelimize vardığımızda Jake tam bir *O Adam* modundaydı. Biraz da kibirli. Çenesi yukarıda yürüyor. Sırtı dik. Etrafındaki her şeyin farkında. Bakışları kibarca görmezden geliyor. Uygun zamanlarda kibarca başını sallıyor. Kendisine "Bay Swagger" diye hitap edildiğinde boyu biraz daha uzuyor.

Hoş geldiniz, Bay Swagger.

Burada olmanıza sevindik, Bay Swagger.

Merdivenler bu tarafta Bay Swagger.

On sekiz kat merdiven çıktıktan sonra -ki ondan beni taşımasını bile istemedim çünkü yemin ederim tüm zaman boyunca süzüldüm- Las Vegas'taki Caesar's Palace'ın Penthouse Suite'ine benzeyen odamızdayız. Hiç gitmedim ama *Felekten Bir Gece'yi* izlemiştim. Bu otel odasında eksik olan tek şey piyanoda Mike Tyson ve banyoda bir kaplan.

Topeka, Kansas'ta bu kadar lüks odalar olduğunu bile bilmiyordum. Gerçi Jake önceden arayıp sadece onun için inşa ettirdiyse bundan hiç şüphem olmaz.

Her şeyin ihtiyaçlarımıza uygun olup olmadığını görmek için bizi minyatür malikânede takip eden sinir bozucu adamın arkasından süitimizin kapısı kapandığında Jake'e dönüp kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Artık yalnız mıyız *Bay Swagger*?"

Gözleri beni tepeden tırnağa okşuyor.

Ona doğru bir adım atıyorum ve elimi göğsüne koyuyorum. Nazik bir itmeyle onu geriye doğru itiyorum. Dizleri yatağa değdiğinde oturuyor.

"Beni becermek ister misiniz *Bay Swagger*?"

Artık göz hizasında olan göğüslerime bakarak alt dudağını yalıyor, sonra dişlerinin arasına alıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve fermuarını indirmeden önce cesurca pantolonunun üzerinden onu hissediyorum. Onu serbest bırakıyorum ve tamamen ona ait olan temiz, erkeksi kokusunu ve biraz da kolonyasını içime çekiyorum. Aleti her saniye sertleşiyor.

Kalınlaşıyor. Uzuyor. Etle kaplı okul otobüsü dudaklarımdan kıl payı uzaklaşana kadar daha da büyüyor.

"Sikinizi emebilir miyim, *Bay Swagger?*" İnliyor. "Sik deme Penelope."

Ucundan öpüyorum. Tüm vücudu sarsılıyor ve kirpiklerimin altından başımı kaldırıp kendimi çok beğenmiş hissediyorum. "Uygun tıbbi terimi kullanmamı mı tercih edersiniz *Bay Swagger?*"

"Sakın buna cüret etme." "Pe-
"

Penis de.

Söyleyin.

Şu anda.

Dudaklarınızın nasıl ayrıldığını ve ağzınızın *peeee'de* nasıl açıldığını fark ettiniz mi?

İşte tam o anda Jake'in aleti dudaklarımın arasına girdi.

Ağzımı açmaktan başka çarem kalmadı. Ya bunu yapacaktım ya da o koca sikiyle ön dişlerimi kırma riskini alacaktım.

Onun etrafında inliyorum.

Onu biraz daha derine götür.

Korkunç bir öğürme refleksim olduğunu unutma.

Geri çek ki dilimle başını okşayabileyim. Dudaklarımla. Ellerimle.

Homurtularına ve inlemelerine bakılırsa, bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım.

Bazı kızlar bütün gün sakso çekebilir. Buna *bayılırlar*. Aşk romanlarındaki tüm o kahramanlar mı? Sanki sik yalamak dünyanın en güzel şeyiymiş gibi anlatırlar.

Ben o kızlardan değilim.

Onu ağzıma almak ne kadar baş döndürücü olsa da, bencil olmayı ve ağzının üzerimde olmasını tercih ederim. Bu yüzden, elimden geldiğince zarif bir şekilde kucağına sürünüyorum ve kalçalarının üzerine oturuyorum. Ellerimi boynunun arkasında birleştiriyorum ve kendimi onun şaftına sürüyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki, bu şekilde boşalabileceğimden eminim. O kadar eminim ki bir an için kendimi iyi hissetmeye o kadar konsantre oluyorum ki nerede olduğumu unutuyorum. Çıkardığım sesleri. Onun beni izlediğini.

"Lanet kız..." diye mırıldanıyor, ellerini kazağımın altından geçirip iki göğsümü de avuçluyor. Sözlerinde bir şeyler var. Bana *kızım deme* şekli. Kendimi pis hissettiriyor. Ve ben pisliği seviyorum.

Başımı kaldırdığımda gözlerini üzerimde buldum. Ateş ve tutkuyla

dolu. "Konus benimle, Jake."

"Seninle konuşmam hoşuna gidiyor mu?"

"Evet." Kalçalarımı ona karşı biraz daha sert itiyorum. "Sikeyim evet. Benimle kirli konuş. Beni kirli hissettir. Lütfen. Sadece... Yani... Bana isim takma ya da yüzüme tokat falan atma. Ama kıcımı tokatlayabilirsin. Eğer istersen. Bilmiyorum. Bana ne yapacağımı söyle. Ben çok aptalım. Çenemi kapatmalıyım."

"Sus Penelope, tabii ağzının tekrar dolmasını istemiyorsan."

Sızlanıyorum. Başını sallama. Gerçekte konuşmadan kullanmasını istediğim tonun, kelimelerin ve pisliğin bu olduğunu ona söylemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Çünkü bana yapmamamı söyledi. Ben de iyi bir sahte köle olup dinlemek istiyorum.

"Ayağa kalk."

Uymam bir saniye sürüyor ama sonunda kucağından inip önünde durmayı başarıyorum. Bana dokunmuyor ama ellerinin bu kadar yakın olduğunu görmek -kalçalarının üzerinde hareketsiz yatıyor- kalçalarımın kendi isteğiyle ona doğru bükülmesine neden oluyor.

"Benim için

soyun." Göz

kırpıyorum.

"Um. Ne yapacağım?"

"Benim için soyun Penelope. Seni çıplak görmek istiyorum."

Bunu yapabilirim.

Kesinlikle.

Ondan bir adım geri çekiliyorum ve kazağımı başımın üzerine çekiyorum. Gözleri siyah dantelli sütyenime kaymak yerine benimkinde kalıyor - o kadar düşük kesimli olanlardan biri ki, areolalarımın üst kısımları görünüyor. Bir sorun olup olmadığını anlamak için aşağıya bakıyorum. Bakmamasının ardında bir neden bulabilir miyim diye. Hiçbir şey bulamadım.

Omuz silkiyorum ve başparmaklarımı taytımın kemerine geçiriyorum. Ancak dizlerime kadar geldiklerinde botlarımı çıkarmayı unuttuğumu fark ediyorum. Bu yüzden bir botun burnunu diğerinin topuğuna geçirerek çıkarmaya çalışıyorum. Bu da işe yaramayınca, tek ayak üzerinde zıplamaya başladım. On yedi saat sonra, o piçleri ayağımdan çıkarmayı başarmıştım.

Sonra onun önünde

durdum. Sütyen.

Külot.

Tüylerim diken diken oldu. Her yerde.

"Çok güzel görünüyorsunuz, Bayan Hart." Jake beni içine çekmek

için birkaç saniye daha bekliyor, sonra ayağa kalkıyor.

Üzerimde
yükseliyor. Ona
bakıyorum.

Dokunmuyoruz.

Temas eksikliği, gelecek vaatlerini daha da heyecan verici kılıyor.

"Bunu aceleye getirmek istemiyorum." Parmakları şakağımı okşuyor ve bir an için başka bir şeyden bahsettiğini düşünüyorum - belki de *bunu* aceleye getirmek istemiyordur. Birlikte. Aramızdaki bu şey, her ne ise, beni dairesinde ilk bulduğu andan beri gelişiyor. Ama sonra ne demek istediğini açıklıyor ve vücudum bu fikirle ısınsa da kalbim biraz düşüyor.

"Bu gece seninle zaman geçirmek istiyorum. Her yerine dokunmak. Dokunduğum yeri öpmek. Düşünemeyecek hale gelene kadar saatlerce seninle sevişmek...."

Yürüyemiyorum.

"...Senin içindeyken nasıl hissettiğimden başka bir şey hatırlayamıyorum."

Beni saatlerce sikerse asla unutmayacağımdan eminim....

Beni tam olarak görebilmek için bir adım geri çekildi. "Külotunu çıkar."

Oh merhamet et, külot dedi.

Dediğini yapıyorum. Hatta bunu zarafetle yapmayı bile başarıyorum. Seksi bile görünebilirim. Gözleri seksimin üzerinde. "Amin benim için ıslak mı Penelope?"

"Daha ıslak olabilirdi," diyorum, aslında ağzına almasını önerdiğimi anlamasını umarak.

Sırıttırıyor, anladığını söylüyor. "Şimdi de sütyen."

Kaşlarımı çattım. "Bunu yapmakta gerçekten çok kötüyüm. Çok da seksi değil. Omuzlarımı acıttığı için başımın üzerinden çekmek zorunda kalıyorum-"

Arkama uzanıp parmaklarının bir hareketiyle tokayı çözdüğünde konuşmayı kesiyorum; gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Parmakları tenime değmiyor.

Lanet olsun, o iyi.

Omuzlarımı kıvırıyorum ve kumaş düşüyor. Çıplağım. O çıplak değil. Tam ona söyleyecektim ki, "Soy beni" dedi.

Jake Swagger'ı soymak, bütün yıl beklediğiniz Noel hediyesini açmak gibidir. İçinde ne olduğunu bildiğiniz için çoktan açıp yeniden paketlediğiniz bir hediye. Ama bu, hediyei ikinci kez açıp onunla oynamayı daha az heyecanlı kılmıyor.

Ayrıca, bir Noel hediyesi gibi, ilk başta acele etmiyorum - gömleğini yavaşça çıkarıyorum. Ama sabırsızlanmam uzun sürmüyor ve çok geçmeden oynayabileceğim kısımlara ulaşmak için aceleyle kıyafetlerini yırtıyorum.

Görkemli bir şekilde çıplak olan Jake önümde duruyordu. Kaya gibi sert kaslarının üzerinde yontulmuş bir mükemmellik ve bronzlaşmış bir ten var. Ağzım sulanıyor. Parmaklarım keşfediyor. Sabırsızlıkla inleyene, ellerini belime dolayana ve beni kendine çekene kadar ağzımı öpüyor.

Sıca

k.

Duda

klar.

Dil.

Eller.

İnlemel

er. *Aşk.*

Bedenim kadar kalbim de onun dokunuşunu hissediyor. Onun okşayışını. Sahiplenişinde. Öpüyor. Ayakta dururken ona açık olan her santime tapıyor. Ve bu pozisyonda başka yerlerime ulaşamadığında, beni kaldırıyor, döndürüyor, yere yatırıyor ve başka her yerime dokunuyor.

Ayak

parmaklarımı

öpüyor. Dizlerimi.

Kalça kemikleri.

Derin, titreyen bir nefes aldığımda göğüs kafesimin ortaya çıkan çizgisi.

Sonra bana baktı, karanlık. Yabani. Aç. *Aşık.* Bacaklarımı ayırıp yüzünü amıma gömmeden önce bana "İstediğin kadar gel" diyecek kadar uzun bir süre.

Sanki kendimi tutabilirmişim gibi.

Beni parmağıyla sikerken sırtım yataktan kalkana kadar diliyle sekiz rakamı hareketi yapıyor. Sonra ağzı boşalma düğmeme yerleşiyor.

Evet.

Düğmeye gel dedim.

Çünkü sertçe emdiğinde ve dilini klitorisimde, yani boşalma düğmemde hızla gezdirdiğinde, tahmin edin ne oluyor.

Ben geliyorum.

Baskıyı azaltıyor. Beni gönderdiği galaksiden geri dönene kadar hızını yavaşlatıyor. Artık titreyen, inleyen bir karmaşa olmadığımda, az önce yaptığını tekrarlıyor.

Sekizinci
figür.
Berbat.
Dil fiskei.
Parmak
pompaı. Ve
boşalıyorum.

Ben yaşama katıldıktan sonra, süreci yeniden başlatıyor. Bununla başa çıkabileceğimden emin değılim. Orgazm değıl tabii ki. Yani, o vermek istediğı sürece onları alacağım. O içimde olmadan hissettiğı boşluktan bahsediyorum. Bu yüzden yalvarıyorum.

"Lütfen, Jake. Becer beni. Doldur beni. Seni hissetmeye ihtiyacım var." "Ben de seni tatmalıyım."

Beni bir kez daha orgazma ulaştırmadan önce söylediğı tek şey bu - klitorisim neredeyse uyuştuğı için bu biraz daha uzun sürüyor.

Sonra, sonunda, onu hissediyorum, hepsini. *Sadece* onu. Prezervatif yok. Engel yok. Islak sıcaklığımın içine kayıyor, tenim tenime değıyor ve derinlere gömölüne kadar beni geriyor ve sadece birkaç dakika önce köz haline gelen tüm ateşler bir cehenneme dönüşüyor.

Benimle sevişirken söylediğı şeyler....

"Çok güzelsin." "Saten gibi hissediyorsun." "Kukun mükemmel."

"Sen, Penelope Hart, mükemmelsin."

Bana dokunma şekli...

Başparmağı şakağıımı

okşuyor. Parmakları

kalçalarımaya giriyor.

Kalçalarım benimkilerle

buluşmak için yuvarlanıyor.

Dudaklarım

dudaklarımı öpüyor.

Çenemi.

Burnumun ucu.

Bana bakışı... Sanki

değerliymişim gibi.

Ben

güzelim.

Ben

onunum.

Sanki onu sevdiğimi biliyor.

Sanki o da beni sevdiğini bildiğimi biliyor.

Tüm bunlar bu anı özel olduğu kadar korkutucu kılan şeylerdir.

Çünkü buradan nereye gideceğimizden emin değilim. Bunun ötesinde ne olduğumuzdan...emin değilim.

İki insan, daha büyük bir şeye kendilerini adamaya hazır olmadıkça, iki insanın yapmaması gereken bir şekilde sevişiyor. Ama o kendini adayabilir mi? Edecek mi? Yoksa ona ültimatol vermek zorunda mı kalacağım? Bir sonraki adımı atabilmemiz için bana nasıl hissettiğini söylemesini mi talep edeceğim yoksa sadece bu varsa onunla olamayacağım için çekip gidecek miyim?

"Düşünmeyi bırak Penelope." Jake'in bu talebi kalçalarını öyle bir döndürüyor ki geçici olarak kim olduğumu unutuyorum. Hatırladığımda dizimi başıma doğru itiyor ve kısık bir inilti çıkarıyorum. Ama hâlâ düşünüyorum. Ve eminim o da ne düşündüğümü biliyor. Ve bazı nedenlerden dolayı, bunun peşini bırakmayacağımı bilmesini istiyorum. Söylenmeyen tüm bu saçmalıklar hakkında konuşacağımızı.

Gözlerim irkilerek açılıyor ve bana odaklanmış kapüşonlu bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözlerini bir kez daha bulmadan önce bir saniyeliğine ayrılmış dudaklarına bakıyorum. Bakışları unutmam için yalvarıyor. Ben de unutacağım, şimdilik. Ama önce ona Scarlet'in *Rüzgâr Gibi Geçti*'de söylediği sözlerin aynısını söylüyorum - göndermeyi anlamayacağından ama anlamını anlayacağından *eminim*.

"Yarın. Bunu yarın düşüneceğim. Tamam mı?"

Sırıttıyor. Beni daha sert sikiyor. Ve zevk beni tüketip gerçeklikten bir kez daha uzaklaştırmadan hemen önce, Rhett Butler'ın meşhur tek cümlesinin Jake Swagger versiyonuyla karşılık veriyor: "Açıkçası canım, sikimde bile değil."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

TJake içimden çıktığında çıkardığım ses uzun, gırtlaktan gelen ve en iyi inilti-miyav-hırıltı-moan-moo-hiss olarak tanımlanabilecek bir şarkı.

Jake'in gülmesini bekliyorum. Kıkırdamasını. Sırıltmasını. Möö.
Bir şeyler.

Onun yerine, "Daha iyi yapacağım, bebeğim." diyor.

Saçlarımı boynumdan çekip alıyor, yumrukluyor ve omzuma daha iyi erişebilmesi için başımı yeniden konumlandırmak üzere hafifçe çekiştiriyor. Sonra açıkta kalan derimin üzerinden kulağıma kadar öpücükler konduruyor.

"Banyo mu, duş
mu?"

Homurdanıyorum.

Bu sefer kıkırdıyor. "Benim seçimim o zaman?"

Homurdanmak.

"Banyo o zaman." Ayağa kalkıyor ve bana doğru uzanıyor, sonra beni yataktan çekip kollarına alıyor. Beni bir maymun gibi sarıp sarmalayarak yürüyor. Kokusunu içime çekiyorum. Sabun. Temiz. Erkeksi. Zengin. *Gah, Penelope. Daha sık olabilir misin?* Muhtemelen olamazdım. Ama zenginliğin bir kokusu vardır. Ve bu Jake Swagger.

Gözlerimi açıyorum ve güçlü boynunun yan tarafı bana bakıyor. Derisinin altında tek, kalın bir damar nabız gibi atıyor. Kirli sakallar kusursuz tenini karartıyor. Dilimi çıkarıp yalamak için bir dürtü duyuyorum. Yaptığımda, dilimin çok kısa olduğunu ve yaklaştırmaya üşendiğimi fark ediyorum.

İşemem lazım.

Dürtü o kadar ani ve güçlü ki, ona altın duşu yaptırmamak için her şeyimi sıkıyorum. Jake de karşılık olarak sıkıyor. Bu da mesanemdeki

baskıyı artırıyor.

Ve eğer biraz daha bastırırsa....

Yüce Tanrım, lütfen bu adamın üzerine işememe izin verme.

Jake alnımı öpüyor ve çenesindeki minik tüyler burnumu gıdıklıyor. Verici bir ruh hali içinde çünkü dudaklarını şakağımın üzerinde gezdiriyor. O tüyler hâlâ gıdıklıyor. Şimdi hapşırarak istiyorum.

Ve eğer hapşırsam....

Yüce Tanrım, lütfen bu adamın üzerine hapşırıp işememe izin verme.

Şimdi de merdiven çıkıyoruz. Bu süitin ikinci bir katı olduğunu unutmuşum. Ana süite ev sahipliği yapıyor. Ve ana süitin bitişiğinde ana banyo var.

Beni de oraya götürüyor.

Çünkü aptalca bir şekilde duş yerine banyoyu seçmesine izin verdim. Ve tek banyo üst katta.

Ve her adımda mesanem sanki bir çuval gibi savruluyormuş gibi hissediyorum.

Bence bu boku bilerek yapıyor. Ve eğer durmazsa....

Tanrım. Yine ben geldim. Lütfen bizi en yakın tuvalete ışınlama da bu adamın üzerine işemeyeyim.

"Ne için dua ediyorsun?" *Neden*

hiçbir şeyi doğru yapamıyorum?

Gözlerim kapanıyor ve hiçbir şey söylemiyorum.

Lanet bir küvete ulaşmanın bu kadar uzun sürmesine imkân yok.

Jake adımlarını yavaşlattı. "Konuş benimle, güzelim."

"Beni tuvalete götürmezsen üzerine işemek üzereyim."

Hızını artırmadan önce sadece bir anlığına durur. "Tanrı aşkına Penelope. Bunun için dua etmek yerine bunu bana söyleyebilirdin."

"Öyle mi? İtiraf etmek istediğim bir şey değildi."

"Altın duş benim istemediğim bir şey." "O zaman sana önerim-"

Beni kabaca tuvalete bıraktığında sözlerim kesiliyor. Hareket mesanemin kaldırabileceğinden daha fazla ve kış yanaklarım porselene çarptığı anda işiyorum. Doğrulduğunda gözlerimi kaldırıyorum ve kaşlarımdan biri alnının yarısına kadar iniyor.

"Ne? Sana işemem gerektiğini söyledim."

Acaba orgazmım bu yüzden mi bu kadar şiddetliydi?

Sanırım bize dolu bir mesaneyle gelmenin boş bir mesaneyle gelmekten daha iyi olduğunu öğreten Christian Grey'di. Lanet olsun, eğer haklı değilse.

Teşekkürler, E.L. James. Sonsuza dek sana borçluyum.

Hala işiyorum. Jake beni yalnız bıraktı ve kapıyı arkasından kapattı. Bu banyoda, onun dairesindeki gibi, banyonun geri kalanından ayrı bir tuvalet var. Dergi rafı bile var. Ve bir iPad. Bu çok çılgınca çünkü benim gibi insanlar onu çalmak isteyebilir. Ama tüm olanaklarına rağmen, küçük alan biraz klostrofobik. Ve Jake'in ne yaptığını merak ediyorum.

Parmaklarımı uzattım ve kapı koluna ulaşabildim. Kapıyı çekip açtığımda onu elleri kalçalarında, çıplak bir halde, suyla dolan küvete bakarken buluyorum. Gözlerim V'sinden aşağı doğru inen koyu renk saçlarına takılıyor.

Karın kaslarını
yalamak istiyorum.

Sikini.

Onu tahrik eden şey buysa diz kapakları.

"Kapı açıkken işemenin tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?" diye soruyor, yontulmuş, yakışıklı, harika bir şekilde sikilebilir yüzünde bir sırıtış.

"Öyle mi?"

"Hayır. Ama kadınlar genelde yapar. Yine de siz oldukça sıra dışısınız." "Öyleyim."

"Nasıl hala işiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Mesanem büyümüş olmalı."

İnliyor. "Mesane büyümesi deme Penelope." "Uygun tıbbi terim bu, Jake."

Bana bir bakış attı. Mucizevi bir şekilde işlemeyi bıraktım.

"Ya böbrek taşım varsa?" Bu düşünce aklımdan geçer geçmez tuvaletin yanındaki küçük dergi rafından iPad'i çıkarıp arama motoruna semptomlarımı yazıyorum.

"Böbrek taşınız yok."

"Dr. Google böbrek taşı olduğunu söylüyor."

"Dr. Swagger arabada üç kadeh şampanya içtiğinizi, hayatınızın en iyi orgazmından başka her şeyden sizi uzaklaştıran, sizi güçsüz bırakan ve aniden işemeniz gerektiğinin farkına varmanıza neden olan gerçekten büyük bir horoz almadan önce..." diye tersledi ve parmak silahlarıyla beni vurdu, "...üç kadeh şampanya. Lanet olası bir böbrek taşı değil."

Sadece bakıyorum. Ve göz kırpıyorum. Bir kere. İki kez.

Evet. Bu daha mantıklı.

Tabii ki bunu ona söylemeyeceğim. Bunun yerine kapıyı tekmeleyerek kapattım çünkü teşhisimin nedenleri hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum - *mesane*

Hipertrofi. Ve çünkü işemek bir şeydir, ama gerçek bir hanımefendi başkalarının yanında işemez.

İşim bittiğinde ve Dr. Google'ın söylediklerine rağmen böbrek yetmezliğinin son aşamalarını yaşamadığıma kendimi ikna ettiğimde, ayağa kalkmak için hareket ediyorum. Sonunda tekrar oturuyorum ve ayaklarımın üzerinde sabit durana kadar tekrar denemek zorunda kalıyorum.

Vajinamdaki hasarı daha iyi görebilmek için ayağımı tuvalete koyup koymamayı, sonra da kapı açıldığında Dr. Google'a ne düşündüğünü sormayı düşünüyorum.

Jake bana bakıyor. Belli ki eğlenmiş. "Ne yapıyorsun?"

"Kapıyı çalmadan içeri daldığınızı düşünürsek, ne yapmadığıma sevindiğimi söyleyeyim."

Ben ciddiym. Ama o gülümsemeye karşı koyuyor. Sonunda pes ediyor ve gülümseme yüzüne yayılıyor. "Haydi, güzel kız. Banyon hazır." Elimi tutuyor ve ben de arkasından süzülüyorum. Beni bir uçurumun kenarına götürebilirdi. Bir köprünün kenarına. Cehennem ateşinin içine ve ben isteyerek gideceğimden eminim. Hepsi bana güzel dediği için.

Tam bir enayiyim.

Ve *O Adam'ın* listesine bir "olmazsa olmaz" daha ekledi.

Işıklar loş. Yumuşak bir müzik çalıyor - jakuzi jetlerinin uğultusundan zar zor duyuluyor. Mumlar küvetin kenarına dizilmiş. Lavanta kokulu banyo yağını içime çekerek derin bir nefes alıyorum ve ruhuma sessiz bir huzur yerleşiyor.

Hayatımda konuşmak istemediğim çok az zaman vardır. Bu da onlardan biri. Hiçbir şeyin, sesimin, hatta onun sesinin bile bu anın huzurunu tehdit etmesini istemiyorum.

Ama sonra

konuştu. Cevap

veriyorum.

Ve o an daha da mükemmelleşir. "Mutluyken güzelsin."

"Ben her zaman mutluyum."

"Sen her zaman güzelsin."

O kadar sert bayılıyorum ki, Jake'in elleri kalçalarımaya yerleşmemiş olsaydı, yüzümün yere değeceğinden eminim. Büyük eller yanlarımdan yukarı kayıyor. Erkeksi eller karnımın üzerinde yayılıyor. Açgözlü eller sanki bunu yapmamak günahmış gibi çıplak göğüslerimi avuçluyor.

Jake elimi avucunun içine aldı ve ağzına götürdü. Her parmağımın ucunu öpüyor. O gri-yeşil-mavi gözleriyle beni yakarak

Küvetin mumlarla süslenmemiş tek noktası.

Su sıcak ama dayanılmaz derecede değil. Kendimi ağır yağlanmış banyoya daldırırken bir iniltiyi bastırmaya çalışıyorum ve bunu imkansız buluyorum. Alt dudağım hafifçe titriyor ve yarı hıçkırık yarı iniltiyle nefes alıyorum.

Gözlerim kapalı olsa bile Jake'in yanımda durduğunun farkındayım. Bakmak istiyorum, ama bakmak beni buraya getiren şeydi zaten. İhtiyacım olan son şey açgözlü vajinamın bir kez daha beynimin önüne geçmesi.

Jake'in iri vücudu benimkinin etrafında kıvrılıyor. Arkama yerleşip beni kendisine yaslarırken ellerim onun güçlü kalçalarında duruyor. Bir süngerî suya daldırıp göğüslerimin üzerine tutuyor ve sıkıyor; göğsümü ıslattıktan sonra oradaki deriyi okşuyor.

Bunu birkaç kez yaptıktan ve ben koma sınırına geldikten sonra parmaklarını saçlarımın arasından geçirip kafa derime masaj yapıyor. Burnumdan nefes alıyorum. Lavanta kokusunu ciğerlerime çekiyorum ve yatıştırıcı etkisinin vücuduma yayıldığını hissediyorum.

Uykuya daldığımın farkına bile varmıyorum, ta ki artık kafa derimde değil, amımın hassas dudaklarında gezinen parmaklarla irkilerek uyanana kadar.

"Rahatla," diye yatıştırıyor, burnunu saç çizgimde gezdiriyor. "Kokunu seviyorum."

Aşk mı dedi?

Aşk dedi.

Bu ikinci kez oluyor.

Yarına kadar bekleyeceğimi söyledim. Ama elimde değil.

Sormak zorundayım.

"Seni kendime aşık ediyorum, değil mi?"

Jake Swagger kolay kolay korkmaz. Parmağının ucunun yarığında aşağı yukarı hareket etmesini de engellemiyor. Ama kolayca eğlenebiliyor. Sırtıma vuran alçak, derin kahkaha gümbürtüsü bunu kanıtlıyor. "Amın ne kadar acıyor?"

Gerçekten mi?

"Bir anı mahvetmekten bahsediyoruz..."

"Bir an yaşadığımızı fark etmemiştim. Soruma cevap ver." "Ne sorusu?"

Sadece omurgamın karıncalanması hoşuma gittiği için soruyorum.

"Amcık" dediğinde.

O biliyor olmalı. Yine o alçak sesle gülüyor. Sonra parmağını dudaklarımın arasından geçiriyor ve ucunu içime sokuyor. Şiştim ve hassaslaştım ve

ıslak ve sadece sudan değil. Dudakları kulağımda, soruyu tekrar fısıldıyor.
"Amin ne kadar acıyor Penelope?"

Seksi bir şeyler söylemek istiyorum. Ya da belki de mum ışığındaki bu banyoda mırıldanmamın bana kazandırdığı gibi tatlı bir ilgi çekecek bir şey. Ama sırtımın altındaki sertleşen kızılçam ağacı beni vazgeçiriyor.

"Acıyor."

"Hmm." Kulağıma karşı mırıldanıyor. "Lezzetli bir şekilde ağrıyor mu?"

"Ne dedin? Hayır. Tamamen mahvolmuş bir amdan bahsederken lezzetli bir yara diye bir şey yoktur."

İnliyor ve kalçalarını bana doğru sallıyor. "Am deme Penelope." "Ben ona vajina dediğimde sen de öyle demiştin."

"Am dediğini duyunca o küçük güzel kıcını kucağıma alıp yarağımlı o tatlı, şişmiş amına sokasım geliyor."

"Benim tatlı, şişmiş, *mahvolmuş* amım." "Tanrı aşkına, kadın."

"Ne dedin? Tek söylediğim-"

"Yapma. Konuşmayı kes. Sadece sessiz ve hareketsiz ol, ben de bunu mümkün olduğunca acısız yapmaya çalışayım."

Beni kalçalarının üzerine kaldırıyor ve ben biraz panikliyorum; küvetin kenarlarını tutuyor ve titreşen bir sesle "Hayır, Jake" diye mırıldanırken onun kucağından çekilmeye çalışıyorum. Dur. Yapamam."

"Sakin ol, bebeğim." Sözleri çok yumuşak. Şefkat ve biraz da pişmanlık dolu. "Seni becermeye çalışmıyorum." Omzumdan boynuma doğru, sık sık yaptığı o yolu öpüyor. Ve her seferinde olduğu gibi bu da beni eritiyor. "Sadece başladığım şeyi bitirmek istiyorum."

Bu da ne demek oluyor?

Süngerini alıp, artık kısmen suyun altında olan seksimin üzerinde kaydırıldığında anladım. Ve o...

Vay

canın

a.

Evet.

Çoğu kahraman, kadın kahramanlarına seksten sonra sıcak bir havlu verir. Ya da bir tişört. Ya da kendileri gibi koksunlar diye yapış yapış bırakırlar. Ki bu çok iğrenç.

Ama Jake Swagger?

O çok başarılı biri.

Banyo yaptım. Mumlar. Saç derisi masajı. Ve lanet bir vajina temizliği. Beni en lezzetli ve samimi şekilde temizliyor. Muhtemelen tatlı olma arzusundan çok, amımın ırzına geçtiği için duyduğu suçluluktan.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi yapıyorum?"

Elimi odanın içinde gezdiriyorum, sonra vücudumda gezdiriyorum. "Bu." "Seninle ilgilenmek mi?"

Kalbim küt küt atıyor ve konuşamıyorum. Bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Bunu yapıyorum," diyerek elimi süpürme hareketimi yansıttı, "çünkü sana bakacağımı söylemiştim. Ben seks sırasında nazik olmayan iri bir adamım. Hiçbir zaman da olmadım. Seninle ağırdan almalıydım. Sakin olmalıydım. Yalvardığında bile seni reddetmeliydim. Ama senin küçük, hınzır bedeninde kontrolümü kaybetmeme neden olan bir şey var."

Süngerini cinsel organımın üzerinde tutuyor ve sıkıyor. Su çıplak yarığımın üzerinden akarken saten gibi hissettiriyor ve dudakları boynumdan omzuma doğru ilerlerken de bir o kadar yumuşak.

"Her şeyimi almanı seviyorum. Boşaldığında adımı haykırışını. Tadın ne kadar tatlı. Sana karşı koyamıyorum. Her zaman beni inkar etmeni bekliyorum, ama asla yapmıyorsun. İstedığimi almama izin veriyorsun. Senin için en iyisini yapacağıma güveniyorsun. Bu benim o güveni kırmamam."

Aman Tanrım, bu çok güzel.

Ve tabii ki bunu mahvedecek bir şey söylemem gerekiyor.

"Sormayı unuttum ama şimdi düşündüm de, sende hiç hastalık yok, değil mi? Çünkü prezervatif takmadın. Ve eğer kaşınmamam gereken yerlerim kaşınmaya başlarsa... şey... yani, bu benim güvenimi kırar."

Kıkırdıyor. "Bir anı nasıl mahvedeceğini gerçekten biliyorsun."

Yüzümü ona dönüyorum; küvetin kenarından su akıyor ama umursamayacak kadar heyecanlıyım. "Bir an mı yaşıyorduk?"

"Kaşıntıdan bahsettiğinize göre hatırlamak istediğim bir şey değil. Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır. Herhangi bir hastalığım yok." Başka aptalca bir şey söyleyeceğimi düşünmüş olmalı ki hemen konuyu değiştiriyor. "Kadeh kaldırmaya ne dersin?"

Küvetin yanından iki bardak alıyor, sonra göz kırparak birini bana uzatıyor. "Şarap. Çünkü onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Şaraptan nefret ettiğimi biliyorsun." "Güldür beni."

Ne yaptığımı biliyormuşum gibi kokluyorum. Güzel kokuyor ama sırf hıyarlık olsun diye burnumu kırıştırıyorum. "Neye kadeh kaldırıyoruz?"

"Sen ne istersen."

Gözleri parıldıyor. Aşka kadeh kaldırmak istiyorum. Bize. Evliliğe, çocuklara ve birlikte yaşlanmaya. Ama bu şu an için biraz ağır görünüyor. Ayrıca, bekleyip yarın düşüneceğime söz verdim.

Bu yüzden gülümsüyorum, kadehimi kaldırıyorum ve bir sonraki en iyi şeye kadeh kaldırıyorum.

"Pozitif kalmaya ve negatif test yapmaya."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"A

ww...ne kadar tatlı."

Jake homurdanıyor ve tek gözümü açtığımda Cam'in yatağımızın ayakucuna yayılmış bize gülümsediğini görüyorum. Ben de gülümsüyorum.

çünkü... çünkü çok mutluyum. Jake Swagger'ı tanıyana kadar mutluluğun ne olduğunu bilmiyordum bile... Birden doğrulup Cam'in görüş alanından çıktığımdan emin olmak için bana bakıyor.

Her yerim ısındı.

"Buraya nasıl girdin?" Jake homurdanıyor, beni daha sıkı tutarken yastığının üzerine düşüyor.

"Benim kendi yöntemlerim var."

"Yani hizmetçiyi sizi içeri alması için büyülediniz."

"Ben de tam olarak bunu kastetmişim." Cam ayaklarımı gıdıklıyor ve ben de topuğumu Jake'in kaval kemiğine vurarak ayaklarımı ondan uzaklaştırıyorum.

"Tanrı aşkına... Cam git de biz de kalkalım."

"Penelope'nin ben onu çıplak görmeden kalkabilmesi için demek istiyorsun." "Tam olarak bunu k a s t e d i y o r u m . " Jake ayağını dışarı attı ama daha önce

Cam'in kasıklarına temas ettiğinde, hareket eder ve dünyanın en mutlu insanıymış gibi bir melodi ıslık çalarak odadan çıkar.

O değil.

Ben

öyleyim.

Aslında bu sabah uyanıp da sabahın erken saatlerine kadar

Ben.

Ciddiyim. Senin için üzülüyorum.

"Üzgünüm, bebeğim." Jake'in çıplak omzumdaki dudaklarında havai

fişekler var.
göğsümde patlıyor. Ve kasık bölgemde. Döndüm ve ona sarıldım. O da

burnunu buklelerime gömüyor ve içine çekiyor. "Saçların çok güzel kokuyor." "Bir de nefesimi koklamalısın."

Gülümsediğini hissediyorum. "Sanırım günaydın öpücüğü yok." "Hayatta olmaz. En azından dişlerimi fırçalayana kadar."

Kıçımı okşadı. "Git dişlerini fırçala, güzelim. Cam'e oda servisi siparişi verdireceğim."

Yataktan kalkıp banyoya doğru ilerliyorum. "Onun burada ne işi var?" Omzumun üzerinden sesleniyorum.

"Sabah dokuzda denizaşırı bir distribütörle konferans görüşmemiz var." "Bunu Chicago'dan yapamaz mıydı?"

"Yapabilir. Ama Cam hiçbir şeyi kolay yoldan yapmaz."

Banyoya girdiğinde fırçalamaya ara veriyorum. Sabah odununu okşuyor ve bana göz kırpmıyor. Sonra da tualete doğru yürürken kıçının görüntüsüyle beni şerefendiriyor.

İşiyor.

Dişlerimi fırçalıyorum.

Garip olmalı, değil mi?

Ama değil.

"O senin asistanın mı?"

Jake homurdanıyor.

"Ona sor."

Bunu yapmak için aklıma bir not alıyorum ve sonra ağzımı çalkalıyorum. Yüzümü yıkıyorum. Otelin çalacağımı düşündüğüm ücretsiz bornozuna sarınıyorum.

Döndüğümde, Jake oradaydı. Elleriyle yüzümü çerçeveliyor. Başımı öpüyor. Dudaklarımı. Geri çekiliyor ve dilini boğazıma sokmaya çalışmadığı için şükrediyorum. Çünkü henüz fırçalamamıştı. Ve sabahları midem zayıf oluyor.

"Herkes iyi mi?" Cam cevap beklemeden banyoya doğru ilerliyor. Jake'in çıplaklığından rahatsız değil ama benim tamamen kapalı olmam onu biraz hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyor.

"Kahvaltı sipariş ettim. Her şeyden biraz. Ne sevdiğinden emin olamadım."

"Teşekkürler. Sen Jake'in asistanı mısın?"

Jake'e, tanık olmasa onu öldüreceğini ima eden bir bakış fırlatır. Jake sadece güler. İkisi de soruya cevap vermez. Cam'in saati anons etmesi ve Jake'in içinden küfredip beline bir havlu atmasıyla tamamen unutulur.

Son bir öpücükle -bu seferki biraz daha derin çünkü Jake artık nane gibi taze- onları kendi hallerine bırakıp kahvaltı aramaya çıkıyorum. Sekiz kişinin oturabileceği büyüklükte bir masanın olduğu yemek odasına gelene kadar pastırma kokusunu takip ediyorum. Ve her santimi yemekle kaplıydı.

Buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğini merak ediyorum. Ama bu düşünce, dumanı tüten krep tabaklarını ortaya çıkarırken uçup gidiyor. Pastırma. Yumurta. Fransız tost. Sosis. Jambon. Bundan daha fazlasını yapmam. Tabakla da uğraşmam. Doğrudan tabaktan yerim.

Yemek yerken, Jake'e onu sevdiğimi nasıl söyleyeceğimi planlıyorum. Doyduğum zaman, ağzımdan kaçırmaya ve ne olacağını görmeye karar veriyorum. Kafamda şöyle bir şey var.

Jake'e onu sevdiğimi

söyledim. O da

karşılık verdi.

Öpüşüyoruz.

Tek dizinin üstüne düşüyor.

Benimle ilk tanıştıktan ve bensiz yaşayamayacağını anladıktan hemen sonra aldığı yüzüğü verdi.

Büyük bir düğünü

atlarız. Adliyeye

gideriz. Evleniriz.

Ve gezegendeki her insanın gıpta ettiği biri ol.

Mükemmel, değil mi?

Endişeliyim. Ve planlamam gereken bir resepsiyon var. Yukarı çıktım ve konferans görüşmesinin bitmesi için dua ettim.

İkinci katın sahanlığına ulaştığım anda Jake'in sesi duyuluyor. Sesi -derin ve zengin bir otorite akıntısıyla birlikte- kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor. Adımlar hafifliyor. Nefes daha ağır.

Kısmen kapalı kapıya ulaştığımda arama sona eriyor. Ama Cam adımı söylediğinde duruyorum. Kulak misafiri oldum, yapmamam gerektiğini bildiğim gibi. Ama benim durumumdaki herkesin yapacağı gibi.

"Peki ya Penelope?"

Kapıdaki aralıktan Jake'in omuzlarını silkerek yükselip alçaldığını görüyorum. "Peki ya o?"

"Onu yanında mı götüreceksin? Afrika'ya mı?"

Jake homurdanıyor. "Penelope? Afrika'da mı? Yok artık. Öyle bir yerde yapabileceği yıkımı hayal edebiliyor musun?"

Afrika'ya gidebilirim. Aslanları falan severim.

"Ona gideceğini söyledin mi?"

"Bahsetmiştim."

Doğru.

Her zaman hayırsever olan Jake, süslü yağmurlama sistemini Afrika'ya götürmeyi planlıyor. Satmak için değil, oradaki köylerin daha etkili bir şekilde ürün yetiştirebilmesi için vermek için. Bunu bana dün gece yatarken söyledi. Ayrıca bunun gelecek için planladığı bir şey olduğunu söyledi. Bundan aylar sonra, hatta belki de yıllar sonra diye düşünmüştüm. Ama Cam sanki Jake bundan çok daha önce gidecekmiş gibi konuşuyor.

"Peki bundan bahsettiğinizde, ikiniz uzaktayken neler olacağını konuştunuz mu? Ya da geri döndüğünüzde ne olacağını? İrtibatta kalacak mısınız?"

Jake elindeki dosyayı kapatıp Cam'in yanındaki yatağa atarken bir kahkaha attı. "Kimsin sen? Terapistim mi?"

"Ben senin en iyi arkadaşınım. Ve değerini anlayamayacak kadar inatçı olduğun için iyi bir şeyi çöpe atmaya seyrirci kalmayacağım."

Siktiğimin Cam'i. Onu seviyorum.

"Bak, Penelope'yi severim. Hatta onu önemsiyor bile olabilirim. Ama..."

İçimde bir batma hissi var. Göğsümde bir sıkışma. Dizlerim titriyor ve ellerim terliyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve Jake'in söyleyeceklerinin devamını bekliyorum - her ne ise, onu duraklatan bir şey.

Jake'in telefonu bir e-posta bildirimiyle çalar. Cam telefonu ondan kapar ve ulaşamayacağı bir yerde tutar. "Ama..." diye ısrar eder ve Jake'in ona bir cevap vermesini ister.

"Tanrı aşkına, Cam. Ben Chicago'da yaşıyorum. O ise Mississippi'de yaşıyor. Durum bu. Yani, iletişimde kalabiliriz. İsteddiği zaman ziyaret edebilir. İyi vakit geçirip hayatlarımıza geri dönebiliriz. Bağlanmak yok."

Cam alay ediyor. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Bağlanmak yok mu? Hadi ama..."

"Ne? Ben bir peri masalı aramıyorum, Cam. Dürüst olmak gerekirse Penelope'nin de aradığından emin değilim. Sıradanlık bizim için iyi. Mükemmel. Bir düşünsene. Kim böyle bir ilişki istemez ki?"

Um.

Ben.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

R Annemin beni aradığında yaşadığı kederin beş aşamasını hatırlıyor musun? Sanırım o şey kalıtsal.

1. Adım: İnkâr.

Jake asla *sıradan* kelimesini kullanmadı. Belli ki onu yanlış duymuşum. Çünkü bizim sıradan olduğumuzu düşünseydi, aşağıya inmezdi.

-Hiç duymadığım bir şeyi duyduktan sonra kaçtığım yerde parmaklarıyla çenemi çimdikledi. Başımı kaldırdı. Dudaklarımı öptü. Sonra "*Güzel*" diye mırıldandı.

Tasarımcı etiketleri dışında, kıyafetimde güzel olan hiçbir şey yoktu - botlar, kot pantolon, eşarp, parmak delikli harika uzun kollu gömlek. Ya da dağınık topuz saçlarım. Makyajım yerinde olsa da, ona güzel diyemezdim.

Ama Tanrım, elimi tuttuğunda kendimi çok güzel hissettim. On sekiz kat merdiven inerken başparmağını parmak eklemlerime sürttüğünde. Havaalanına giderken elini kalçamda tuttuğunda. Beni arabadan indirirken elimi tekrar tutmak için çektiğinde.

Beni uçağa götürdü.

Telefonunu omzuyla yanağı arasına sıkıştırdı. Beni bağladı.

Parmağıyla şakağımı sıyırdı.

Kıçım rahat....

Adım 2: Öfke.

Jake Swagger'ı sikeyim. Afrika'yı idare edemeyeceğimi düşündüğü için siktir et onu. Memleketime "Hiçbir Yer, Mississippi" dediği için siktir et onu. Siktir et onu ve

"Bağlanmak yok" yorumu. Peri masalı istemediğimi varsaydığı için onu sikeyim. Ve *sıradan* kelimesinden bahsettiği için de siktirsin gitsin.

3. Adım: Pazarlık.

Tanrım, lütfen bu adamın beni sevmesine izin ver. Al beni. Evlen benimle. Ve bebeğini içime koy. Bunu yap, ben de söz veriyorum, hesaplarına ulaştığımda parasının bir kısmını bir hayır kurumuna bağışlayacağım. Tabii bana evlilik sözleşmesi imzalatmazsa. Tanrım, bana evlilik sözleşmesi imzalatmasına izin verme.

4. Adım: Depresyon.

Şu anda yaşadığım aşama bu.

Altmış milyon dolarlık uçağının kaptan koltuğunda bir kral gibi oturan Jake'e bakıyorum. Mükemmel dikilmiş koyu gri takım elbisesini iş için giymişti. Vücudundaki tek kırıksıklık gözlerinin arasındaki küçük kırıksıklık; dizüstü bilgisayarının tuşlarına öfkeyle vuran CEO.

Onu görmek bana çılgınca şeyler yaptırıyor. Hayvanlar karnıma sıçıyormuş gibi hissediyorum. Kelebekler çırpınıyor. Kuşlar kanat çırpıyor. Balıklar yüzüyor. Dudaklarımı ısırtıyor, sırtıyorum. Ta ki ne dediğini hatırlayana kadar. Sonra sanki o büyük Teksas Longhorn'larından biri tarafından kalbimden bıçaklanmış gibi hissediyorum.

Onun Bayan Sims'i olamam. Onun Güzel Kadını olamam. Onun için uygun olduğunda Chicago'ya gelemem, benimle sevişmesine izin veremem, ona daha derinden aşık olamam, sonra büyük yatağında bir yığın para ve yanımda bana ulaşacağını söyleyen bir notla yalnız uyanamam.

Gözlerimi ondan uzaklaştırıyorum ve gözyaşlarımı geri kırpma zorunda kalıyorum. Birkaç derin nefes alıyorum. Hiçbir şey yardımcı olmuyor. Bu boşluk.

Sikeyim.

Acıya karşı gözlerimi kapatıyorum. Kederin bir sonraki aşaması olan kabullenmeye geçmek için kendimi zorluyorum. Ama kalbim bildiği en büyük aşkı bırakmayı reddederken bunu nasıl kabul edebilirim? İstedğim tek gelecek tam karşımda otururken nasıl ilerleyebilirim?

Uçak inerken kendime bu soruları tekrar tekrar soruyorum. Pistte bizi bekleyen arabaya yerleşirken. Yoğun şehir trafiğinde ilerlerken. Jake'in eli apartmanın lobisinde ve merdivenlerden yukarı çıkarken benim elimde sıkıca dururken.

"Penelope? Beni duydun mu?"

İndiğimizden beri telefonla konuşan Jake'e bakmak için başımı eğiyorum. Onu uzun zaman önce susturmuştum. Kafamdaki düşüncelerin başka hiçbir şeye dikkat edemeyeceğim kadar yüksek sesle bağırdığını düşünürsek bu kolaydı.

"Ha?"

"Ofise gitmem gerektiğini söyledim. Ama birkaç saat içinde döneceğim."

Sonra onun dairesinde olduğumuzu fark ettim. Mutfakta. Elimde bir bardak şarap vardı. Ve baldırlarım çok fena yanıyor.

"Oh. Evet. Tabii. Tamam."

Kaşlarını çattı. Bana doğru bir adım atıyor. Parmaklarıyla şakağıma o lanet şeyi yapıyor. "İyi misin, bebeğim?"

Boğazımı temizliyorum ve duygularımı yutuyorum. "Ben mi? Evet." Elimi havaya kaldırıp gülümsemeye zorluyorum. "Ben iyiyim. Sadece uçuştan dolayı yorgunum. Ve merdivenlerden."

Rahatlamış olduğu kadar ukala bir gülümsemesi var. "Bir daha asansöre bineceğini düşünüyor musun?"

"Bir gün. Belki."

"Biliyor musun, her zaman bir helikopter alabilirim. Çatıda bir helikopter pisti var." Yüzünde bir korku ifadesi belirdi. "Her ne kadar o lanet şeylerden nefret etsem de."

"O zaman neden bir tane satın aldın?"

Bana cevabın çok açık olduğunu gösteren bir bakış fırlatıyor. "Senin için tabii ki."

Tereyağı gibi eriyorum.

İşte tüm "keder aşamaları" ilerlemem gitti....

"Bana bir helikopter mi alacaksın?"

"Tüm o merdivenleri çıkmamak için mi? Kesinlikle. Yine de, beni sakinleştirmek için asansör şarkınız gibi bir şarkı bulmalıyım ki... ne diyorsunuz? *Kendimi kaybetmemek için mi?*"

Göz kırpıyor.

Ona evlenme teklif etmek için ağzımı

açtım. Telefonu çaldı.

O lanet telefondan nefret ediyorum.

"Evet, Sandra?"

Gözlerim kısılıyor ve fısıltıyla bağırıyorum, "Sandra da kim?" "Asistan," diyor ağzından.

Cam'in onun asistanı olduğunu sanıyordum. Ya da ben öyle sanıyordum...?

Başım geriye düşene kadar saçlarımı çekiştiriyor, sonra boynumun omzumla birleştiği yeri öpmek için eğiliyor ve uzaklaşmadan önce *Sandra ile* anlamadığım büyük kelimeler gerektiren önemli şeyler hakkında sohbet ediyor.

Geri dönmesini istiyorum. Onunla gitmemi istemesini. Ben burada yokmuşum gibi kapıya doğru yürümekten başka bir şey yapmasını. Çünkü bu görüntü - onun gidişini görmek - içimde bir şeyleri tetikliyor. O benden uzaklaştıkça büyüyen boşluk hissinden hoşlanmıyorum. Ya da kafamdaki sesin hep böyle mi olacak diye sormasından.

Bana bir helikopter almayı teklif etmesi.

Boynumu öpmesi.

Beni bayıltıyor.

Sonra da ofisine kaçıyor. Ya

da Afrika'ya.

Döndüğünde burada olmamı bekliyor.

Çünkü sıradan bir ilişkide böyle olur.

Peki ya ben? Peki ya benim istediklerim? Peki ya benim hayatım? Hayallerim? Evim? Benim de bir hayatım var, biliyor musun? Bir şeyler yapıyorum. Yağmurlama sistemiyle dünyayı kurtarmak kadar önemli olmayabilirler ama yine de.

Belki de bu yüzden boğuluyormuş gibi hissediyorum. Çünkü bir kez bile ne istediğimi sormadı. Birlikte geçirdiğimiz her günün her dakikası onunla ilgiliydi. Onun hayatı. Kariyeri. Benim hayatım onun için bu kadar önemsiz mi? Yoksa hiç umurunda değil mi?

"Jake?"

Kapıda durakladı. Telefonu kulağından uzaklaştırıp benimle konuşmadan önce *Sandra'ya* bir dakika beklemesini söyledi. "Evet, bebeğim?"

Bebeğim.

"The Proclaimers'ın kim olduğunu biliyor musun?" "Grup mu?"

Başımı salladım. "Evet."

"Adlarını duymuştum."

"Sunshine on Leith albümlerini dinlemelisin. Hoşuna gideceğini düşündüğüm bazı şarkıları var. Bilirsin işte... helikopter korkun için."

"Bunu yapacağım."

Göz kırpıyor ve dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. O gülümseme... görülmeye değer bir şey.

Hatırlanacak bir şey. El

üstünde tutulacak.

Ama arkasından kapanan kapının sesi ve içimdeki yumruk hissi beni bu noktaya getirdi....

Adım 5: Kabullenme

Hikayemiz bir aşk romanı olabilirdi. Yani, harika bir şey yapabilirdik. *O adamı* bulmuştum. Ben aşık oldum. O da aşık oldu....

Kimyamız uyuşmuştu. Oluşum. Seks. Jake'in neden bir pislik olduğunu öğrendiğimiz yüzde altmışlık işaret. Sonra kendini affettirdi.

Sıkıntılı bir an yaşadım.

Saçını düzeltmek, banyo yaptırmak ve "*Şşşt, seni yakaladım*" diye fısıldamak gibi tüm o tatlı şeyleri yaptı.

Dans ettik. Çıktık. Güldük. Paylaştık. Bağlandık. Ben bayıldım. O sırttı.

Ben düştüm. O yakaladı.

Onun gömleğini giydim. Beni onunla giydirdi. Evet. Her şeyimiz vardı.

Neredeyse.

Sorun şu ki, en iyi kısmı kaçırıyoruz...

Sonsuza dek mutlu olma kısmını.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

"H Benim için asla gelmeyecek! Asla aramayacak! Beni sevmiyor!" Yatağa Emily'nin yanına uzanıyorum ve yüzümü omzuna gömüyorum. Bana sarılmasına ihtiyacım var. Onun yerine,

uzaklaşır ve ayağa kalkar.

"Tanrı aşkına, Penelope. Üç saattir evdesin. Sakin ol."

Emily'nin bana kızgın olduğunu biliyorum. Ben de kendime kızgınım. Bir veda bile etmeden kaçmak mı? Bu tipik kahraman saçmalığı. Ve ben tipik bir kahraman olmadığım için kendimle gurur duyuyorum. Ama elime geçen ilk fırsatta kaçtım. Şimdi Mississippi'deki evimdeyim. Üzgünüm çünkü Jake'i özlüyorum. Ve kızgınım çünkü henüz gelip beni geri almak için yalvarmadı.

Benim neyim var böyle?

Milyonlarca kadın Jake Swagger gibi bir adamla birlikte olmak için adam öldürür. Ben mi? Hayır... Ben *aşığım*....

Neden kalbimin bu kadar önemli olduğunu düşünüyorum? Ezilmesi kimin umurunda? Jake yakışıklı. Yatakta harika. Zengin. Zeki. Eğlenceli. Tatlı. Kaç kişi bunun yarısı bile olmayan adamlarla evli?

Aptal kalp.

Ama şu an benimle ilgili değil. Emily'nin öne çıkıp en iyi arkadaş olmasıyla ilgili. Eğer bu yalan söylemek ya da beni daha iyi hissettirmek için aşırı bir şey yapmak anlamına geliyorsa, o zaman tam olarak yapması gereken şey bu. Ama bunu ona söylediğimde gözlerini deviriyor.

"Ne istiyorsun? Hmm? Chicago'ya uçmamı ve verandasına bir torba yanan köpek boku koymamı mı?"

Bunu düşünmeme bile gerek yok. "Evet."

Şifonyere yaslanıyor ve bakışlarını bana diyor. Bunca yıldan sonra bile, gözlerini böyle kısıtığında kristal mavisi-gri gözlerinin ne kadar ürkütücü olduğuna alışamadım. "Sen nesen biliyor musun Penelope? Bir ikiyüzlü."

Şok olmuş bir halde oturur pozisyona geçtim. "Hipokrat mı? Az önce bana ikiyüzlü mü dedin?"

"Ben de sana aynen öyle dedim. Kekeleyerek tiyatro oynamayı da bırak. Burada bizden başka kimse yok." Sıkılmış bir halde sigarasından bir nefes çekiyor. Sigara bile içmiyor. Bunu sadece tadı yaban mersini gibi olduğu için yapıyor ve iştahını kestiğini iddia ediyor. Ayrıca 15 kilo vermesi gerektiğini de iddia ediyor. Ki bu çok saçma.

"Ben nasıl bir hip... hip... Bunu söyleyemiyorum bile." Kollarımı kavuşturup ondan uzağa bakıyorum.

Öfkeli -bana sorarsanız fazlasıyla dramatik- bir nefes alıp veriyor ve uzun siyah saçlarını bir omzunun üzerinden çekiyor. "İkinizin yaşadığı şeye *sıradan* dediği için ona kızgınsın, ama ona bir kez bile daha fazlasını istediğini söylemedin. Seni sevdiğini söylemediği için kızgınsın. Sen ona hiç söylememiş olsan bile. Ve senin peşinden gelmediği için kızgınsın. Oysa bir hoşça kal bile demeden giden sendin."

Bunları biliyorum. Bunlar gerçek. Bunu ben de biliyorum. Ama bu duymak istediğim anlamına gelmiyor.

"Tamam." Anahtarlarımı ve telefonumu alıp yanından geçiyorum. "Yani geri mi dönüyorsun?"

"Hayır." Garaja ulaşana kadar adımlarımı ikişer ikişer atıyorum. "O zaman nereye gidiyorsun?"

Kafamı kaldırdığımda onu dairemin kapısına yaslanmış buldum. Gülümsemeye çalışıyordu. Bu da eve ilk geldiğimde yapmam gereken şeyi yapma kararımı pekiştiriyor. "Yeni bir en iyi arkadaş bulmak için."

Sehpanın üzerinde duran boş Blue Bell Hollanda Çikolatalı dondurma kutusuna BAKIYORUM ve gözlerimin dolduğunu hissediyorum.

Yeni en iyi arkadaşımı yedim.

Dondurmayı aldıktan sonra annemin evine geldim - annemin iş yerinin üst katında bir dairede yaşadığım için tam anlamıyla benim ön bahçemdeydi

arka bahçede. Sorunun ne olduğunu sorana kadar surat asmayı ve burnumu çekmeyi planlıyordum. Sonra bana sarılıp saçlarımı okşarken ona her şeyi anlatacaktım. Bütün doğru şeyleri söyleyecekti. Bir piliç filmi izleyecektik. Ve gözyaşlarımla ıslattığım dondurma benim değil başka birinin kalbinin kırılmasının sonucu olacaktı - çünkü tatlı annem Jake'in gerçekten geleceğine dair beni temin edecekti.

Sorun şu ki, o evde değildi. Ben de kırık kalbim için döktüğüm gözyaşlarımla ıslatılmış dondurmayı tek başıma yemek zorunda kaldım.

Tanrım, acınacak haldeyim.

Peki zavallı insanlar ne yapar? En iyi şişman kıyafetlerini giyerler - 3xl beden tişört ve yırtık pırtık streç pantolon - abur cubur yerler ve Pretty Woman'ı izlerler, tek başlarına, annelerinin kanepesine kıvrılmış, kendileri için üzürlüler.

Doksan dakika SONRA

"...ONU HEMEN GERİ KURTARIR..."

"Siktir git Vivian. Kimse bu saçmalığı söyleyemez."

Televizyona bir Funyun fırlatıyorum ve bu beni daha iyi hissettirmedeğinde, tüm çantayı fırlatıyorum.

"Vay, evlat. Televizyonum sana ne yaptı?"

Başımı kırıntılarla kaplı yastığımdan kaldırdığımda annemin bana gülümsediğini görüyorum. Vivian'a ve Edward'ı peşinden koşturma yeteneğine karşı biriktirdiğim tüm öfke ve kıskançlık, derin bir hüznün üzerime çökerken yok oluyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve boğuk bir hıçkırık kaçıyor, bedenimi yorganın altından kurtarmak ve kendimi annemin kollarına atmak için mücadele ediyorum.

"Seni bu kadar üzen ne, tatlı kız?" Sesini duyunca daha çok ağlıyorum. Kontrollü. Hatta. Sakinleştirici ve yumuşak ama dağınık düşüncelerime nüfuz edebilecek kadar güçlü. Kurabiye, elma ve harika olan her şey gibi kokuyor.

Annem gibi kokuyor.

"Jake sıradan şeyler istiyor ve ben daha fazlasını istiyorum ve benim için geleceğini düşünerek ayrıldım ama gelmedi."

Kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirim ama geri çekildiğimde yüzünde sadece sempati görüyorum. "Ona nasıl hissettiğini söyledin mi?"

Sadece ona bakıyorum.

İç çekiyor. Gülümsüyor. Saçlarımı yüzümden çekip düzeltiyor ve gömleğimdeki kırıntıların tozunu alıyor. "Neden bir duş almıyorsun, ben de sana bir şeyler kızartayım."

"Aç değilim. Zaten Funyuns ve kurutulmuş etle karnımı doyurdum." Dudaklarımı büzerek dudak büküyorum.

"Ve sen de Funyuns ve kurutulmuş et gibi kokuyorsun. Bu yüzden duşu önerdim."

Annemin arkasında sessizce duran Emily başıyla onaylıyor. Hatta o kadar ileri gidiyor ki, sevimli küçük düğme burnunu yukarı doğru kıvrıyor ve tiksintiyle dudağını büküyor.

Emily ve annemin döndüğüm için daha mutlu olmamalarına şaşırdım. Bensiz yapamayacaklarını hepimiz biliyoruz. Annem kime yemek yapacak? Son zamanlarda tek yaptığı ağlamak olan Emily'yi kim güldürecek? Jake'ten nefret etmem için ellerinden gelen her şeyi yapmalılar. Ona küfretmeliler. Ona şaka yapıyorlar. Sosyal medyada hayatını tehdit etmek. Ya da en azından, kötü bir dedikodu başlatmak.

Sanırım beni teselli edecek yeni insanlar bulmalıyım. Bu ikisi sadece kusurlarımı göstermekle ilgileniyor. Yani, kalbi kırık her kız dağılmayı hak eder. Özellikle de bu ikisini bir arada tutan kişi. Neden bir süre kokuşmama izin vermiyorlar?

"Tamam. Ben duş alacağım."

Emily'nin "Tanrı'ya şükür" diye mırıldandığı anda annem "İşte benim kızım" diyor.

Yanından geçerken ona kötü kötü bakıyorum. Ve sırf mükemmel görüldüğü ve ayrılık sırasında hijyenini koruduğu için, sıcak, soğan kokulu nefesimi yüzüne üflemekten kendimi alamıyorum.

Duş yerine köpük banyosu yaptım. Ama bu berbattı çünkü tek yaptığı bana Jake'i hatırlatmaktı.

Ben de ağladım.

Dışarı çıktığımda Jake'in gömleklerinden birini ve bir çift iç çamaşırını giydim.

-Evet, onun bir çift iç çamaşırını çaldım. Ama bu berbattı çünkü Jake gibi kokuyorlardı ve bana onun burada olmadığını hatırlatıyorlardı.

Ben de ağladım.

Annem ve Emily'i mutfakta buldum. Gülüşüyorlardı. Dereotu turşusu kızartıyorlardı. Aynı önlükleri giymişlerdi. Burunlarında ve yanaklarında un vardı. Mutlu bir aile gibiydiler. Ve belki de burada bana düşündüğüm kadar ihtiyaç duyulmadığını fark etmemi sağladı. Kendi annemin evinde üçüncü bir tekerlek gibi hissediyordum. Bu da Jake'i terk etmemi yutması daha da zor bir hap haline getirdi.

Ben de

ağladım.

Çirkince

ağladım.

Sonunda bu biraz dikkatimi çekti ve çok geçmeden başımı annemin kucağına, ayaklarımı da Emily'nin kucağına koydum ve kanepede oturup Jeopardy izledik, turşu ve turta yedik ve tek bir soruyu bile doğru bilemedik.

"Nasıl gidiyor?" Annem saçlarımı okşarken alçak sesle soruyor.

Gözlerimde taze yaşlar oluşuyor. "Sanırım bir hata yaptım." Bu sözlerin gerçekliği beni göğsümden vurdu. Midem bulanıyor. Kalbim dizlerime düşüyor. "Çok aptalım."

"Sen aptal değilsin, tatlım."

Yüzümü ona dönmek için vücudumu döndürüyorum. "Evet, öyleyim. O çok mükemmeldi anne. Tatlı, nazik, komik ve yatakta iyi-"

"Ve zengin," diye ekliyor Emily.

Başımı salladım. "Ve zengin. Christian Grey kadar zengin."

Annem bu sığ zengin yorumunu görmezden gelmeyi tercih ediyor. "Peki neden gittin?"

"Çünkü arkadaşına öylesine takıldığımızı söylediğini duydum. Ve bunun mükemmel olduğunu. Ve daha fazlasını istemediğini."

"Onunla bu konuda konuştun mu?"

"Hayır." Gözlerimi indiriyorum. "Az önce çıktım."

"Penelope Lane... tipik bir kadın kahraman gibi konuşuyorsun."

"Biliyorum!" Elimi gözlerimin üzerine atarak ağlıyorum. "Şimdi ne yapacağım? Onu arayamam ya da geri dönemem. Bu garip olur. Ve bir *That Guy* hareketi yapması ve beni almaya gelecek kadar çok özlemesi hayallerimi mahveder."

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilen herkes aynı fikirde. Her ne

kadar bana aptal olduğumu söyleme ihtiyacı duyduklarını görebilsem de.

Annem ayağa kalktı ve beni koltuktan çekti. "Sen ve Emily dışarı çıkın. Birkaç kadeh içki için ve aklınızı ondan uzaklaştırmaya çalışın."

Gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum ve başımı öyle sert sallıyorum ki boynum ağrıyor. "Tamam. Kulağa eğlenceli geliyor."

Emily'ye bakıyorum, o da omuz silkiyor. "Bana oldukça tipik bir kadın kahraman gibi geldi."

Her neyse.

OTUZUNCU BÖLÜM

H *iccup.*
Boğaz temizlendi.
Gözler kapalı.

Üç sayım.

"Des...per...ado...o...o...o..."

Müthiş açılışımdan sonra nefesimi içime çekiyorum, cennetteki melekleri kıskançlıktan yeşertecek ve korolarına katılacağım günden korkmalarını sağlayacak meleksi sesimle bu insanları şaşırtmaya hazırım. Ama tam bir sonraki satırı söylemek üzereyken, kalabalıktan çok tanıdık gelen homurdanan bir cümle duyuyorum.

"Tanrı aşkına..."

Sekiz yüz metrekarelik karaoke barı tarayarak Jake'in imzası olan repliği kullanan ve şarkımı bölen erkek sesinin kaynağını bulmaya çalışıyorum. Köşedeki neredeyse kel, kırmızı suratlı, tulum giymiş iri adam hemen her şeye sinirlenecek bir tipe benziyor. Bu yüzden bana kızgın olmasına şaşırmadım çünkü ben harikayım.

Karaoke makinesini çalıştıran adama şarkıyı durdurmasını işaret ediyorum. Müzik kesilince adama döndüm. "Affedersiniz efendim. Ama kötü bir gün geçiriyorum." Hiccup. "Sevdiğim adam sıradan olmamızı istiyor. O yüzden şu anda biraz hassasım ve hıyarlık etmemeni istiyorum, tamam mı?"

Konuşmam bana bir oda dolusu sempatik yüz, üç shot ucuz viski ve şarkıyı bitirmem için beni cesaretlendiren bir alkış kazandırdı. Ben de herkesin benim için üzülmesine izin verdim. Viskiye içtim. Ve Clint Black'in *Desperado* yorumunu yeniden başlatması için karaokeciye başımı salladım.

Derin nefes al.

Hıçkırık.

Gözler

kapalı. Üçe

kadar say.

"Des...per..." Hiccup. "Ado...o...o...o..."

"Lanet olası kulaklarım kanıyor."

Bu anne...

"Efendim!" Mikrofonu sehpadan söktüğümde çıkan cızırtıdan herkes irkildi, böylece bir efsane duyduğunda bunu anlamadığı belli olan dangalak kanoyla yüzleşebildim. "Lütfen çenenizi kapatıp bana zaman verir misiniz?"

Hiccup.

"Tabii şekerim. Anını yaşa. Sadece şarkı söyleme." Ona ters ters baktım. "Şarkı söylemek beni daha iyi hissettiriyor."

"Bizi daha kötü hissettiriyor." Onun bu zayıf cevabı on üç kişilik kalabalıktan birkaç kıkırdama koparır. Onlarla birlikte gülerek barda tek başına oturan Emily'ye döner. "Her zaman bu kadar kötü bir şarkıcı mıydı?"

"Öyle."

Kahrolası Emily.

Hiccup.

"Bir kızın kalbi kırık olabilir mi? Lütfen? Bok gibi şarkı söyleyip ucuz viski içsem," hıçkırsam "ve hıçkırsam ve hepinizin eleştirilerini duymak zorunda kalmasam olmaz mı?"

"O sahnede ne istersen yapabilirsin, kızım. Şarkı söylemediğin sürece."

Bir kahkaha daha. Başka

bir hıçkırık.

Sessizliğimin önerisine kadeh kaldırmak için bir kadeh daha. Emily bile Yeşil Elmalı Smirnoff'unu kaldırdı.

O ne ki? Lise ikinci sınıf öğrencisi mi?

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Hiccup. "Şarkı söyleyemem... karaoke gecesinde... muhtemelen hayatımın en kötü günüyle başa çıkmaya yardımcı olmak için... ama başka bir şey yapabilirim? Sanırım senin sapık kışın için kıyafetlerimi çıkarırsam sorun olmaz."

Kırmızı suratlı göt herif bardağını kaldırır. "Tabii ki olur!" "Böyle bir şey olmayacak."

Bar sessizliğe gömülür.

Her kafa döner.
Külotlar parçalanır.
Erkekler soluyor.
Hıçkırıyorum.

Jake Swagger burada. Takım elbiseli. Bana öyle sert, öyle yoğun bakıyor ki dizlerimin bağı çözülüyor ve kendimi dik tutabilmek için mikrofon sehпасına tutunmak zorunda kalıyorum.

Geldi.

Geldi!

Çok iyi görünüyor.

Çok iyi.

Sakin ol.

Sakin ol.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, çenemi kaldırıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum; bir yandan da bizi ayıran duman bulutunun arasından beni süzen gri-mavi-yeşil gözleri görünce dağılmamaya çalışıyorum. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Olabilir. Bir kız arıyorum."

Umudumu sesimden uzak tutamıyorum. "Öyle mi?"

"Öyleyim." *O lanet gülümsemesi...* "Annesi onu burada bulabileceğimi söyledi."

Teşekkürler anne.

"Doğru. Um. Şey. Belki de onu aramayı denemeliydin."

"Denedim."

"Hayır, yapmadın," diye kestirip atıyorum.

"Evet. Buldum. Görünüşe göre cep telefonu faturasını ödemeyi unutmuş."

Benimle dalga geçiyor

olmalısın... "Hayır. Seninle

dalga geçmiyorum."

Düşünceler! Sessiz ol!

"Neden onu arıyorsun?"

"Çünkü bugün erken saatlerde bir hoşça kal bile demeden beni terk etti."

"Tipik kadın kahraman." Emily'ye uyaran bir bakış attım. "Ne? Bu doğru."

Nefesimi tutup biraz daha dik durarak Jake'e bir kez daha sesleniyorum.

"Bir şey yapmış olmalısın," diye hıçkırdı, "öylece kalkıp gittiğine göre."

"Haklısın. Belki de ona bir helikopter almayı teklif ettiğim içindir."

Sarhoş bir kızın nefesi kesiliyor. Adamın gözleri kızın gözlerine kayıyor ve adam utangaç bir tavırla omuz silkiyor. "Biliyorum. Çok mu fazla?"

"Hayır, çok fazla değil. Bana bir helikopter alabilirsin."

Herkes gülüyor. Jake bile kıkırdıyor. Dikkatleri tekrar üzerime çekmek için boğazımı temizlemem gerekiyor. *Bu Penelope gösterisi, lanet olsun.*

"Öyle olduğundan
şüpheliyim." Hiccup.

"Belki de bu sabah bir arkadaşımınla yaptığım konuşmaya kulak misafiri olduğu içindir."

Lanet olsun.

"Biri ona bunun ne kadar kaba bir davranış olduğunu söylemeli," diye öneriyor sarhoş hatun.

Jake başını sallar. "Oh, katılıyorum. Ve eğer hafızam beni yanıltmıyorsa..." bana ters ters baktı "biri çoktan yaptı."

Hiccup.

"Henüz bitirmedin mi? Bitirmediyse şarkıma geri dönmek istiyorum."

"Tanrı aşkına, konuşmaya devam et." Kırmızı suratlı, koca götlü, dua eden ellerini Jake'e doğru kaldırır.

Her neyse.

"Arkadaşım bu kızla aramızdaki anlaşmanın ne olduğunu sordu. Ben de ona ilişkimizin sıradan olduğunu söyledim."

Odadaki kadınlardan gelen birkaç mırıltı havayı yumruklamak istememe neden oldu. Neyse ki bir hıçkırık dikkatimi dağıttı.

Jake elini kaldırıyor. "Bekleyin hanımlar. Hikâyenin devamı var. Bunu söylememin tek nedeni onun da bunu istediğini düşünmemdi."

"İstediği bu değildi," diye çıkışıyorum, sonra hemen ekliyorum, "Belki. Tahmin ediyorum. Bilmiyorum. Yani, neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü daha fazlasını istediğini hiç söylemedi."

Homurdanıyorum. "Yani ona sorma zahmetine bile girmeden öylece varsaydın?"

"Şey, bu kız..." diye bir kahkaha atıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Bu kız aklından geçenleri söylemesiyle tanınır. Hemen hemen her şeyi söyler. Hiçbir zaman ne düşündüğünü merak etmek zorunda kalmadım. Çünkü aklından geçen her şey ağzından çıkar. Öyle bir niyeti olmasa bile." Bana sırıtıyor. "Tanıdık geldi mi?"

İkimizin arasındaki hava beni boğmaya başladı. Bu saçma sapan şakalaşmayı bitirmek, bu boktan küçük sahneden atlamak ve kendimi Jake'in kollarına atmak istiyorum. Bana sarılmasını, beni öpmesini ve beni sevdiğini söylemesini istiyorum.

Ama söylediği şeyi neden söylediğini anlasam ve burada olsa bile, bir parçam hala bu adamın -benim kendi *O Adam'ımın-* beni sevmesinin mümkün olup olmadığını merak ediyor.

"Neden kaçtın Penelope?"

Tüm oda nefeslerini tutmuş cevabımı bekliyor. Yalan söylemeyi düşünüyorum ama duvarlarım yıkılıyor. Çok yorgunum. Ve sarhoşum. Ve duruşumu korumaya çalışmaktan kaskatı kesildim.

Omuzlarımın öne düşmesine izin verdim ve mikrofon standına tutundum. "Sıradan yapamam, Jake." Taşındığımın farkında olmadığım bir ağırlık omuzlarımdan kalktı.

"Bana ne istediğini söyle." O kadar basit söylüyor ki. Ama o kadar basit değil.

"Bilmiyorum."

"Evet biliyorsun. Ne istiyorsun, Penelope? Ne istiyorsun... Ne istiyorsun!?"

Tamam. O sahneyi neden bu kadar sinir bozucu bulduğunu şimdi anlıyorum.

Tekrar sorduğunda kendimi kaybettim ve yarı çılgık yarı hıçkırıkla "Şarkıyı istiyorum!" dedim.

Beni incelerken başını hafifçe eğiyor. "Asansör şarkın mı?"

Hiccup. Sniff. Snort. Derin nefes. "Evet. Benim için beş yüz mil yürüyecek bir adam istiyorum."

"Seninle o lanet merdivenlerden inip çıkarken beş kez beş yüz mil yürüdüm."

Gerçek.

"Ben de her gün benimle uyanacak bir adam istiyorum. Ve o günlerden bazıları Chicago manzaralı çatı katı dairesinde olmayabilir. *Hiçbir yerde, Mississippi'de*, tek yatak odalı bir dairede, bir atölyenin üstünde, annemin arka bahçesine bakıyor olabilirler."

Omuz silkiyor. "Tamamdır."

Bu kadar kolay olamaz.

"Birbirimizden binlerce kilometre uzakta yaşıyoruz." "Bir yolunu buluruz."

"Size müşteri kazandırmak için her zaman iş toplantılarınıza gitmek istemeyeceğim."

Burada boşa kürek çekiyorum....

Gülümsüyor. "O zaman alkol almaya gidebilirsin." "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Senin hakkında her şeyi biliyorum. Özgeçmiş kontrolü, hatırladın mı?"
Kahretsin.

"Senin hakkında hiçbir şey
bilmiyorum." Kaşlarını
kaldırdı.

Hiccup.

"Neden bu kadar korkuyorsun Penelope?"

Siktir et.

"Birini beni sevdiğinden daha fazla sevmek istemiyorum."

"Mümkün değil."

"Beni sevmek kolay değil, Jake."

Derin, gürültülü kahkahası ayak parmaklarımda hissediliyor. Sonra, bakışları kadar içten bir sesle bana ruhumu sarsan bir gerçeği söylüyor.

"Seni sevmek şimdiye kadar yaptığım en kolay şey."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Bu bir kitap olsaydı, içinde en çok vurgulanan satır bu olurdu.

"Seni seviyorum, Penelope Lane Hart. Sen benim *o kızım*sin."

Burada ne kadar zamandır baygın baygın durduğumu, yumurtalıklarımın içimde patladığını ve kalbimin patlayacak kadar şiştiğini hissettiğimi bilmiyorum. Ama Jake'in sinirlenmesine yetecek kadar uzun bir süre.

"Tanrı aşkına Penelope. Cevap verecek misin, vermeyecek misin?"

"Oh. Evet. Doğru. Ben-"

Hiccup.

"Kahretsin. Baştan başlayayım." Ve nefes aldığım kadar rahat bir şekilde ona "Ben de seni seviyorum Jake Swagger" diyorum.

Gülümsüyor. Sanki Tanrı ona dünyanın en büyük hediyesini vermiş gibi. Yani, öyle sayılır.

"Kıçını buraya getir ve beni öp."

Yapıyorum. Neredeyse boynumu kırıyordum ama o beni yakaladı.

Çünkü onun yaptığı şey bu.

Sonra beni öptü.

Ve tıpkı tüm öpüşmelerimiz gibi - sıcak, tatlı, ayak parmaklarını kıvıran mükemmellik. Onu özledim.

Onu

seviyorum. O

da bunu

biliyor.

Ve tahmin edin

ne oldu? O da

beni seviyor.

Jake başını eğiyor ve tezahürat yapan bar kalabalığının arasından sesini duyurabilmek için ağzını kulağıma dayıyor. "Peki kuleye tırmanıp onu kurtardıktan sonra ne oldu?"

Bu orospu çocuğu.

Ben Vivian değilim. O Edward değil. Bu Pretty Woman değil. Bu, ilham perisini bulan bir yazarın hikayesi. *O adamı*. Sonunda aşık olan. Aşıktan kaçan. Ve tabii ki aşkın peşinden geleceğine güvenerek.

Tamamen klişe.

Ve herhangi bir hikayenin olabileceği kadar gerçek.

Ama hikayemiz "*sonsuz dek mutlu yaşadılar*" sözleriyle bitmiyor. Ve kesinlikle kızın onu nasıl kurtardığına dair saçma sapan bir replikle de bitmiyor. Aslına bakarsanız, hiç kelime yok. Çünkü kelimeler aramızda hissettiğimiz aşkı ve boku ifade edemez.

Böylece geri çekildim ve *O Adam'a* istediğini verdim - geleceğimizin başlangıcı ve gerçek Penelope tarzında bu hikayenin sonu.

Parmak

şaklat.

Parmak

silahları.

Nehir dansı.

EPİLOG

Cam

Love bir muamma.

Ne zaman olacağını asla bilemezsiniz. Kim olduğunu asla bilemezsiniz. Nasıl olacağını asla bilemezsiniz.

Olur böyle şeyler.

Şükürler olsun ki benim başıma hiç gelmedi.

Jake'in dönüştüğü, bulutlarda yüzen, hadım edilmiş, nehirde dans eden vajına gibi olmayı hayal bile edemiyorum. Beni yanlış anlamayın, mutlu olduğu için mutluyum. Ama Penelope aradığında çekip gittiği günleri özlüyorum. Ya da en azından, ikisi arasındaki *önce sen kapat, hayır önce sen kapat* saçmalığından beni korumak için ağzını kapattığı günleri. Bu bana arkadaşımın hâlâ taşaklı olduğuna dair umut veriyordu.

Ama Mississippi'de bir barda kadınına aşkını itiraf edeli üç ay oldu. Şimdi, erkek olmaya bile çalışmıyor. Ve eminim ki hâlâ taşakları varsa bile sikinin altında değildir. Penelope'nin çantasının içine düzgünce sıkıştırılmıştır, böylece ne zaman ona kimin sorumlu olduğunu hatırlatma ihtiyacı hissetse onları çıkarıp sıkabilir.

İşler o kadar kötüleşti ki kavga ettikleri günleri iple çekiyorum.

Bugünkü gibi.

"Tanrı aşkına Penelope. Hayır dedim."

Arabanın sessizliğinde, telefonda verdiği yanıtı net bir şekilde duyabiliyorum.

"Bir sürü paran var. Fakir değilsin ki."

"Hayır. Ben fakir değilim. Çünkü her gün işe gidiyorum. Ve bir sürü param var. Ama sen vermeye devam edersen ben de vermeyeceğim."

"Eğer Tanrı'ya verdiğim sözü yerine getirmezssem ve beni korkunç bir şekilde öldürürse, bu senin suçun. O zamana kadar ben ve vajinam misafir odasında olacağız."

"Vajina deme-" Telefonuna bakıyor. "Yüzüme kapattı."

"Düşünsene."

"Tanrı ile bir anlaşma yaptığını ve şimdi hayır kurumlarına para vermesi gerektiğini iddia ediyor. *Benim* paramı. Ve herkesin hayırsever olduğunu düşünüyor. Şu anda Rolex'lerimden birini Alfred'e vermeye çalışıyor. O yaşlı adama ne kadar ödediğimi biliyor musun? Güven bana. Kendi Rolex'ini alabilir."

"Peki Rolex'i ona o mu verdi?"

İç çekiyor. "Muhtemelen. Her zaman arkamdan böyle çılgınca şeyler yapar."

Gülüyorum. Her ne kadar Penelope gibi bir kızla düzenli olarak uğraşmak istemesem de, onun Jake için mükemmel olduğunu inkâr edemem. Ona destek olacak birine ihtiyacı vardı. Kızın da onu sevecek birine ihtiyacı vardı. İkisi, *romandan* filme dönüşen şu erkek-kızla-karşılaşır-ilk-görüşte-aşk-romanlarından birinde başrol oynayabilir.

"Geçen hafta büyükbabamla birlikte laser tag oynamaya gittiklerini söylemiş miydim? Lanet olası laser tag. Benimle hiç böyle bir şey yapmamıştı."

Başka tarafa bakıyorum.

"Hiçbir fikrim yoktu." "Sen de gittin, değil mi?"

"Belki..."

"Seni orospu çocuğu."

"Ne? Penelope'nin fikriydi. Ne dersen de, o kızla takılmak çok eğlenceli. Seni de davet ederdik ama çok rekabetçisin. Kimse ezik biriyle oynamak istemez, Jake."

"Muhtemelen Afrika'ya gitmem için bana yalvarmasına da yardım etmişsindir, değil mi?"

Başımı salladım. "Kesinlikle hayır. Sen haklıydın. Penelope'nin Afrika'da olması tam bir karmaşa olurdu."

"Güzel. Çünkü o gitmiyor. Bu konuda ayağımı yere bastım."

Homurdandım. "Evet. Belli ki bir boka yaramıyorsun."

Araba çok geçmeden Jake'in dairesinin önünde durdu. "Ve bil diye söylüyorum, sen önümüzdeki beş dakikayı Penelope ile kavga ederek geçirirken kendimi eğlendirmek için sabırsızlanıyorum. Sonra da bir saat makyaj seksi yaparak. Ama bu akşam halletmemiz gereken bir iş var."

Bekle. Yoksa içeri yalnız girmene izin verir ve sırf neden kızdığını unutana kadar onu becermek için kızdıracak kendi kadını bulurum."

"Makyaj seksi yapmıyoruz." "Hep böyle diyorsun."

"Bu sefer ciddiym."

"Eminim öyledir."

"Evlenme teklif edeceğim." Elim hala kapının üzerinde. *Bunu beklemiyordum.*

Jake cebinden bir şey çıkardı. Elindeki kadife kutuyu açtığında, hayatımda gördüğüm en büyük kayadan yansıyan ışığa karşı gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Kaşlarımı kaldırıp bakışlarına karşılık veriyorum. "Bundan emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Hiç endişeli görünmüyor. Gözlerinde belirsizliğe yer yok çünkü o orospu çocukları sevgiyle *dolup taşıyor*. Ve bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Tek kollu adam sarılmalarından birini yapmak için ona doğru eğildim. "Tebrikler, dostum."

"Sağdıcm olacak mısın?"

Geri çekiliyorum ve ona sırtıyırım. "Şimdiden düğünü planlıyoruz, değil mi?"

Sırada ne var? Benden tampon mu isteyeceksin yoksa saçını örmemi mi?"

"Siktir git." Aşık bir adam gibi sırtarak kutuyu kapatır ve ceketinin içine sokar.

"Evet. Sağdıcm olacağım. *Eğer* evet derse."

"Evet diyecek."

"Asla bilemezsin..."

"Cam." Bana bir bakış attı. "Penelope hakkında konuşuyoruz. Evime girdiğinden beri düğünümüzü planlıyor. Henüz evlenme teklif etmemiş olmasına şaşırdım."

Kapı açılıp Alfred bizi karşıladığında hâlâ gülüyordum. Gözlerim bileğindeki Rolex'e takılıyor ve daha çok gülüyorum. Gürültü, lobiden çıkan bir kadının dikkatini çekiyor. Kirpiklerini kırıştırıyor ve ben de ona bir göz atıyorum.

Bir kadında aradığım her şey onda var. Sarışın. Uzun boylu. Seksi. Cilveli. Kendinden emin. Ona kadınların karşı konulmaz dediği yan gülümsememi veriyorum. Dudaklarını yaladığında, eğer istersem ona sahip olabileceğimi biliyorum. Ama bakışları

Jake'in onaylamaması dikkatimi dağıttı ve numarasını alamadan gitti.

"Ne?"

"Sakinleşmen gerek."

Ona dik dik bakıyorum. "Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun?" "Hayır, Cam. Dalga geçmiyorum.

Yirmi yedi yaşındasın. Zamanı geldi."

"Ve sen otuz yaşındasın." Asansörden içeri adımımızı atarken omzuna vuruyorum. "Bu da taşaklarımı bir kadına sunmadan önce kimi ve ne istersem yapmak için üç yılını kaldığı anlamına geliyor. Aynı kadına. Hayatımın geri kalanı için."

Gülümsüyor. "Doğru kadını bulduğunda, buna değecek."

"Oprah'ı izliyorsun. Ya da Dr. Phil." Onaylamayınca ya da reddetmeyince gözlerimi ona dikiyorum. "İzliyorsun, değil mi?"

Anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor. "Neydi o?"

"O boku izlemediğimi söyledim."

"Ellen bile mi? Ben Ellen'ı izliyorum."

Bana şaşkın bir bakış fırlattı.

Omuz silkiyorum.

"Komik biri." "Sen

kimsin?"

"Sağdıcın. Eğer evet derse."

"Çenenin kapatır mısın? Evet diyecek."

"Kim evet diyecek?"

İkimiz de dönüp baktığımızda Penelope'nin asansör kapısının dışında durduğunu görüyoruz, kollarında Jake'in takım elbiseleri varmış gibi görünüyor.

"Bunlar benim

kıyafetlerim mi?" "Neye

evet diyeceksin?"

"Penelope, onlar benim kıyafetlerim

mi?" "Jake, sen kime soru soruyorsun?"

"Beni kendi evimden mi kovuyorsun?" "Seninle

evlenmemi mi istiyorsun?"

"Tanrı aşkına..."

"Evet! Evet! Seninle evleneceğim!" Penelope elbiseleri bırakır ve Jake'in kollarına atlar. Evlenme teklifini mahvettiği için kızdıysa bile, artık kızgınlığı geçmiştir. Çünkü o da Penelope'yi en az Penelope kadar ateşli ve ateşli öpüyor. O kadar ki, onları biraz yalnız bırakmak için başka tarafa bakıyorum.

İşte o zaman onu gördüm.

Dalga dalga siyah saçlar. Porselen tenli. Minyon. Kıvrımlı. Utangaç. Ve uzun, koyu kirpiklerinin altından bana bakan iki kristal gri-mavi göz, kalbimin göğsümde attığı kadar sert bir şekilde sikimin kotumun içinde çarpmasına neden oluyor.

Bir kadında aramadığım her şey onda var.

Hiç fark etmediğim her şey mükemmel.

Beni onun kadar büyüleyen birini daha önce ne zaman gördüm bilmiyorum.

Bunu nasıl yaptığını

bilmiyorum. Kim olduğunu

bilmiyorum.

Bu, her ne hissediyorsam, bir anda oldu.

"Cam!" Penelope'nin çılgılığı beni geçici sisten çıkarıyor ve kollarını boynuma doladığında onu yakalamak için tam zamanında kendimi toparlıyorum. "Ben evleniyorum! Jake ile! Evet dedim!"

Gözlerimi -her kimse- o görüntüden ayırmaya zorluyorum ve Penelope'ye gülümsüyorum. "Tebrikler, bebeğim."

Bir şeyler daha geveliyor ve gözlerim sanki onu ısıracağımdan korkuyormuş gibi bana bakan kıza geri dönüyor.

Tanrım, onu ısırarak istiyorum.

Tadına bak.

Onu soyabilmem için ıssız bir adaya götürün. Onu anlamsızca becerebileyim. Ve benim dışımda kimse sesini duymadan ya da vücudunu görmeden zevkle adımı tekrar tekrar haykırınsın.

"...Onunla koridorda yürüyeceksin..."

Tabii ki yapacağım.

"...İkiniz birlikte mükemmel görüneceksiniz..."

Evet, yapacağız.

"...Düğünümüz efsanevi olacak..." Düğünleri.

Penelope ve Jake'in.

Benim değil.

Benim neyim var böyle?

"Emily, kabalık etme. Cam'e merhaba de."

Emily.

Tekrar bana bakmadan önce gözlerini Penelope'ye dikeyor. Kıpırdamıyor ve içimde hissettiğim kadar dışımda da sahiplenici ve vahşi görünüp görünmediğimi merak ediyorum.

Rahatlamaya ve Jake'in bir şekilde bana bulaştırdığı bu duygulara hakim olmaya çalışıyorum ama kız pembenin koyu bir tonuna büründüğünde sikim daha da sertleşiyor ve inliyorum.

"Evet, bu iş mükemmel olacak," diye duyuruyor Penelope, ayaklarını nehir dansı yapar gibi sürüyerek parmaklarını şıklatıp ateş ederek. "Cam, Emily ile tanış. O senin *"O Kız "ın* olacak."

Emily'ye sırtıyorum. Kızardığında sırtışım daha da genişliyor. Tepkisini görmek için ona gerçek bir gülümseme sunuyorum ve yemin ederim inliyor. Kendime güvenim artıyor ve cazibemi topluyorum. Çarpan kalbimi görmezden geliyorum. Ona doğru bir adım attım. Geri adım atmak ister gibi görünüyor ama kendini tutuyor ve o muhteşem gözlerini benimkilerden ayırmamak için çenesini kaldırıyor.

Bu onu daha da çok sevmeme
neden oluyor. Bir adım daha
atıyorum.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum P, ama Emily *o kız* değil." Uzanıp Emily'nin bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve boynundaki tüylerin diken diken olduğunu fark ediyorum.

"Öyle mi?" Penelope kızdı. Sadece gülümseyebiliyorum. "Nedenmiş o, *Cam?*"

"Çünkü *O Kız* herkesin kızı olabilir." Gözlerimi Emily'ninkilere kilitliyorum. "Ama bu kız?"

Göz kırpıyorum.

Ve daha önce emin olmasam da, gözlerimin önünde eridiği an, bir sonraki sözlerimin lanet olası gerçeklerden başka bir şey olmadığını biliyorum.

"O... *Benim kızım.*"

YAZAR HAKKINDA

Kendim hakkında üçüncü tekil şahıs olarak yazarken kendimi hep aptal gibi hissederim. Yani, bu benim kitabım. Bunu başkası yazmıyor ki. Yani *Kim Jones falan filan* demek yerine size kendimden bahsetmem gerektiğini hissediyorum. Ama benim kendimi nasıl gördüğüm, başkalarının beni nasıl gördüğü değil. Yani, eğer beni muhteşemden daha az bir şey olarak görüyorlarsa. Ki bazıları öyle görüyor. Ama onlar sayılmaz, yani her neyse.

Her neyse, size kendimden bahsedip Mississippi'nin küçük bir kasabasından olduğumu, köpekleri çok sevdiğimi, çok fazla içki ve sigara içtiğimi falan anlatmayacağım. Beni sosyal medyada bulabilir ve kim olduğuma kendiniz karar verebilirsiniz.

Beni buradan takip et:

www.kimjonesbooks.com

kimjones204@gmail.com

TEŞEKKÜRLER

Bunlardan bazıları tüm kitaplarımda aynıdır. Bazıları farklı. İnsanları tanımak için daha fazla çaba göstermeliyim. Ama gerçekten, bunu kim okuyor ki zaten?

Son, son, son kitap.
SON, SON KİTAP.
SON KİTAP.
bu kitap

Bana yaşam, yazma ve sonsuz bir aşk armağan ettiği için Tanrı'ya.

Reggie: Yatakta yalnız geçirilen tüm o geceler bir gün buna değecek. Umarım. - EVET... HALA DENİYORUM TATLIM... **8 AY SONRA... HALA BİR BOKTAN KARI.** *Sana yeni bir sandviç makinesi alsam iyi olacak.*

Amy Owens: ~~Beni değiştirme. Daha iyi bir en iyi arkadaş olmak için deli gibi çalışıyorum. Sadece biraz zaman alıyor.~~ BU KİTABI SANA İTHAF ETTİM, YANI PAÇAYI SIYIRDIM. **BEN HALA BOKTAN BİR ARKADAŞIM.** *Biliyor musun?*
daha iyi oldu.

Ebeveynler: Bir gün zengin olacağız, söz veriyorum. - BİLİYORUM, BİLİYORUM. SON KİTAPTA OLMADI AMA BU O KİTAP OLABİLİR. **EVET... O DA "O" DEĞİLDİ. AMA....THIS OLABİLİR!** <- *O değildi. Ama bundan eminim!*

Kız kardeşler: Sen de zengin olacaksın. ~~Belki de.~~ KESİNLİKLE. **İŞİNİZİ BIRAKMAYIN...Gerçekten. Bırakmayın.**

Katy: ~~Aşım~~ MARTY'yi sevdiğiniz için teşekkür ederim. ~~JINX.~~ Jake. Cesaret verici sözleriniz karakterlerime hayat vermeme yardımcı oluyor. **HÂLÂ DA ÖYLE! Evet!!!**

Kat Teyze: Sürekli desteğiniz olmadan bunu yapabileceğimi sanmıyorum. **Seni seviyorum! Hem de çok!**

Don Amca: Senden bahsetmeden Kat Teyze'den asla bahsetmezdim, ne de olsa en sevilen... yazar benim. KİMİ KANDIRIYORUZ? BEN DE EN SEVİLEN YEĞENİM. **HÂLÂ EN SEVİLEN...** *Biliyorum, biliyorum. Ben kimseye söylememeliydim. Ama bunu kim okuyor ki? Favori olduğumu biliyorum.*

~~Elimi tutun. Yani, ruhen.~~ BU KİTABI BİLDİĞİNDEN BİLE EMİN DEĞİLİM, AMA YİNE DE SENİ BURADA TUTUYORUM. ;) **BU OROSPU ÇOCUĞUNU BİTİRDİM!!!! YAY!!!!!! Bir bok yapmadın bu kitapta! Neyin var senin? Eğer batarsa, hepsi senin suçun olacak.**

Josephine: Bana ~~87-88-89-90~~ içki borçlusun. BU ARADA... ARTIK NİŞANLI OLDUĞUNA GÖRE, O PIÇLERİ ASLA ELDE EDEMEEYECEĞİM. **HALA EVLENMEDİM....SMH. HALA İÇKİM YOK.** *Hepiniz Cidden kendini toparla. İçki yok. Düğün yok.*

Sali: İlk sesli kitap dinleyicim. Seni seviyorum. BUNU SANA HENÜZ OKUMADIM. AMA OKUYACAĞIM. **BUNU DA OKUMADIM. ADAMIM... KAYTARIYORUM!** *Bunun bir kısmını okudum. Ve doğru kelimelerle cevap verdin. "Bayıldım!"*

HNDW: Bahama dipli rocker'ı alan bu olabilir. PARMAKLARIMI ÇAPRAZ TUTUYORUM! **KAHRETSİN, AYAK PARMAKLARINI ÇAPRAZ YAP. ÇOK. BU BOK İŞE YARAMIYOR!** *Barrel'in cesedini satıp parasıyla Bahamalar'a gitsek daha iyi olur.*

Hang Le: Kapak mükemmelliği. HER ZAMAN!! **HALA MUHTEŞEM!** *Hang... Bunu tek başıma yaptım. Ama bana iyi öğrettin. Bunun için teşekkür ederim!*

~~Bekle. Sesli mesajımı kontrol ediyorum. Hemen döneceğim.~~ BU SENİNLE 5. KİTABIM VE HALA BANA KIZIL SAÇLI ÜVEY ÇOCUK MUAMELESİ YAPIYORSUN. AMA KİTAPLARIMIN TEŞEKKÜR BÖLÜMÜNDE SENİN HAKKINDA SÖYLEYECEK GÜZEL BİR ŞEYİM OLMADIĞINI DÜŞÜNÜRSEK, SANIRIM BUNU GÖRMEZDEN GELECEĞİM. **EVET... HİÇBİR ŞEYİM YOK.** *Vay canına.*

Aklıma tek bir şey bile gelmiyor. Yani, kim en sevdiği kişiyi lanet düğününe davet etmez ki?

Chelle Bliss: En büyük teşekkürüm sana. Bu lanet Mac'i anlamama yardım ettiğin için. Harikasın. HALA ÇÖZEMEDİM. AMA HER ZAMAN ÇAĞRIMA CEVAP VERİYORSUN! ASLINDA, BUNU YAZARKEN SENİNLE KONUŞUYORUM. **HALA BU MAC İLE UĞRAŞIYORUM. VE SEN HALA TELEFONA CEVAP VERİYORUM!** *Sana olan sevgim bir çiçek gibi... Bektan bir şey yaptığında koparıp birine vermen için güzelce açan bir çiçek. Tamam. Bu hiç mantıklı değildi. Ama seni sevdiğimi bil.*

Paul Kirkley: ÇOK İYİSİN. SEKSI OLDUĞUN İÇİN TEŞEKKÜRLER! **BU KİTAPTA MODELLİK YAPMADIN... AMA YİNE DE SEKSİSİN.** *Hala seksisin. İyi.*

Todd Jones: HAYATIMI MUTLU EDİYORSUN. BURADA OLDUĞUN İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM. İÇKİLERİMİ HAZIRLADIĞIN, BENİ SARHOŞ ETTİĞİN VE İŞİMDEN GERİ BIRAKTIĞIN İÇİN. SENİN YÜZÜNDEN BÜTÜN GECE AYAKTAYIM VE BUNU YAPIYORUM. **LOOKY LOOKY TODDY PODDY! 11 NUMARAYA KADAR GELEBİLDİM! SIKTIR ET, BITCH.** *Harika olmanın sebebinin ben olduğuma karar verdim. Ve sen olmadığında, bu Regg'in suçu.*

FORGY: BU PİÇİ YENİDEN YAZMAMI SAĞLADIĞIN İÇİN TEŞEKKÜRLER 65 BIN KELİMEDE. :) SENİ SEVİYORUM! *Forgy, seni hala seviyorum. Beni hiç aramasan bile.*

GÜL HUDSON: HER NEYSE İ SAY DEĞİL GONNA BE SÖYLEĞİĞİN KADAR HARİKA.... SENİ SEVDİĞİMİ BİL YETER. **VE BENCE SEN MÜKEMMELSİN!** *Rose. Gizli <gizli üç harfli kısaltma> her şey harika olduğun için teşekkürler. Ve Marlboro.*

YÜZÜNE BAYILDIM! KESİNLİKLE PAYLAŞIRDIM KOCAN SENİNLE. ;) <- Evet. Hala öyle.

SLOANE HOWELL: SİZDEN BAHSEDİYORUM ÇÜNKÜ GRUBUNUZDA 5 BİN KİŞİ VAR VE BUNU PAYLAŞACAĞIM, BÖYLECE BİZİM FRANDS OLDUĞUMUZU DÜŞÜNECEKLER VE UMARIM BENİM MALIMI SATIN ALACAKLAR. ÇÜNKÜ BEN TAMAMEN DEM'LE İLGİLİYİM.

DOLLAS!!!!!! VE 3 BUZ KÜPÜ. *Sloane, sen iyi bir arkadaşsın. Bu sana söyleyeceğim en güzel şey ve bunu sadece kimsenin bunu okuyup sana söylememesi umuduyla söylüyorum.*

FAHİŞELER EVİ: EDEPSİZ KALTAKLAR OLMAYA DEVAM EDİN!

NE KADAR TEŞEKKÜR ETSEM AZDIR. SANA BURADA KÜÇÜK BİR ŞEY VERECEĞİM. SADECE İHTİYACINIZ OLDUĞUNDA ARAYABİLECEĞİNİZ ARKADAŞLARINIZIN OLMASI HER ZAMAN İYİDİR

BİR ŞEY. ;) *Tek yaptığın bir ev inşa etmek. Gördün mü? Bu kitap için seni aramadım bile!*

Colleen Hoover, ben seninkinde 3. bölümü geçememişken bile kitabımı okuduğun için teşekkür ederim. Tuvaletine sıçtığımda, seni gerçek bir dost olarak göreceğim.

BİRİNİ UNUTUYORUM. BUNU BİLİYORUM. BU SIZIN İÇİN! LÜTFEN BURAYA ADINIZI YAZIN:_____

AYRICA KIM JONES TARAFINDAN

Dallas'ı Kurtarmak Serisi:

[Dallas'ı Kurtarmak](#)

[Kesim Yapmak](#)

[Sonsuza dek](#)

Bağımsız MC romanları:

[Kırmızı](#)

[Şeytanın Aşkı](#)

Günahkarın İnancı

Serisi: [Günahkarın](#)

[İnancı Günahkarın](#)

[İntikamı](#)

Fahişe Serisi:

[Clubwhore](#)

[Patchwhore](#)

[Cutslut](#)